

รายงานวิจัย



378.12
พ884ร
ร.5

ผู้วิจัย

ดร.เพ็ญแข ประจวบจันทน์

20 มกราคม 2541

378.12

W8848

ร.5

รายงานวิจัย

13 ก.ค. 2543

เรื่อง
การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

ผู้วิจัย

ดร. เทียนฯ ประจันปัจฉิม

20 มกราคม 2541

137865

h 146154

สารบัญ

บทที่

หน้า

คำนำ

บทคัดย่อ

Abstract

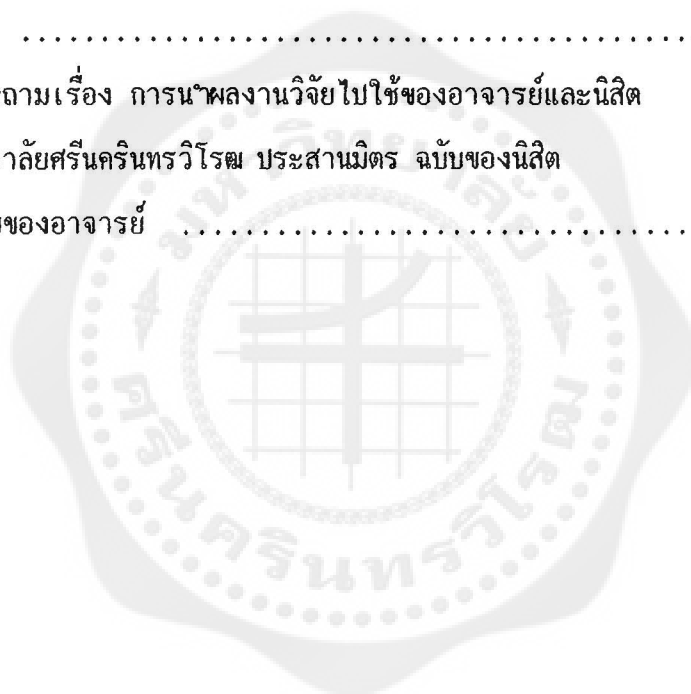
สารบัญ

บัญชีตาราง

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	ประวัติความเป็นมามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	10
	วิทยาเขตประสาธมิตรในสภาพปัจจุบัน	15
	ความรู้เกี่ยวกับการวิจัย	17
	แนวทางการส่งเสริมการทำงานอย่างมีคุณภาพ	27
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	43
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล	45

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
	ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต	48
	ตอนที่ 2 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	51
	ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษา ที่ผ่านมาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับปริญญา ที่ศึกษา อายุ วิชาเอกที่ศึกษา	57
	ตอนที่ 4 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	72
	ตอนที่ 5 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	73
	ตอนที่ 6 ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์	74
	ตอนที่ 7 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	77
	ตอนที่ 8 การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษา ที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยจำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ ระดับ การศึกษาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน	83
	ตอนที่ 9 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	91
	ตอนที่ 10 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้ของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	92
	ตอนที่ 11 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงาน วิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้	93

5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	101
สรุป	101
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	104
อภิปรายผล	107
ข้อเสนอแนะ	113
บรรณานุกรม	116
ภาคผนวก	122
แบบสอบถามเรื่อง การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต	
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฉบับของนิสิต	
และฉบับของอาจารย์	123



บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนนิสิตจำแนกตามข้อมูลส่วนตัว	48
2	การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและ รายด้าน	51
3	การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายชื่อ	52
4	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนก ตามเพศ	58
5	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนก ตามระดับปริญญาที่ศึกษา	59
6	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญา ที่ศึกษาเป็นรายคู่	60
7	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญา ที่ศึกษาเป็นรายคู่	61
8	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญา ที่ศึกษาเป็นรายคู่	62

9	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมทั้ง 3 ด้านของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษาเป็นรายคู่	63
10	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนก ตามอายุ	64
11	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่	65
12	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่	66
13	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมทั้ง 3 ด้านของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่	67
14	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนก ตามวิชาเอกที่ศึกษา	68
15	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา เป็นรายคู่	69
16	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา เป็นรายคู่	70

17	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา เป็นรายคู่	71
18	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวม 3 ด้านของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษาเป็นรายคู่	72
19	ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	73
20	ความทันสมัยของผลงานวิจัยนำไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	74
21	จำนวนอาจารย์จำแนกตามข้อมูลส่วนตัว	75
22	การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวม และรายด้าน	77
23	การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายด้าน	78
24	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามเพศ	84
25	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ	85
26	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับการศึกษาที่จบ	86

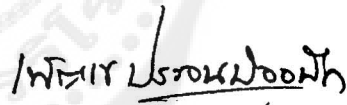
27	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามจำนวนปีที่รับราชการ	87
28	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของ อาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่สอน	89
29	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่สอน เป็นรายคู่	90
30	เปรียบเทียบการนำผลงานไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมทั้ง 3 ด้านของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่สอนเป็นรายคู่	91
31	ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	92
32	ความทันสมัยของผลงานวิจัยนำไปใช้ของอาจารย์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	93
33	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต	94
34	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์	97

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง "การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร" จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจดูการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ของนิสิตและอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รวมไปถึงรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ ข้อมูลที่ได้รับการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวางนโยบายสนับสนุนการทํางานวิจัยของอาจารย์และนิสิตในมหาวิทยาลัย และการพัฒนาระบบการเผยแพร่ผลงานวิจัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณคณาจารย์และนิสิตในภาควิชาในคณะต่าง ๆ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดี ทำให้สามารถได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณนิสิตปริญญาโทวิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่และสาขาวิชาอื่น ๆ รวมไปถึงคณาจารย์ของคณะต่าง ๆ ที่ได้ช่วยเหลือเป็นตัวกลางในการติดตามประสานงานในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ในท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณกองแผนงานของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างสูงที่สนับสนุนให้ทุนเพื่อทำการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี


ดร. เพ็ญแข ประจันจันท์

20 มกราคม 2541

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง "การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร" เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 300 คน แบ่งเป็นอาจารย์ 100 คน และนิสิตจำนวน 200 คน ที่กำลังสอนและเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2539

ความมุ่งหมายสำคัญของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ การศึกษาการนำผลงานวิจัยไปใช้โดยรวมของอาจารย์และนิสิต แต่ละประเภทของงานวิจัยที่นำไปใช้และรูปแบบการนำผลวิจัยงานไปใช้ และเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ที่กำลังสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยในภาควิชาและคณะต่าง ๆ กับนิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอก ที่กำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยในวิชาเอกต่าง ๆ รวมทั้งหมด 300 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในการเก็บข้อมูลได้แบบสอบถามกลับคืนมาทั้ง 257 ชุด เป็นของนิสิต 165 ชุด และของอาจารย์ 94 ชุด เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติหลายรูปแบบ เช่น การหาค่าร้อยละ การหาค่าเฉลี่ย, ที - เทส, เอฟ - เทส และการวิเคราะห์เนื้อหา เป็นต้น

ผลการศึกษาค้นคว้ามีโดยสรุป ดังต่อไปนี้คือ

1. นิสิตมีการนำผลงานวิจัยไปใช้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแต่ละประเภทของการวิจัยนั้นมีการใช้อยู่ในระดับน้อย นิสิตมีรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ในระดับมาก
2. อาจารย์มีการนำผลวิจัยไปใช้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และมีการใช้ผลงานวิจัยแต่ละประเภทอยู่ในระดับน้อย อาจารย์มีรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ในระดับปานกลาง
3. ประเภทของงานวิจัยที่นิสิตใช้มากกว่าประเภทอื่น ๆ ได้แก่ งานวิจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอนของครูและนักเรียนในระดับต่าง ๆ และงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาเฉพาะเรื่องทางการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม บุคคล ส่วนอาจารย์ใช้งานวิจัย ประเภทการประเมินผลการเรียนการสอนของครูในระดับต่าง ๆ และงานวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือปัญหาเกี่ยวกับสาขาวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ มากกว่าประเภทอื่น ๆ

4. นิสิตระดับปริญญาโทและเอกและนิสิตที่มีระดับอายุสูงกว่า ใช้ผลงานวิจัยมากกว่า นิสิตปริญญาตรี โดยรวมและโดยประเภทของงานวิจัย และมีรูปแบบการนำผลงานวิจัยไปใช้ มากกว่านิสิตระดับปริญญาตรีและนิสิตที่มีระดับอายุต่ำกว่า นิสิตวิชาเอกด้านพลศึกษา ศึกษาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีการใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตวิชาเอกสังคมศาสตร์ ในด้าน ความถี่ในการใช้ผลงานวิจัยนั้น ใช้มากที่สุดคืออาทิตย์ละครั้ง และ ใช้ผลงานวิจัยที่นำมาแล้ว ไม่เกิน 5 ปีมากที่สุด สำหรับอาจารย์นั้น อาจารย์ที่จบระดับปริญญาเอกใช้ผลงานวิจัยมากกว่า อาจารย์ที่จบระดับปริญญาโท ทั้งโดยรวมและประเภทของงานวิจัยและรูปแบบของการนำผล วิจัยไปใช้ เช่นเดียวกันกับวิชาเอกที่อาจารย์สอน ที่พบว่าอาจารย์ที่สอนวิชาเอกทางด้าน ศึกษาศาสตร์มีการนำผลงานวิจัยไปใช้มากกว่าอาจารย์อื่น ๆ ในกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยครั้งนี้ สำหรับความถี่ของการใช้ผลงานวิจัยนั้น ส่วนมากใช้เดือนละครั้ง ในด้านความทันสมัยของผลงาน วิจัยที่ใช้นั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้โดยไม่จำกัดปี ในด้านรูปแบบการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น นิสิต นำไปใช้ในการเรียนมากที่สุด เช่นเดียวกันกับอาจารย์ที่นำไปใช้ในการสอนมากที่สุด

5. นิสิตมีความคิดเห็นว่างานวิจัยในปัจจุบันมีรูปแบบซ้ำซ้อน มีงานวิจัยประเภทเชิง สรรวจเป็นส่วนมาก และนำเสนอในรูปแบบที่อ่านยากไม่เข้าใจ นอกจากนี้ ยังมีการนำผลงาน วิจัยไปใช้น้อยอีกด้วย นิสิตมีข้อเสนอแนะให้มีการวิจัยใหม่ ๆ ตรงกับปัญหาปัจจุบัน ท้าแยกเป็น วิชาเอกและเขียนในรูปแบบที่เข้าใจง่าย ส่วนอาจารย์นั้น มีความคิดเห็นเช่นเดียวกันว่า งานวิจัยในปัจจุบันยังเป็งานวิจัยเชิงสำรวจเพื่อหาข้อมูลพื้นฐานเท่านั้น และยังมีการนำไปใช้ และเผยแพร่้อยมาก อาจารย์มีข้อเสนอแนะว่ามหาวิทยาลัยควรจัดการเสนอผลงานวิจัยทุกปี อย่างน้อยปีละครั้ง โดยมีการจัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่อย่างถาวร คณะ ภาควิชา และมหาวิทยาลัยควรร่วมมือกันองค์กรเผยแพร่ผลงานวิจัยให้ออกในรูปแบบที่หลากหลาย กว้างขวาง และลงไปสู่สถาบันและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นผู้ใช้ผลงานวิจัย

ABSTRACT

The research project on "The Utilization of Research Results of Srinakharinwirot University Faculties and Students at Prasarnmitr Campus." was a survey research where 300 subjects (100 subjects for faculties and 200 subjects for students) were randomly selected for the study.

The main purposes of the study were to find out research result utilization of faculties and students by all, and by research types. Opinions and suggestions for ideal research types and research utilizations had also been collected.

Three hundred of faculties and students were drawn for the study, using multi - staged random technique, data were collected by using the questionnaire. After data collection, 257 sets of questionnaires were complied (94 sets for faculties and 165 sets for the students) for the analysis. Various types of data analysis were used such as percentage, means, t - test, F - test and content analysis.

Results came out as follows.

1. Students used research results at moderate level by all. As for types of research, utilizations were at lower level, where utilization styles were at high level.
2. Faculties used research results at moderate level by all. As for types of research, utilizations were at low level where utilization styles were at moderate level.
3. Students used evaluation research on topics concerning teaching - learning in school at various grade levels mostly, as well

as qualitative research on various topics. This also happened to the faculty group where evaluation research on teaching - learning topics were used mostly, as well as survey research on special topics.

4. Graduate students and older students utilizations of research results were at higher level than undergraduate students and younger students. Students majored in education, physical education and sciences used more research results than social sciences students. The students used research results at least once a week and an up - to - date research result up to five years was preferable. As for faculties, ones with doctoral degree used research results more than ones with lower educational degree. Faculties from Education Department used research results mostly. Faculties used research results at least once in a month with no concern with research year.

Students and faculties used research results mostly for learning and teaching the subjects.

5. Students viewed that most of the research work used survey technique and research contents were duplicated. Moreover, presentation style was complicated and utilization rate was low. New topics of research and new styles of presentation were suggested. Faculties stated that the university should arrange research seminars frequently. Permanent office in charge should be located. New campaign should be arranged by the cooperation of various sections of the University.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูง ที่มีหน้าที่ในการสนับสนุนวิชาการและเป็นแหล่ง
ประสาทรูและวิชาชีพให้แก่ปวงชนทั่วไป โดยมีภารกิจหลัก 4 ประการด้วยกัน คือ
การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ภารกิจด้าน
การวิจัยนับได้ว่าเป็นภาระหลัก ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของมหาวิทยาลัย เนื่องจากมหาวิทยาลัยมี
บทบาทในด้านการเป็นผู้นำของสังคม ควบคู่ไปด้วยอีกประการหนึ่ง ซึ่งจะต้องแสวงหาความรู้
ใหม่ ๆ มาให้แก่สังคมเพื่อสังคมจะ ได้พัฒนาก้าวหน้าต่อไป (วิจิตร ศรีสะอ้าน. 2529 : 92)
การแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ดังกล่าวนี้ได้มาจากการผลิตงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเป็นสำคัญ ด้วย
เหตุนี้ การให้ความสำคัญแก่การค้นคว้าวิจัยในระดับอุดมศึกษา จึงเพิ่มปริมาณมากขึ้นเป็นลำดับ
จะเห็นได้จากการกำหนดแนวนโยบายการศึกษาของรัฐ ไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ นับตั้งแต่
แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในระยะที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529 (คณะกรรมการการ
ศึกษาแห่งชาติ. 2527 : 4 - 23) เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ได้เน้นความสำคัญของการวิจัย
และเน้นให้มีการส่งเสริมและพัฒนาการวิจัยในระดับอุดมศึกษา ให้มากยิ่งขึ้น ทั้งในแง่ของคุณภาพ
ของการวิจัยและในแง่ของการปรับปรุงกลไก ในอันที่จะส่งเสริมให้ปริมาณของงานวิจัยมากยิ่งขึ้น
การส่งเสริมและพัฒนาการวิจัยในมหาวิทยาลัยนั้น นอกจากทำโดยการสนับสนุนให้
อาจารย์ทำงานวิจัยมากขึ้น และโดยประการอื่น ๆ เช่น การปรับปรุงระบบการให้ทุนอุดหนุนการ
วิจัย การสร้างบรรยากาศทางวิชาการเพื่อส่งเสริมการวิจัย หรือลดหย่อนระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ
เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการทำวิจัยของอาจารย์แล้ว ส่วนหนึ่งที่น่าจะมีการสนับสนุนอย่างยิ่ง
คือ การสนับสนุนให้มีการนำผลงานวิจัยที่ทำแล้วไปใช้ประโยชน์ ซึ่งส่วนหนึ่ง น่าจะถือได้ว่าเป็น
วัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยทุกชิ้นที่มีผู้ทำขึ้น นอกจากนี้แล้ว การนำผลการวิจัยไปใช้จะเป็น
การเผยแพร่งานวิจัยออกสู่วงกว้าง ซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนความสำคัญและการเห็นคุณค่าของการทำวิจัย
มากขึ้น (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2525 : 12)

ในปัจจุบันนี้ ปรากฏว่ามีผลงานวิจัยอยู่เป็นจำนวนมาก งานวิจัยเหล่านี้แม้จะเป็นงานวิจัยของนิสิต แต่เป็นงานที่มีการใช้แรงงาน พลังความคิด เวลา และทรัพยากรอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก พบว่า มีการนำเอาผลงานวิจัยเหล่านี้ไปใช้อยู่บ้าง แต่อยู่ในวงจำกัด ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ในความสูญเปล่าที่เกิดขึ้นดังที่ ประภาวดี สืบสนธิ์ (2525 : 13) ได้ให้ความเห็นว่า การวิจัยเป็นวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยในการค้นหาความรู้ข้อเท็จจริงอย่างมีระบบ ความก้าวหน้าทางวิชาการในปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นผลมาจากการค้นคว้าวิจัย การวิจัยเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยตอบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในการดำเนินงานการบริหารงาน สำหรับในวิชาบรรณารักษศาสตร์นั้น การค้นคว้าวิจัยจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาวิชาบรรณารักษศาสตร์และการดำเนินงานของห้องสมุดเป็นอย่างยิ่ง และองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้ทฤษฎีและการปฏิบัติทางบรรณารักษศาสตร์บรรลุผล คือ การวิจัยในปีหนึ่ง ๆ นั้น มีการทำวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์และในสาขาที่เกี่ยวข้องกับบรรณารักษศาสตร์เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในสถาบันอุดมศึกษา ในรูปของปริญาวิทยานิพนธ์ระดับปริญาโท ซึ่งนับได้ว่าการลงทุนลงแรงไม่ใช่น้อย แต่ก็พบว่า การเผยแพร่ผลงานวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์มีทำอยู่ในวงแคบ ได้แก่ การเผยแพร่ผลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ลงในวารสารทางบรรณารักษศาสตร์ นอกจากนั้น ยังมีการรวมพิมพ์บทความปริญาวิทยานิพนธ์หรือวิทยานิพนธ์ออกในแต่ละปี เสนอสาระสังเขปวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จจากสาขาวิชา รวมทั้งของบรรณารักษศาสตร์ด้วย โดยมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะเป็นผู้ดำเนินการจัดพิมพ์ นอกจากนั้นแล้ว ก็ยังมีการจัดพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยเป็นครั้งคราว เช่น การจัดพิมพ์ผลงานวิจัยดีเด่น เพื่อการใช้งานเฉพาะกิจของหน่วยงานต่าง ๆ และการจัดสัมมนาเกี่ยวกับผลงานวิจัยหรือการจัดเสนอผลงานวิจัย การเผยแพร่ในรูปแบบหลังนี้ มีทำน้อยและอาจไม่ทำเป็นประจำทุกปี ผู้เขียนได้สรุปความเห็นไว้ในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์นั้น การวิจัยมีการเผยแพร่และใช้อยู่ในวงจำกัดมาก ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อความก้าวหน้าของสาขาวิชาและการแก้ปัญหาในการดำเนินงานของห้องสมุดด้วย

นักวิชาการของไทยคนอื่น ๆ ก็ได้แสดงความคิดเห็นเหมือนกันว่า ในปัจจุบันการเผยแพร่การวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้ยังอยู่วงจำกัด ผู้วิจัยเองก็ได้ติดตามผลว่างานวิจัยของตนเองที่ทำไปแล้วนั้น มีการนำเอาไปใช้มากน้อยเพียงไร ซึ่งในระยะหลังนี้ ถึงแม้จะมีจำนวนงานวิจัยมากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังไม่ถูกนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในขั้นสุดท้าย คือการนำไปใช้อีกด้วย (พัทยา สายหู และคณะ . 2526 : 23) เพราะฉะนั้น กระบวนการวิจัยจึงมักจบสิ้นลงที่การเสนอผลงานวิจัยเป็นรูปเล่มเท่านั้น มิได้เลยลงไปถึงการนำผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้และ

การวิจัยนั้น หากขาดการนำผลการวิจัยไปใช้แล้ว ก็อาจจะได้รับการพิจารณาได้ว่า เป็น
สิ่งฟุ่มเฟือยไม่จำเป็น ฉะนั้นการกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวที่จะได้มีการศึกษาติดตามผลของ
การนำผลการวิจัยต่าง ๆ ไปใช้ จึงนับเป็นเรื่องที่ดี (จรรยา สุวรรณทัต. 2523 : 78)

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยระดับชาติในปัจจุบัน เช่น สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ (สภากาการศึกษา) ก็ได้ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการวิจัยทางการศึกษา รวมทั้ง
การเผยแพร่ผลงานวิจัยทางการศึกษา ได้แก่การจัดเสนอผลงานวิจัยมาเป็นเวลานานแล้ว
และพบว่า งานวิจัยที่ทำอยู่นั้น ยังคงทำอยู่ในกลุ่มนักวิชาการบางกลุ่ม เช่น ครู อาจารย์ ที่สังกัด
อยู่ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงเท่านั้น และเนื้อหาที่ศึกษาก็ยังจำกัดอยู่ในด้านการวิจัยเชิงสำรวจ
เกี่ยวกับการเรียนการสอนเป็นส่วนมาก มิได้กระจายออกไปยังเนื้อหาอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากนี้
(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2536 : 21 - 24) อย่างไรก็ตาม ในการเผยแพร่
ผลงานวิจัยของหน่วยงานการวิจัยระดับชาติเองก็ตาม เมื่องานวิจัยถูกนำเสนอในที่ประชุมแล้ว
ก็ถือว่าได้ทำการเผยแพร่ให้แล้ว มิได้มีการสำรวจอย่างจริงจังว่า งานวิจัยแต่ละชิ้นนั้นมี
การประยุกต์ใช้กับกลุ่มครู หรือนักเรียนในโรงเรียนอย่างไรบ้างหรือไม่

ในข้อนี้ นับได้ว่าการเผยแพร่ผลงานวิจัยในปัจจุบัน ยังอาจคงอยู่ในสภาพที่จำกัด และ
ผลงานวิจัยยังมิได้ลงไปถึงกลุ่มเป้าหมายที่วางไว้

สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาและมหาวิทยาลัยนั้น ถือได้ว่าเป็นศูนย์กลางแห่งความรู้
ดังที่กล่าวแล้วในตอนต้น รัฐได้มีการสนับสนุนด้านการวิจัยอย่างจริงจัง โดยการวางนโยบายและ
จัดวงเงินในแผนวิจัย ไว้สูงพอควรในปีหนึ่ง ๆ และเท่าที่ผ่านมา มีบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา
ทำการศึกษาค้นคว้าและผลิตผลงานวิจัยไว้ในปีหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนมิใช่น้อย แต่ก็ยังไม่มีหลักฐาน
การค้นคว้าให้ทราบแน่ชัดว่า ได้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดผลคุ้มค่ากับการลงทุนมากนัก
เพียงไร เท่าที่ผ่านมา การศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบในเรื่องการใช้ผลการวิจัยภายในประเทศ
ไทยยังมีน้อยมากนับขึ้นได้ การขาดการศึกษาในเรื่องการนำผลการวิจัยไปใช้นี้ นับเป็นจุดอ่อน
อย่างหนึ่งในการวิจัยเชิงสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป

(จรรยา สุวรรณทัต. 2523 : 77)

สำหรับข้อมูลในด้านตัวบุคคล ได้แก่ ข้อมูลด้านการนำผลการวิจัยไปใช้ในระดับมหาวิทยาลัย ได้แก่ การใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์และนิสิตนั้น ยังมีข้อมูลในด้านนี้อยู่จำนวนน้อย เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้อยู่บ่อยครั้งแล้ว ข้อมูลเกี่ยวข้อง ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ที่เป็นประเภทการสำรวจ พบว่า อาจารย์นำผลการวิจัยที่ตนทำและของผู้อื่น ไปใช้จำนวนไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่มีอยู่ สำหรับนิสิตนั้นพบว่า ยังใช้ผลงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้ ในจำนวนจำกัด เช่นกัน (มาณี สมิริสัมพันธ์ และคนอื่น ๆ. 2527 : บทคัดย่อ) นอกจากนี้แล้ว พบว่างานวิจัยที่มีการนำไปใช้นั้น ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาเอกที่สอนหรือกำลังเรียนอยู่ มากกว่างานวิจัยด้านอื่น ๆ ส่วนในต่างประเทศนั้น มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างและสรุปผลการค้นคว้าได้ว่า การใช้ผลงานวิจัยในมหาวิทยาลัยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน เช่น การเห็นคุณค่าของการใช้งานวิจัย ความชำนาญในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ระดับความรู้ที่มีและจำนวนงานวิจัยที่ทำเป็นต้น สำหรับผู้ที่มีการทำวิจัยอยู่ในปริมาณสูง ก็มักเป็นผู้ใช้ผลงานวิจัยในปริมาณสูงเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลที่มีความรู้ ความชำนาญ ในการใช้คอมพิวเตอร์อย่างมาก ก็จะเป็นผู้ทำงานวิจัยในปริมาณสูงด้วย (Will. 1993)

การศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง เกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตในมหาวิทยาลัย นับเป็นเรื่องที่มีความจำเป็น ทั้งนี้เพราะงานวิจัยในลักษณะนี้ ในปัจจุบันยังมีน้อย อีกประการหนึ่งนั้น ผลงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการหาแนวทางส่งเสริมการวิจัยในระดับมหาวิทยาลัยได้ต่อไป

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นสูง ที่เป็นกำลังสำคัญในการผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ให้แก่สังคม และยังทำหน้าที่เป็นผู้นำทางวิชาการแก่สังคม โดยการศึกษาค้นคว้าวิทยาการใหม่ ๆ ออกสู่สังคมอีกประการหนึ่งด้วย มหาวิทยาลัยได้มองเห็นความสำคัญของงานวิจัย และได้สนับสนุนให้ทุนวิจัยในระดับอาจารย์และนิสิตทุกปี ทั้งในงบประมาณแผ่นดินและงบรายได้ของมหาวิทยาลัยเอง นับได้ว่าเป็นสถาบันที่เป็นแหล่งการวิจัยที่สำคัญยิ่งแห่งหนึ่งในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ยังขาดข้อมูลในการนำผลการวิจัยไปใช้ของกลุ่มคนที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ กลุ่มอาจารย์และนิสิต ทำให้ขาดภาพที่ชัดเจนว่า งานวิจัยประเภทใดที่ควรสนับสนุนหรือเป็นประโยชน์มากที่สุด และมีวิธีการหรือการดำเนินการในลักษณะใดที่จะช่วยให้การเผยแพร่งานวิจัยเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะทำการศึกษา การนำผลการวิจัยไปใช้ของอาจารย์ และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านประเภทของงานวิจัยที่นำไปใช้ และด้านรูปแบบของการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการส่งเสริมงานวิจัยในมหาวิทยาลัยและการเผยแพร่ผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในช่วงปีการศึกษา 2539 โดยรวมและแต่ละประเภท
2. เพื่อศึกษารูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในช่วงปีการศึกษา 2539
3. เพื่อศึกษาการนำผลงานวิจัยโดยรวมและแต่ละประเภทไปใช้ และรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติของมหาวิทยาลัย ในด้านการสนับสนุนการวิจัยของอาจารย์และนิสิต และยังสามารถใช้เป็นข้อมูล ในการหาทางสนับสนุนการใช้ผลงานวิจัยในกลุ่มอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยด้วยอีกประการหนึ่ง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอาจารย์ที่กำลังทำการสอนอยู่ในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และนิสิตที่กำลังเรียนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2539

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอนจากคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยไปสุ่มวิชาเอกต่าง ๆ ในคณะ ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต จำนวน 200 คน และอาจารย์ 100 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 300 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ

กลุ่มนิสิต แบ่งเป็นตัวแปรด้าน คณะวิชาที่สังกัด จำนวนปีที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพศ อายุ ระดับปริญญาที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษาและวิชาเอกที่ศึกษา

กลุ่มอาจารย์ แบ่งเป็นตัวแปรด้าน คณะวิชาที่สังกัด จำนวนปีที่สอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพศ อายุ ระดับปริญญาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประเภทของผลงานวิจัยที่นำไปใช้

- งานวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ งานวิจัยที่เก็บด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ การใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์หรืองานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่จัดว่าเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ
- งานวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ งานวิจัยที่เก็บด้วยวิธีวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงทดลอง การวิจัยประเภทหาข้อมูลย้อนกลับหรืองานวิจัยอื่น ๆ ที่อยู่ในข่ายของการวิจัยเชิงปริมาณ
- งานวิจัยประเมินผล ได้แก่ งานวิจัยที่อยู่ในแนวของการประเมินผล เช่น การประเมินโครงการหรืออื่น ๆ ที่จัดอยู่ในแนวของการวิจัยประเมินผล
- งานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่ไม่ได้ตกอยู่ในประเภทของการวิจัยที่กล่าวข้างต้น

2.2.2 รูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้

- นำไปใช้เพื่อการเรียน การสอน
- นำไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถทางวิชาการและ
- นำไปใช้เพื่อการเขียนผลงาน บทความทางวิชาการหรือ
- นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น เพื่อเป็นแนวทางใน

การเรียนรู้สิ่งใหม่

รายงานประจำวิชา

การทำงานวิจัยของตนเอง เป็นต้น

2.2.3 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้

- อาทิตย์ละครั้ง
- เดือนละครั้ง
- ภาคเรียนละครั้ง
- ปีละครั้ง

2.2.4 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้

- ไม่เกิน 5 ปี
- 6 - 10 ปี
- 10 ปีขึ้นไป
- ไม่จำกัดปี

นิยามศัพท์เฉพาะ

การนำผลวิจัยไปใช้ หมายถึง ระดับของการนำผลงานการศึกษาค้นคว้า ที่ทำในรูปของการวิจัยประเภทต่าง ๆ ไปใช้ของอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยแบ่งการนำผลงานวิจัยไปใช้เป็น 2 ด้าน คือ

- ประเภทของผลงานวิจัยที่นำไปใช้ ได้แก่ งานวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณ และงานวิจัยประเมินผล เป็นต้น
- รูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ ได้แก่ การนำผลงานวิจัยไปใช้เพื่อการเรียนการสอน การนำไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางวิชาการและการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ การนำไปใช้เพื่อการเขียนผลงาน บทความทางวิชาการ หรือรายงานประจำวิชา หรือนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ หรือเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยของตนเอง เป็นต้น

นิสิตและอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร หมายถึง นิสิตและอาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่เรียนและสอน อยู่ในปีการศึกษา 2539 แบ่งออกได้เป็นดังนี้ คือ

- นิสิต ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี ปริญญาโทภาคปกติและภาคพิเศษและนิสิตระดับปริญญาเอก สังกัดภาควิชาในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร หรือในหน่วยงาน ที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ที่เปิดหลักสูตรการเรียนการสอน
- อาจารย์ ได้แก่ อาจารย์ที่ทำการสอนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก อยู่ในภาควิชาในคณะต่าง ๆ หรือในหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ นำเสนอเรียงลำดับ ตามหัวข้อ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ความรู้เกี่ยวกับการวิจัย แนวทางการส่งเสริมการทำงานอย่างมีคุณภาพและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (Srinakharinwirot University) เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีฐานะเทียบเท่ากรม สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีอธิการบดี ซึ่งมีฐานะเทียบเท่าอธิบดีเป็นหัวหน้าส่วนราชการ มีพระบอญ์ติมมหาวิทยาลัย เป็นกฎหมายสำหรับเป็นฐานรองรับการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่เดิมคือวิทยาลัยวิชาการศึกษา ต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยขยายการจัดการศึกษาในสาขาต่าง ๆ ได้มากขึ้น การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นอกจากเป็นแหล่งผลิตครูและนักการศึกษา ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกแล้ว ยังได้เปิดทำการสอนระดับปริญญาเอกทางการศึกษา เป็นแห่งแรกของประเทศ ในด้านการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการศึกษา ค้นคว้าวิจัยทางการศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง มาอย่างต่อเนื่อง ยิ่งกว่านั้น มหาวิทยาลัยยังสร้างแบบทดสอบมาตรฐานได้สำเร็จเป็นแห่งแรกของประเทศไทย แบบทดสอบมาตรฐานเหล่านี้ ได้ให้บริการสอบแก่หน่วยงานต่าง ๆ ทั่วประเทศ

แต่เดิมนามวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีวิทยาเขตทั้งหมด 8 วิทยาเขต ตั้งกระจายในภูมิภาคต่าง ๆ กัน ที่ในส่วนกลางมีวิทยาเขตประสานมิตร ปทุมวัน พลศึกษา บางเขน ภาควิทยา มีวิทยาเขตอยู่ที่จังหวัดพิษณุโลก ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีวิทยาเขตอยู่ที่จังหวัดมหาสารคาม ทางภาคตะวันออก มีวิทยาเขตอยู่ที่บางแสน จังหวัดชลบุรี และภาคใต้ มีวิทยาเขตอยู่ที่จังหวัดสงขลา การที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีวิทยาเขตตั้งกระจายอยู่ในสถานที่และภูมิภาคต่าง ๆ กันเช่นนี้ ทำให้รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัย เป็นแบบการบริหารวิทยาเขตแห่งแรกของประเทศอีกเช่นกัน ในปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริหารแบบนี้ เนื่องจาก

มีการยุบรวมวิทยาเขต โดยมีวิทยาเขตหลักอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาเขตที่สองอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จังหวัดนครนายก

ประวัติความเป็นมา

กระทรวงศึกษาธิการได้เปิดโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงขึ้น ที่ถนนประสานมิตร เมื่อปี พ.ศ. 2492 (เอกสารประกอบการฝึกอบรม กองการเจ้าหน้าที่ มสว. 2532) รับผู้ที่เรียนสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาเรียนต่อตามหลักสูตร 3 ปี แล้วได้รับวุฒิประกาศนียบัตรครูประถม (ป.ป.) และถ้าเรียนต่อจากหลักสูตร 3 ปีไปอีก 2 ปี แล้วได้รับวุฒิประกาศนียบัตรครูมัธยม (ป.ม.) ในขณะนั้นอาชีพรู มีวุฒิสูงสุดเพียงแต่ ป.ม. เท่านั้น ท้าความล่าช้าในการประกอบอาชีพครู และในวงการศึกษานักไทยก็ขาดแคลนครูเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่เป็นครูพอได้วุฒิ ป.ม. แล้ว ก็มักหันเหไปศึกษาวิชากฎหมาย ครั้นได้รับปริญญาทางกฎหมายก็ลาออกจากการเป็นครู ยิ่งทำให้ครูขาดแคลนมากยิ่งขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นปัญหาดังกล่าวนี้และดำริที่จะแก้ปัญหา ดังกล่าวข้างต้น จึงได้เชิญผู้รู้ทางการศึกษาทั้งหลายมาร่วมประชุม เพื่อหาทางแก้ปัญหา ศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี ได้เสนอให้จัดตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้น ให้มีการสอนถึงขั้นปริญญาดังนั้นในปี พ.ศ. 2496 กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้นและประกาศรวมโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงถนนประสานมิตร เข้ากับวิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร และได้ตราพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2497 วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้ขยายวิทยาเขตไปตั้งในสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

พ.ศ. 2498 ตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน และวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

พ.ศ. 2510 ตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก

พ.ศ. 2511 ตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคาม และวิทยาลัยวิชาการศึกษา

สงขลา

พ.ศ. 2512 ตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา พระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. 2513 ตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา พลศึกษา

เมื่อวิทยาลัยวิชาการศึกษาเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น และต้องการจะขยายการจัดการศึกษาในสาขาอื่น ๆ ศาสตราจารย์ ดร.สุดใจ เหล่าสุนทร จึงดำเนินการเพื่อยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย และได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2517 ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พุทธศักราช พ.ศ. 2517 ทำให้มหาวิทยาลัยสามารถจัดการศึกษาและประสาปปริญญาในสาขาต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้นกว่าเดิม

หลังจากการยกฐานะแล้ว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มี 8 วิทยาเขต และมีสถาบันสมทบอีก 2 แห่งดังนี้

1. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
3. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
4. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา
5. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
6. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
7. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
8. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
9. วิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข เป็นสถาบันสมทบ
10. วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ เป็นสถาบันสมทบ

และด้วยเหตุที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีวิทยาเขตตั้งอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ กัน ดังนั้น จึงมีรูปแบบการบริหารแบบวิทยาเขต โดยแต่ละวิทยาเขต มีรองอธิการบดีประจำวิทยาเขต เป็นหัวหน้าส่วนราชการบริหารงานในวิทยาเขตนั้น ๆ ตามอำนาจหน้าที่ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

หรืออธิการบดีมอบหมาย

ส่วนราชการของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลังจากการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย แบ่งเป็น

1. สำนักงานอธิการบดี ประกอบด้วยส่วนราชการคือ กองกลาง กองการเจ้าหน้าที่ กองกิจการนิสิต กองคลัง กองแผนงาน กองธุรการวิทยาเขตทุกวิทยาเขต กองบริการการศึกษา
2. คณะพลศึกษา มี 3 ภาควิชา คือ ภาควิชาพลศึกษา ภาควิชานันทนาการและภาควิชาสุขศึกษา

3. คณะมนุษยศาสตร์ มี 7 ภาควิชาคือ ภาควิชาจิตวิทยา ภาควิชาดุริยางคศาสตร์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ ภาควิชาภาษาตะวันตก ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก ภาควิชาภาษาศาสตร์ และภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม

4. คณะวิทยาศาสตร์ มี 7 ภาควิชาคือ ภาควิชาคณิตศาสตร์ ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ ภาควิชาเคมี ภาควิชาชีววิทยา ภาควิชาฟิสิกส์ ภาควิชาวาริชศาสตร์ (เฉพาะวิทยาเขต บางแสน) และภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป

5. คณะศึกษาศาสตร์ มี 6 ภาควิชาคือ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา และภาควิชาหลักสูตรและการสอน

6. คณะสังคมศาสตร์ มี 6 ภาควิชาคือ ภาควิชาบริหารธุรกิจ ภาควิชาประวัติศาสตร์ ภาควิชาภูมิศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ และภาควิชาสังคมวิทยา

7. คณะพยาบาลศาสตร์ มี 6 ภาควิชาคือ ภาควิชาการพยาบาลชุมชน ภาควิชาการพยาบาลแม่และเด็ก ภาควิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ ภาควิชาวิจัยประเมินผล และการพยาบาลจิตเวช ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตบางแสน จังหวัดชลบุรี

8. คณะแพทยศาสตร์ มี 17 ภาควิชาคือ ภาควิชาอายุรศาสตร์ ภาควิชาศัลยศาสตร์ ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ ภาควิชารังสีวิทยา ภาควิชาพยาธิวิทยา ภาควิชาวิสัญญีวิทยา ภาควิชาออร์โธปิดิกส์ ภาควิชาสูติศาสตร์และนรีเวชศาสตร์ ภาควิชาจักษุ วิทยา ศัลยกรรม ศัลยกรรมกระดูก ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม ภาควิชานิติเวชศาสตร์ ภาควิชากายวิภาคศาสตร์ ภาควิชาจุลชีววิทยา ภาควิชาเภสัชศาสตร์ ภาควิชาชีวเคมี และ ภาควิชาสรีรวิทยา ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตประสานมิตร และคณะแพทยศาสตร์ วชิรพยาบาล

9. บัณฑิตวิทยาลัย ทำหน้าที่ประสานงานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

10. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ รับผิดชอบงานวิจัยด้านพฤติกรรมศาสตร์ ให้บริการทางวิชาการแก่หน่วยงานต่าง ๆ ตลอดจนให้คำปรึกษาและเผยแพร่งานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ให้ความร่วมมือกับบัณฑิตวิทยาลัย ผลิตบัณฑิตตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตประสานมิตร

11. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา รับผิดชอบงานด้านการวิจัย และสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน สอน อบรม และให้บริการวิชาการในด้านการทดสอบและการประเมินผลการศึกษา นอกจากนี้ ยังเป็นศูนย์รวมแบบทดสอบต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สำนักนี้ไม่มีการผลิตบัณฑิตโดยตรง แต่ให้ความร่วมมือกับคณะและบัณฑิตวิทยาลัยในการผลิตมหับัณฑิตและดุษฎีบัณฑิตสาขาต่าง ๆ ณ วิทยาเขตประสานมิตร

12. สำนักหอสมุดกลาง จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นศูนย์วิชาการ และศูนย์บริการสารสนเทศทางการศึกษา ให้บริการด้านการเรียนการสอน การศึกษาค้นคว้าและการวิจัยของคณาจารย์ ข้าราชการและนิสิตทุกระดับในทุกวิทยาเขต ตลอดจนผลิตคู่มือที่ช่วยในการสืบค้นและการใช้ทรัพยากรวิชาการด้วย สำนักหอสมุดกลางนี้ไม่มีการผลิตบัณฑิตโดยตรง แต่ให้ความร่วมมือกับบัณฑิตวิทยาลัยและคณะต่าง ๆ ผลิตบัณฑิตทุกระดับ นอกจากสำนักหอสมุดกลางที่วิทยาเขตประสานมิตรแล้ว ยังมีหอสมุดวิทยาเขตตั้งอยู่ในทุกวิทยาเขต

13. สถาบันทักษิณคดีศึกษา จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำนุบำรุง อนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมภาคใต้ และยังเป็นศูนย์กลางศึกษาค้นคว้าและวิจัยวัฒนธรรมพื้นบ้านภาคใต้ เป็นแหล่งกลางในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมแขนงต่าง ๆ เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางภาคใต้ ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตสงขลา

14. สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นศูนย์กลางทางวิชาการด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล ทำหน้าที่ให้บริการทางด้านการศึกษา ทั้งในระบบ และนอกระบบแก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไปแล้ว ยังเป็นศูนย์กลางสำหรับความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการค้นคว้าด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตบางแสน จังหวัดชลบุรี

15. คณะเทคโนโลยี จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตและมหาบัณฑิตในสาขาวิทยาศาสตร์ประยุกต์และเทคโนโลยี เพื่อดำเนินการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างงานในชุมชนและสร้างอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับการพัฒนาวัตถุดิบ หรือทรัพยากรของประเทศให้มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ และเพื่อบริการทางวิชาการแก่สังคม โดยการเผยแพร่ความรู้ ให้คำแนะนำ และสนับสนุนทางวิชาการสาขาเทคโนโลยีต่าง ๆ แก่บุคคลผู้สนใจทั่วไป ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตมหาสารคาม

16. สำนักวิทยบริการ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นแหล่งกลางบริการทางวิชาการอย่างกว้างขวางและทั่วถึงแก่ชุมชนในท้องถิ่น แหล่งกลางด้านเทคโนโลยีทางการศึกษาและเทคโนโลยีพัฒนาชุมชน แหล่งพัฒนาบุคลากรด้านการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของประชากร สังคม เศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ เป็นศูนย์เอกสารอีสานและวัสดุกองจดหมายเหตุแห่งชาติ เป็นแหล่งรวบรวมข้อสนเทศสำหรับการศึกษาค้นคว้าในทุกรูปแบบ เป็นแหล่งสนเทศเคลื่อนที่ เข้าถึงชุมชนในชนบทในทุกรูปแบบ เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำไปช่วยการวางแผนพัฒนาภูมิภาค และเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตมหาสารคาม

17. สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นศูนย์กลางการศึกษา การทะนุบำรุงและการวิจัยทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อสนับสนุน อนุรักษ์ สร้างเสริม ประสานงาน เผยแพร่ และบริการวิชาการด้านศิลปะและวัฒนธรรมแก่ชุมชน และเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี วิชาเอกศิลปศึกษา ปริญญาโท วิชาเอกไทยคดีศึกษา และวิชาเอกประวัติศาสตร์ - ศิลปะ ตั้งอยู่ ณ วิทยาเขตมหาสารคาม

ส่วนราชการเหล่านี้มีอยู่ทุกวิทยาเขต ยกเว้นบางส่วนราชการเท่านั้นที่มีอยู่ ณ วิทยาเขตใด วิทยาเขตหนึ่งเท่านั้น แต่ละคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันและสำนักมีคณะกรรมการประจำคณะหนึ่งประกอบด้วยคณบดี หรือผู้อำนวยการเป็นประธานกรรมการ รองคณบดีหรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชาเป็นกรรมการ เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายภายในคณะหรือส่วนราชการนั้น ๆ ตลอดจนทำหน้าที่วางระเบียบการภายในของคณะหรือสำนัก ในส่วนที่ไม่จัดต่อระเบียบของมหาวิทยาลัย นอกจากนั้น คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่คณบดี หรือผู้อำนวยการในการปฏิบัติงาน หรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ของคณะหรือสำนักหรือสถาบัน

ในอดีตที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกอบด้วย 8 วิทยาเขต ตั้งกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ศูนย์กลางของการบริหารอยู่ที่วิทยาเขตประสานมิตร ในกรุงเทพมหานคร แต่ในด้านการบริหารมหาวิทยาลัย เป็นการประสานงาน และพยายามกระจายอำนาจให้แก่แต่ละวิทยาเขต ได้ดำเนินการบริหารของแต่ละวิทยาเขตเป็นประการสำคัญ

วิทยาเขตประสาธมิตรในสภาพปัจจุบัน

วิทยาเขตประสาธมิตรเป็นศูนย์กลางของการบริหารของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และยังเป็นวิทยาเขตที่เป็นแม่แบบในด้านการเรียนการสอนและการพัฒนาเชิงวิชาการด้วย นอกจากนี้แล้ว วิทยาเขตประสาธมิตร ยังมีจำนวนอาจารย์ผู้สอนและบุคลากรที่ปฏิบัติงานค่อนข้างมากกว่าในวิทยาเขตอื่น ๆ รวมไปถึงจำนวนนิสิตผู้เรียนในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ซึ่งมีอยู่ในวิทยาเขตประสาธมิตรจำนวนมากอีกด้วย

ในปัจจุบันในด้านนิสิตนั้น จากข้อมูลในปี 2539 (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2539) พบว่ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาธมิตร มีนิสิตทุกระดับอยู่ประมาณ 4,558 คน เป็นนิสิตบัณฑิตศึกษา คือ ปริญญาโทและเอก รวมกันประมาณ 2,472 คน นอกนั้นเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ซึ่งสังกัดอยู่ในภาคคณะต่าง ๆ ของวิทยาเขตประสาธมิตร อีกประมาณ 2,086 คน

เมื่อพิจารณาด้านอาจารย์ผู้สอน ในปี 2531 ในวิทยาเขตประสาธมิตรมีอาจารย์อยู่ 698 คน จากจำนวนคณาจารย์ทั้ง 8 วิทยาเขต ซึ่งมีรวมทั้งสิ้น 1,631 คน นับได้ว่ามีจำนวนมากกว่าวิทยาเขตอื่น ๆ สำหรับข้าราชการสาย ข และ ค นั้นในปี พ.ศ. 2531 มีอยู่ทั้งหมด 576 คน และมีอยู่ในวิทยาเขตประสาธมิตร 259 คน ซึ่งก็นับได้ว่ามีจำนวนมากกว่าวิทยาเขตอื่น ๆ เช่นกัน (กองการเจ้าหน้าที่. 2532)

เมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับกำลังคนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาธมิตร ในปัจจุบัน ในปี พ.ศ. 2539 โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นอาจารย์นั้น พบว่ามีอยู่จำนวนมาก แยกออกตามคณะต่าง ๆ ได้ดังนี้ คือ คณะมนุษยศาสตร์ มีอยู่ 114 คน คณะวิทยาศาสตร์มีอยู่ 185 คน คณะสังคมศาสตร์มีอยู่ 81 คน คณะพลศึกษามีอยู่ 84 คน คณะศึกษาศาสตร์ รวมทั้งโรงเรียนสาธิตประสาธมิตร มีอยู่ 354 คน คณะแพทยศาสตร์มีอยู่ 142 คน คณะศิลปกรรมศาสตร์มีอยู่ 43 คน คณะทันตแพทยศาสตร์มีอยู่ 45 คน คณะเภสัชศาสตร์มีอยู่ 28 คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีอยู่ 41 คน สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มีอยู่ 15 คน และสำนักทดสอบทางจิตวิทยาและการศึกษา มีอยู่ 18 คน และบัณฑิตวิทยาลัยมีอยู่ 11 คน รวมทั้งหมดมี 1,161 คน (กองการเจ้าหน้าที่. 2539) จากข้อมูลดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยประสาธมิตร มีการเจริญเติบโตอย่างมากจากระยะแรก ทั้งในด้านสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดขึ้นใหม่ และจำนวนอาจารย์ผู้สอนที่เพิ่มขึ้นอย่างมากจากในระยะแรก ในส่วนของนิสิตนั้น ก็เช่นกัน พบว่าในปัจจุบันมีนิสิตเพิ่มขึ้นมากและเพิ่มนิสิตทั้ง 3 ระดับ คือระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก นอกจากนั้นแล้ว

ในวิทยาเขตประสาธมิตรในปัจจุบัน ยังได้มีการเปิดคณะใหม่ ๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์และการแพทย์ เช่น คณะแพทย์ศาสตร์ ทันตแพทย์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น รวมไปถึงมีการปรับขยายภาควิชาแต่เดิมขึ้นมาเป็นคณะอีกด้วย เช่น คณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งแต่เดิมเป็นเพียงภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม สังกัดอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์ รวมไปถึงการเปิดวิชาเอกใหม่ ๆ ในคณะที่มีมาแต่เดิม เช่น คณะศึกษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งก็เป็นผลทำให้วิทยาเขตประสาธมิตร เป็นศูนย์กลางของแหล่งวิชาการที่สำคัญ และเป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการที่สำคัญแห่งหนึ่งด้วย

สรุปได้ว่า ในปัจจุบันวิทยาเขตประสาธมิตร มีคณะและหน่วยงานเทียบเท่าคณะที่ดำเนินการด้านการเรียน - การสอนอยู่มากกว่า 14 หน่วยงาน ทั้งนี้ไม่รวมหน่วยงานย่อยที่ขึ้นอยู่กับคณะและโรงเรียนประณมและมัธยมสาธิต ที่ขึ้นอยู่กับคณะศึกษาศาสตร์

สำหรับการเรียนการสอนในระดับสูง รวมไปถึงงานวิจัยในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกนั้น วิทยาเขตประสาธมิตรเปิดสอนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา โดยภาควิชาในคณะต่าง ๆ โดยมีบัณฑิตวิทยาลัย ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานและให้ความสะดวกในการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา ในการจัดหลักสูตรการสอน ตลอดจนทำหน้าที่ในการหางบประมาณ เพื่อดำเนินการจัดการศึกษาและแสวงหาทุนจากแหล่งอื่น ๆ นอกจากงบประมาณแผ่นดิน เพื่อส่งเสริมการวิจัยของนิสิตด้วย (บัณฑิตวิทยาลัย. 2540) สำหรับการเรียนการสอนในระดับดุษฎีบัณฑิตนั้น บัณฑิตวิทยาลัย ได้เปิดสอนหลักสูตรในระดับปริญญาเอก สองสาขา คือ สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์และสาขาวิจัยและพัฒนาหลักสูตรในปี พ.ศ. 2506 ซึ่งปัจจุบันวิทยาเขต ประสาธมิตร เปิดหลักสูตรระดับดุษฎีบัณฑิตขึ้นอีกหลายหลักสูตรในคณะต่าง ๆ โดยคณะ เจ้าสังกัดร่วมมือกับบัณฑิตวิทยาลัย ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรเหล่านี้

กล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสาธมิตรในปัจจุบัน เป็นแหล่งวิชาการที่มีความสำคัญและเป็นที่รวมของการศึกษาค้นคว้า และในแง่ของการวิจัยแล้วนั้น นอกจากจะเป็นแหล่งในการผลิตผลงานวิจัยในระดับของนิสิตและคณาจารย์แล้ว ยังเป็นแหล่งที่รวมของงานวิจัยประเภทต่าง ๆ อย่างหลากหลายอีกด้วย

ความรู้เกี่ยวกับการวิจัย

การวิจัยเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อตอบคำถามหรือข้อสงสัยที่เกิดขึ้น หรืออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยมีกระบวนการศึกษาค้นคว้าที่เป็นขั้นตอน สามารถตรวจสอบได้ ผลของการวิจัยจึงมักเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือ ผลของการวิจัยในเรื่องหนึ่ง ที่มีการศึกษามาเป็นเวลานาน และทดสอบความเชื่อถือได้แล้ว อาจนำมาใช้เป็นทฤษฎีหรือแนวคิดในเรื่องนั้น ๆ ได้ เพื่อช่วยเป็นกรอบในการตีความในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องนั้น ๆ หรือในการคาดคะเนหรือพยากรณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็ได้ นับได้ว่า การวิจัยเป็นเครื่องมือของการแสวงหาความรู้ ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

สำหรับในด้านของการศึกษา หรือการเรียนการสอนนั้น การวิจัยก็นับได้ว่ามีบทบาทสำคัญยิ่ง เนื่องจากได้ใช้การวิจัย เพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ในด้านการเรียน การสอน รวมไปถึงการวิจัยเพื่อประเมินคุณภาพของการเรียนการสอน ในด้านวิธีการเรียนการสอนนั้น ก็ได้ใช้การวิจัยรูปแบบต่าง ๆ เพื่อแสวงหาวิธีการสอนใหม่ ๆ และเพื่อหาข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านของการศึกษา

รูปแบบของการวิจัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ มีอยู่หลายประเภทด้วยกัน ซึ่งอาจแบ่งเป็นการวิจัยเชิงบริสุทธิ์ (Pure Research) ที่ต้องการแสวงหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นก็ได้ หรือการวิจัยประยุกต์ (Applied Research) ที่ต้องการศึกษาเพื่อนำข้อมูลไปใช้เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นก็ได้ หรืออาจแบ่งโดยจำแนกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามเกณฑ์ที่ใช้ก็ได้ เช่น จำแนกตามเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้ (ไพศาล หวังพานิช. 2523 : 20 - 23)

1. ใช้เหตุผลของการวิจัยเป็นเกณฑ์ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ การวิจัยพื้นฐานหรือการวิจัยบริสุทธิ์และการวิจัยประยุกต์
2. ใช้ความมุ่งหมายและระเบียบวิธีวิจัยเป็นเกณฑ์ แบ่งได้ เป็น 3 ประเภท คือ การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ การวิจัยเชิงพรรณนาหรือการวิจัยเชิงบรรยาย และการวิจัยเชิงทดลอง
3. ใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าเป็นเกณฑ์ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ
4. ใช้ระดับผลที่ได้เป็นเกณฑ์ สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทคือ การศึกษาแบบสำรวจและการศึกษาเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน

นอกจากนี้แล้ว การวิจัยอาจแบ่งออกได้อีกตามวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยนั้น ๆ (เพ็ญแข ประจณนัจจนิก. 2537) ดังต่อไปนี้คือ

1. การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งหาข้อเท็จจริงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ไม่ได้เป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้งมากนัก มักใช้เก็บกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลมักใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิจัยเชิงสำรวจ ในกรณีของการหาข้อเท็จจริงหรือความคิดเห็นในเรื่องหนึ่ง ๆ นั้น หากมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษามากหรือขนาดใหญ่ จะน่าเชื่อถือกว่ามีกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ในการหาวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยจะต้องเข้าใจในเทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง และการสร้างแบบสอบถามอย่างดี จึงจะได้งานวิจัยที่ดี ข้อเสียของการใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ก็คือผู้ตอบอาจไม่ร่วมมือในการตอบ หรือไม่ส่งแบบสอบถามคืนมาให้ ทำให้เกิดการสูญเปล่าได้มากในการส่งแบบสอบถาม

ในการวิจัยเชิงสำรวจที่ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก หรือหากมีการศึกษากับบุคคลบางกลุ่มที่ไม่เหมาะสมในการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยอาจใช้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ (Interview) ก็ได้ การใช้การสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลในการสำรวจนั้น นอกจากจะพิจารณาจากขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างแล้ว เรื่องที่จะศึกษาก็จะเป็นอีกข้อหนึ่งที่ควรพิจารณาด้วย การศึกษาในเรื่องที่มีความละเอียดลึกซึ้งนั้น ผู้วิจัยอาจใช้การวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ ก็ได้ ซึ่งจะได้การตอบจากผู้ตอบที่ละเอียดสมบูรณ์กว่าการเก็บแบบสอบถาม การใช้การสัมภาษณ์เพื่อการวิจัยนั้น นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ในการเก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะต้องมีความเข้าใจในเทคนิควิธีการสัมภาษณ์อย่างดี และสามารถเลือกใช้แบบสัมภาษณ์อย่างเหมาะสมกับการวิจัยนั้น นอกจากนี้แล้ว วิธีการสัมภาษณ์ยังมีข้อเสียในด้านของการสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายอย่างสูงอีกด้วย ซึ่งอาจไม่คุ้มกับการหาวิจัยเรื่องนั้น ๆ ก็ได้ ผู้วิจัยจะต้องพิจารณาในข้อนี้ให้ถี่ถ้วนลงมือดำเนินการวิจัย

2. วิธีการทดลอง (Experiment) หรือทดลอง เป็นการวิจัยที่มุ่งการศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ โดยใช้การทดลองในห้องทดลอง ถือเป็นวิธีวิจัยที่มีการควบคุมตัวแปรภายนอกได้ดีที่สุดตามอุดมคติ สามารถควบคุมสภาพแวดล้อม ไม่ให้มีตัวแปรภายนอกแทรกเข้ามาได้ดี แต่ในการปฏิบัติจริงมักมีปัญหา จากการใช้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นตัวแทน

ที่แท้จริงของการวิจัยนั้น และการแปรผลของการทดลองแต่ละอัน ก็ยังมีข้อสงสัยว่าจะถูกต้อง เชื่อถือได้เพียงไร (Griffit & Verth. 1971) อีกประการหนึ่ง การวิจัยเชิงทดลองนั้น มักทำกับกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ซึ่งเหมาะสมกับการศึกษาในบางเรื่องเท่านั้น ประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้เป็นผลให้การวิจัยเชิงทดลองไม่ได้รับความนิยมนอย่างแพร่หลาย เหมือนการวิจัยประเภทอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ในส่วนดีนั้น เชื่อว่าผลการวิจัยเชิงทดลองสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุที่มาและผลที่เกิดขึ้นของตัวแปรต่าง ๆ ได้ดีกว่าการวิจัยประเภทอื่น ๆ และการวิจัยเชิงทดลองยังสามารถใช้เวลาในการวิจัยได้ในระยะสั้น สามารถนำผลไปใช้ได้รวดเร็วอีกด้วย ซึ่งนับได้ว่าเป็นงานวิจัยที่สามารถตอบคำถามหรือข้อสงสัยได้อย่างรวดเร็วกว่างานวิจัยประเภทอื่น

วิธีการเก็บข้อมูลของการวิจัยเชิงทดลองนั้น ทำได้หลายวิธี ตั้งแต่การเลือกกลุ่มศึกษาเพียงกลุ่มเดียว ศึกษาผลก่อนและหลังการทดลองก็ได้ หรืออาจมีกลุ่มเปรียบเทียบสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก็ได้ หรืออาจใช้กลุ่มเปรียบเทียบสามหรือสี่กลุ่มก็ได้ โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองส่วนหนึ่งและกลุ่มควบคุมส่วนหนึ่งก็ได้ อย่างไรก็ตามการวิจัยเชิงทดลองทุกวิธี ควรมีขั้นตอนดำเนินการ 5 ขั้นตอนด้วยกัน (Bailey. 1978 : 197) ดังต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การจัดสภาพแวดล้อมของการทดลอง
3. การทดสอบก่อนการทดลอง
4. การดำเนินการทดลอง
5. การทดสอบหลังการทดลอง

ซึ่งผู้วิจัยจะต้องเข้าใจในกระบวนการวิจัยเชิงทดลองดังกล่าวเป็นอย่างดี สามารถดำเนินการวิจัยและแปรผลที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะได้งานวิจัยที่ถูกต้องเชื่อถือได้

สำหรับนักวิจัยเชิงการทดลองที่มีความชำนาญนั้น อาจทำการศึกษาในลักษณะอื่น ๆ ได้อีก โดยไม่ต้องใช้ห้องทดลองก็ได้ เช่น ใช้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการกึ่งทดลอง (Semi - Experiment) คือการเก็บข้อมูลโดยธรรมชาติ จากบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์จริงในสถานที่ต่าง ๆ ในบ้านหรือนอกบ้านก็ได้ โดยไม่ต้องมีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง หรือการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง เป้าหมายของการทดลองคือการเก็บข้อมูล ซึ่งอาจเป็นแบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์ หรือเครื่องมืออื่น ๆ ที่สร้างขึ้นก็ได้ เมื่อได้ข้อมูลแล้ว จึงนำมาวิเคราะห์เพื่อหา

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตามจากข้อมูลนั้น เมื่อได้ครบหมดแล้ว จึงเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นั้น การวิจัยเชิงทดลองในลักษณะที่จัดทำในสถานการณ์ธรรมชาติ ดังกล่าวแล้วนี้ ยังมีอีกหลายวิธี เช่น แบบการเก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริงของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยพยายามควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ให้มากที่สุด เมื่อได้ข้อมูลแล้ว ก็ทำการวิเคราะห์เพื่อหาที่มาของตัวแปรตามเหล่านั้นจากตัวแปรต้นที่มีอยู่ (Expost Facto Experiment) หรือผู้วิจัยอาจศึกษาโดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มขนาดใหญ่ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตาม เช่นการหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราความเจริญของชุมชนกับอัตราการเพิ่มประชากร เป็นต้น ในการนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชุมชนในเมืองต่าง ๆ หรือประเทศก็ได้ ทำการศึกษาเปรียบเทียบกัน พบตัวแปรต่าง ๆ ของความเจริญ ที่เป็นสาเหตุของการเพิ่มลดประชากร นอกจากนี้แล้ว ในการวิจัย ผู้วิจัยยังอาจใช้การวิจัยเชิงทดลองในการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Experiment) ได้อีกด้วย โดยยึดเอารูปแบบของการวิจัยเชิงทดลองมาใช้ แต่มิได้เก็บข้อมูลในห้องทดลองก็ได้ งานวิจัยในลักษณะนี้ยังถือเป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพียงแต่ว่า เก็บจากสถานการณ์ที่เป็นจริง และผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาในรูปของการทดลอง งานวิจัยในลักษณะหลังนี้ มักเป็นงานวิจัยเฉพาะเรื่องที่พาดพิงเฉพาะเรื่อง ๆ หนึ่งเท่านั้น เมื่อได้ผลแล้ว ก็อาจทำเรื่องอื่น ๆ ต่อไป (Swingle. 1973 : 139)

อย่างไรก็ตาม การวิจัยเชิงทดลองเป็นงานวิจัยที่มีรูปแบบซับซ้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบของการเก็บข้อมูลตามสถานการณ์จริง ไม่ใช่ในห้องทดลอง ดังนั้น นักวิจัยที่จะทำโครงการวิจัยดังกล่าวนี้ได้ มักเป็นนักวิจัยที่มีความชำนาญและอยู่ในบางสาขาวิชาที่มักใช้การวิจัยเชิงการทดลองเป็นงานหลักเท่านั้น

3. การวิจัยเชิงสังเกตการณ์ (Observation) เป็นงานวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเรื่องที่มีความซับซ้อน ไม่สามารถเก็บข้อมูลด้วยวิธีการอื่นได้ เรื่องที่ศึกษาดังกล่าวนี้ มักเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งยากที่จะประเมินออกมาได้ โดยการวัดจากแบบสอบถามด้วยเหตุนี้ การสังเกตการณ์จึงถือเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการเก็บข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น ความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของบุคคล ค่านิยม ทศนคติ ความเชื่อ ที่อยู่ในจิตใจของบุคคล และทำให้การสังเกตการณ์ เป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่ได้รับการนิยมนิยมอยู่ในปัจจุบันนี้ อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูลด้วยการสังเกตการณ์มีข้อจำกัดในการใช้อยู่หลายอย่าง เช่น ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลยาวนานกว่าการวิจัยประเภทอื่น ควบคุมยาก การวิเคราะห์ การประเมินผลทำได้ยาก

เหมาะสำหรับการวิจัยบางประเภท เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น แต่ใช้กับการวิจัยประเภทอื่นได้ยาก นอกจากนั้นแล้ว ยังมีปัญหาในด้านการหาสภาพแวดล้อมที่จะทำการเก็บข้อมูลได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย (Johnson. 1975 : 143) นักวิจัยที่จะดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยการสังเกตการณ์นั้น ควรมีความเข้าใจในวิธีการเก็บข้อมูลแบบนี้อย่างดี สามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา สามารถเลือกรูปแบบของการสังเกตพฤติกรรมและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ต้องการได้เป็นอย่างดี จึงจะทำให้การเก็บข้อมูลด้วยการสังเกตการณ์เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเก็บข้อมูลด้วยการสังเกตการณ์นั้น อาจเก็บได้ทั้งในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ และในห้องปฏิบัติการ สำหรับในห้องปฏิบัติการนั้น ผู้วิจัยจะต้องสร้างสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนของจริง เมื่อมีการวิจัยเกิดขึ้น ผู้วิจัยอาจต้องเข้าไปสังเกตการณ์ในสถานการณ์นั้น หรืออยู่ภายนอกแล้วทำการบันทึกพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จำเป็น โดยอาศัยเครื่องมือในการเก็บข้อมูลที่เหมาะสมและเครื่องมือเหล่านั้นได้รับการทดสอบคุณภาพแล้ว การเก็บข้อมูลในลักษณะนี้ มีการจัดทำอย่างมาก เรียกว่าเป็นการสังเกตพฤติกรรมอย่างมีแบบแผน มีผลที่น่าเชื่อถือ ในอีกลักษณะหนึ่งนั้น ผู้วิจัยอาจทำการเก็บข้อมูลจากสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ โดยการมีส่วนร่วมในชุมชนที่ทำการศึกษานั้นเลยก็ได้ เช่น ในงานวิจัยที่อยู่ในแนวของมานุษยวิทยา ได้แก่ การวิจัยหมู่บ้าน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยจะต้องสร้างโครงการวิจัยขึ้นก่อน แล้วจึงเลือกหมู่บ้านที่จะศึกษา ทำการทดสอบเครื่องมือที่จะใช้แล้ว จึงดำเนินการวิจัยโดยเข้าไปสังเกตการณ์ในหมู่บ้านเป็นระยะยาว เมื่อเสร็จแล้วจึงทำการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลที่เก็บมาได้ งานวิจัยในลักษณะนี้ เป็นที่นิยมในการศึกษาด้านสังคม วัฒนธรรมของชุมชนต่าง ๆ งานที่ได้มักเป็นที่ยอมรับและนำมาใช้ในการปฏิบัติ

การสังเกตพฤติกรรมนั้น มักใช้ในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยเชิงคุณภาพดังกล่าวแล้ว และมักใช้ร่วมกับการเก็บข้อมูลประเภทอื่นด้วย เช่น การสัมภาษณ์ เป็นต้น

4. การวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) เป็นงานวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่แล้ว ข้อมูลเหล่านั้น อาจเป็นสิ่งพิมพ์ หรือสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสามารถนำมาศึกษาค้นคว้าได้ งานวิจัยลักษณะนี้ อาจรู้จักกันในชื่อของงานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ การเก็บข้อมูลในงานเหล่านี้ ผู้วิจัยอาจต้องใช้เวลานานในการค้นคว้ารวบรวม และต้องสามารถตีความได้อย่างถูกต้องในเนื้อหาของเอกสารเหล่านี้ด้วย ข้อดีของการวิจัยเชิงเอกสาร ก็คือผู้วิจัยสามารถศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ได้ สามารถนำมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบันหรือแก้ข้อผิดพลาดหรือความเชื่อที่ผิดมาแต่เดิมได้ สำหรับนักวิจัยที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีในการเก็บข้อมูล

ประเภทนี้ จะทำงานได้ดี ได้งานที่ดีว่าเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพสูง อย่างไรก็ตาม การวิจัยเชิงเอกสาร มีข้อเสียอยู่หลายประการ เช่น ข้อมูลที่ต้องการหาได้ยาก ผู้วิจัยไม่สามารถตีความเนื้อหาของเอกสารได้ นอกจากนี้แล้ว อาจมีการบิดเบือนเอกสารหรือการแปลความหมายผิดพลาดเกิดขึ้นได้ รวมไปถึงผู้วิจัยแต่ละคนอาจใช้ประสบการณ์ของตนตีความเนื้อหาของข้อมูลเหล่านี้เป็นผลให้งานวิจัยที่เสร็จแล้วไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้แล้ว การวิจัยเชิงเอกสารยังมีปัญหาในด้านการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยจะต้องอาศัยความชำนาญอย่างมาก จึงจะสามารถแปลผลได้ถูกต้อง ทำให้งานวิจัยเชิงเอกสารได้รับความนิยมไม่มากนัก

เนื่องจาก การวิจัยเอกสาร ยังมีปัญหาในด้านการยอมรับและการนำเอาผลการวิจัยมาใช้ (Bailey, 1978 : 269) ด้วยเหตุนี้ นักวิจัยจึงมักใช้การวิจัยเชิงเอกสารควบคู่กับงานวิจัยประเภทอื่น ๆ เช่น ทำคู่กับการวิจัยเชิงสำรวจ หรือใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของการเก็บข้อมูลประเภทอื่น เช่น การส่งแบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์ เป็นต้น และถึงแม้ว่าจะมีข้อจำกัดในการใช้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่การเก็บข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงเอกสาร หรือดังที่รู้จักกันในชื่อของการเก็บข้อมูลเชิงปฐมภูมิ ก็ยังมีการจัดทำกันอยู่ โดยนักวิจัยทั่วไปทั้งของไทยและต่างประเทศ ในลักษณะของการเก็บข้อมูล เพื่อเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในเรื่องต่าง ๆ เพื่อจะนำไปสู่การวิจัยขั้นสูงต่อไป ทั้งในการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์

การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์

การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ (Social Sciences) และพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Sciences) มีความสำคัญอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากการวิจัยทั้งสองสาขานี้ ช่วยในการแสวงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของบุคคล ทั้งในด้านข้อมูลพื้นฐานในอันที่จะทำให้เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น ข้อมูลในด้านปัญหานั้น ๆ รวมทั้งทฤษฎีและแนวทางที่จะใช้เป็นกรอบในการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นนั้น นักวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ (Social Researcher) ซึ่งได้แก่ผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสังคมและอยู่ในสาขาวิชาการต่าง ๆ ทางสังคมศาสตร์ รวมทั้งด้านการศึกษาด้วยนั้น มุ่งหวังที่จะทำวิจัยเพื่อช่วยในการแก้ปัญหที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งปัจจุบันนี้ ปัญหาสังคมเกิดขึ้นอย่างมากมาย เพราะฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของนักสังคมศาสตร์ที่จะต้องหาทางทำ การวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหานั้น ๆ

การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ แบ่งออกได้ สองประเภทใหญ่ ๆ คือ การวิจัยเชิงบริสุทธิ์ และการวิจัยประยุกต์ สำหรับการวิจัยบริสุทธิ์นั้น เป็นการศึกษาในเรื่องที่ยังไม่จำเป็นต้องใช้ใน ปัจจุบันหรือในทันที มักเป็นงานที่ศึกษาเพื่อทดสอบแนวคิดที่วางไว้หรือเพื่อสร้างแนวคิดหรือทฤษฎี ใหม่ ๆ ทางสังคมศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องมีความรู้ทางด้านนี้อย่างดี งานวิจัยบริสุทธิ์ทางสังคม ศาสตร์ มักทำต่อทอดจากแนวคิดที่มีผู้สร้างไว้แล้ว ในส่วนของงานวิจัยประยุกต์นั้น นักวิจัยเชิง สังคมศาสตร์มักเลือกศึกษาปัญหาที่มีความสำคัญหรือเป็นปัญหาสำคัญของสังคม ในส่วนที่ตนมีความรู้ หรือมีความ เกี่ยวข้องด้วย และเนื่องจากมีปัญหาเกิดขึ้นในสังคมอย่างมากมายหลายประการ เพราะฉะนั้นงานวิจัยจึงมีจำนวนมากตามไปด้วย

การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ มักทำในแนวของการวิจัยประยุกต์มากกว่า เชิงบริสุทธิ์ ทั้งนี้ เพื่อต้องการหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมดังที่ได้กล่าวแล้ว

รูปแบบการวิจัยเชิงสังคมศาสตร์

การวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ ใช้รูปแบบการวิจัยประเภทต่าง ๆ เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ ด้วยวิธีการเก็บข้อมูลประเภทต่าง ๆ ที่ได้กล่าวในตอนต้น ได้แก่ การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการวิจัย เชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ การใช้วิธีการทดลองทั้งในห้องทดลองและใน สถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ และการเก็บข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงเอกสาร นอกจากนี้แล้ว นักวิจัย เชิงสังคมศาสตร์ ยังใช้รูปแบบการวิจัยประเภทอื่น ๆ อีกหลายประเภทในการเก็บข้อมูล (เพ็ญแข ประจักษ์จันนิก. 2538) ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงบางอันดังต่อไปนี้คือ

1. การวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เป็นกระบวนการ ในการรวบรวมความคิดเห็น หรือการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับอนาคตจากกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีความถูกต้องเชื่อถือมากที่สุด โดยผู้ที่ให้ความคิดเห็นนั้นไม่ต้องมาประชุมพบกัน แต่จะให้ความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระในรูปของ การตอบแบบสอบถาม วิธีดำเนินการทำโดยการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจำนวนหนึ่ง ระหว่าง 15 - 20 คน แล้วส่งแบบสอบถามให้ตอบประมาณ 3 รอบ ในรอบสุดท้ายจะได้คำตอบที่ ผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็น โดยที่แต่ละคนได้เห็นตำแหน่งของคำตอบของตน เมื่อเปรียบเทียบกับ ผู้อื่นในรอบก่อนแล้ว

ประสิทธิภาพของการใช้เทคนิคเดลฟาย ขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้วิจัยในการเลือกผู้เชี่ยวชาญที่จะเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม หากได้ผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสม งานที่ออกมาจะมีประสิทธิภาพสูง

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการวิจัยอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนิยมทำในสายของสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชามานุษยวิทยาและสังคมวิทยา จุดมุ่งหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพคือ การหาข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง ซึ่งอาจอยู่ในตัวบุคคล เช่น ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ หรือสิ่งที่มีลักษณะนามธรรม เช่น วัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี เป็นต้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้อาจศึกษาโดยวิธีการอื่น ๆ ได้ยาก วิธีการที่สำคัญของการวิจัยเชิงคุณภาพก็คือ ไม่ได้ยึดเอาสถิติเป็นเกณฑ์ และไม่ได้พยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเหมือนการวิจัยเชิงปริมาณ และเนื่องจากมีความต้องการได้ข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง เช่น เหตุผลและกระบวนการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งวัดเป็นตัวเลขไม่ได้ เพราะฉะนั้นงานวิจัยเชิงคุณภาพ จึงมักสรุปผลวิจัยออกเป็นการบรรยายมากกว่าเป็นตัวเลข และมักใช้การเก็บข้อมูลกับกลุ่มขนาดเล็ก ใช้วิธีการสัมภาษณ์ หรือการสังเกตการณ์ร่วมกับการสัมภาษณ์ และไม่ดำเนินการวิจัยออกเป็นขั้นตอนต่าง ๆ แยกจากกันเหมือนการวิจัยเชิงปริมาณ แต่จะดำเนินงานตามประเด็นหรือกรอบที่วางไว้แต่แรก โดยตั้งเป็นสมมติฐานชั่วคราวและสามารถปรับเปลี่ยนได้เมื่อเก็บข้อมูลจริง (สุภางศ์ จันทวนิช, 2533 : 35) การใช้การวิจัยเชิงคุณภาพในปัจจุบันมีอย่างหลากหลายในสาขาวิชาต่าง ๆ เชิงสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ สำหรับในสายของวิชามานุษยวิทยาและสังคมวิทยานั้น จะใช้การศึกษาด้วยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพกับสังคมวัฒนธรรม และชุมชนต่าง ๆ โดยศึกษากับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติของชุมชนนั้น และมีชื่อเรียกว่า การศึกษาชาติพันธุ์วรรณา (Ethnographic Study) นอกจากนี้แล้ว ในปัจจุบัน ยังนิยมให้ทีมงานวิจัยที่รวมเอาการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเข้าด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อให้ได้งานวิจัยที่มีคุณภาพและละเอียดลึกซึ้งด้วย

3. การวิจัยประเมินผล (Evaluation Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งนำผลไปปรับปรุงงานหรือโครงการที่ทำอยู่ ทั้งนี้เพื่อดูว่า งานได้บรรลุเป้าหมายไปเพียงใด วัตถุประสงค์หลักของการประเมินผลก็คือ เพื่อช่วยปรับปรุงโครงการและการดำเนินงานต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้เพื่อจะได้ตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของโครงการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การประเมินอาจทำในระหว่างที่โครงการกำลังดำเนินการอยู่ก็ได้ เรียกว่า การประเมิน

ความก้าวหน้า (Formative Evaluation) หรือจะประเมินเมื่อโครงการเสร็จแล้ว เรียกว่า การประเมินตัดสินผล (Summative Evaluation) ก็ได้ (สมหวัง พิริยานุวัฒน์. 2528 : 14) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลนั้น อาจใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบวัด หรือแบบ ประเมิน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาก็ได้ ผู้ถูกประเมินอาจเป็นคน ๆ เดียวหรือกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องก็ได้ ในปัจจุบันการวิจัยประเมินผลได้นำมาใช้อย่างแพร่หลายในสถานศึกษาและทางด้านการศึกษา ที่นิยมใช้กันอย่างมาก ได้แก่ การประเมินโครงการฝึกอบรม ซึ่งจัดในที่ต่าง ๆ โดยการสอบถาม จากกลุ่มผู้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการฝึกอบรม เมื่อเสร็จแล้ว ผู้วิจัยก็จะเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงโครงการอบรมนั้น ๆ ต่อไป

ยังมีงานวิจัยรูปแบบอื่น ๆ อีกมาก ที่ได้นำมาใช้ในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เช่น การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัย ที่ผู้วิจัยนำมาใช้กับ กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่ผู้วิจัยเลือกขึ้น เพื่อทดลองปฏิบัติ เสร็จแล้วมีการติดตามประเมินผล กิจกรรมนั้นว่าได้ผลหรือไม่ อาจมีการนำผลที่ได้นั้นไปปรับปรุงแก้ไขและทดลองใช้ใหม่ จนกว่าจะพอใจก็ได้ แล้วจึงนำไปเผยแพร่เพื่อใช้ต่อไป นอกจากนี้แล้ว นักวิจัยเชิงสังคมศาสตร์ยังทำการวิจัยประเภทการประเมินความต้องการ (Need Assessment) ด้วย ทั้งนี้เพื่อได้ ข้อมูลเบื้องต้นในการปรับปรุงแก้ไขโครงการต่อไป สำหรับด้านการศึกษานั้น ก็ได้มีการศึกษาด้านการประเมินความต้องการอยู่เป็นจำนวนมาก โดยศึกษากับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ครู และนักเรียน ด้านการเรียนการสอนและนำผลการศึกษาที่ได้ มาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาลงต่อไป

การวิจัยเชิงพฤติกรรมศาสตร์

พฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Sciences) เป็นวิชาที่ศึกษาที่มาของพฤติกรรมมนุษย์ โดยอาศัยเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องได้แก่ จิตวิทยา สังคมวิทยา และมานุษยวิทยาเป็นพื้นฐาน การอธิบาย ในปัจจุบันพฤติกรรมศาสตร์ มีความสำคัญอย่างยิ่งในสังคม เนื่องจากมีปัญหาลักษณะเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์เกิดขึ้นอย่างมากมาย ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางการแพทย์ที่ช่วยป้องกันรักษาโรค เป็นเหตุให้คนมีอายุยืนยาวและมีจำนวนคนมากขึ้น เกิดการแออัดยัดเยียดในการอยู่อาศัย ในการประกอบอาชีพ และในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 59) รวมไปถึงความก้าวหน้าของประยุกตการ (Technology) ซึ่งนำไปสู่การเสื่อม

ลงของสภาพจิตใจของบุคคล มีการกระทบตึงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ภาวะดังกล่าวนี้ นำไปสู่สภาพปัญหา ด้านพฤติกรรมของบุคคลและเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

ความเข้าใจในพฤติกรรมของบุคคล (มนุษย์) สามารถอธิบาย โดยแนวทางของ พฤติกรรมศาสตร์ อันประกอบด้วยวิชาที่เป็นหลักทั้ง 3 วิชาดังกล่าวแล้วข้างต้น รวมทั้งวิชาอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงที่ช่วยในการอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ได้อีก เช่น เศรษฐศาสตร์ และวิชาด้านการแพทย์ เป็นต้น ก็จะช่วยในการอธิบายสาเหตุที่มาของพฤติกรรมและแนวทางในการป้องกัน แก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้วย ความเข้าใจในสาเหตุที่มาของพฤติกรรมนั้น จะช่วยในการ พัฒนาของพฤติกรรมมนุษย์ คือ ช่วยในการส่งเสริมให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนาได้ ส่วนใน การป้องกันปัญหาทางพฤติกรรมนั้น ความเข้าใจในสาเหตุที่มาของพฤติกรรมมนุษย์จะช่วยในการ ป้องกัน แก้ไขหรือยับยั้งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของบุคคลให้ลดน้อยลงไปได้ ความรู้ ความเข้าใจ ในพฤติกรรมมนุษย์ดังกล่าวนี้ ในเชิงพฤติกรรมศาสตร์ ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าและการวิจัย เป็นส่วนมาก ดังนั้น การวิจัยเชิงพฤติกรรมศาสตร์ จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นมากในปัจจุบัน

ในการวิจัยเชิงพฤติกรรมศาสตร์นั้น นักวิจัยจะใช้ระเบียบวิธีวิจัยต่าง ๆ ในทางสังคม ศาสตร์ เช่น การวิจัยเชิงทดลอง การสำรวจ การประเมินผล การวิจัยติดตามผลระยะยาว เป็นต้น ซึ่งอาจเป็นทั้งการวิจัยเชิงบริสุทธิ์ หรือการวิจัยประยุกต์ก็ได้ ซึ่งฮอร์นสไตน์ (Hornstein. 1975) ได้กล่าวถึงการวิจัยซึ่งอาจใช้ในเชิงพฤติกรรมศาสตร์ ได้ดังนี้คือ

1. การวิจัยประเภทมุ่งปัญหาพื้นฐาน ซึ่งมุ่งค้นคว้าเพื่อให้ได้ความเข้าใจ คำอธิบาย หรือทฤษฎีที่เป็นหลักเกี่ยวกับสาเหตุและผลของพฤติกรรมด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ต่อไป
2. การวิจัยประเภทสำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อดูว่ามีสภาพหรือปัจจัยสิ่งแวดล้อมใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของบุคคล เพื่อนำผลมาใช้ในการแก้ปัญหาของบุคคลต่อไป
3. การวิจัยประเมินผล เป็นการประเมินผลโครงการหรือประเมินผลกับสิ่งใหม่ ๆ ที่นำเข้ามาใช้ มักทำในรูปของการทดลองประเภทต่าง ๆ ทั้งในการทดลองและภาคสนาม เพื่อนำผลไปใช้ต่อไป
4. การวิจัยเพื่อการประดิษฐ์ หมายถึง การวิจัยเพื่อการคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ หรือวิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ไขพฤติกรรมมนุษย์ ในการนั้นนักวิจัยจะคิดค้นวิธีการใหม่ ๆ ขึ้นและนำมาทดลอง ใช้และมีการพัฒนาคุณภาพให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ การวิจัยเพื่อการประดิษฐ์นี้ หากมีการทำมาก ก็จะมีผลต่อความก้าวหน้าในการปรับพฤติกรรมมนุษย์

การวิจัยทั้ง 3 ด้านข้างต้นนี้ ผู้วิจัยอาจใช้วิธีการวิจัยแบบต่าง ๆ เชิงสังคมศาสตร์ มาใช้ร่วมกันก็ได้ เช่น ใช้การศึกษาเอกสารร่วมกับการทดลองก็ได้ นอกจากนั้น อาจใช้วิธีวิจัย เชิงคุณภาพหรือการวิจัยเชิงปริมาณอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจใช้ร่วมกันก็ได้ โดยดูจากความ เหมาะสมของปัญหาที่ทำ นักวิจัยเชิงพฤติกรรมศาสตร์ มักเป็นผู้อยู่ในสายของวิชาหลัก คือ จิตวิทยา สังคมวิทยา และมานุษยวิทยา และมักเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในการวิจัยอย่างดี งานวิจัยของนักพฤติกรรมศาสตร์จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการแก้ปัญหาของสังคม ในการพัฒนา พฤติกรรมของบุคคล และในการยกระดับคุณภาพของประชากรในชาติ

โดยสรุป การวิจัยเป็นวิธีการศึกษาค้นคว้าที่เป็นระบบ มีขั้นตอนของการศึกษาที่เชื่อถือ ได้ ผลของการวิจัยจึงเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การวิจัยอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลในหลาย รูปแบบ ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการวิจัยเชิงคุณภาพหรือการวิจัยเชิงปริมาณ ในปัจจุบันวิทยาการ สาขาต่าง ๆ ในสายของวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือพฤติกรรมศาสตร์ ก็จะใช้การศึกษา ค้นคว้าในรูปแบบของการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูล เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาทางสังคม หรือปัญหาด้านพฤติกรรมบุคคลที่มีอยู่ในสังคมต่อไป

แนวทางการส่งเสริมการทำงานอย่างมีคุณภาพ

สังคมปัจจุบัน มีสภาพเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) ซึ่งสนับสนุน ให้บุคคลแสวงหาความรู้ เพื่อความก้าวหน้าของตนเองและสังคมอยู่ตลอดเวลา และมีการ เสริมสร้างแหล่งความรู้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การสร้างสื่อความรู้และเครือข่ายในหลายรูปแบบ เพื่อให้บุคคลสามารถศึกษาหาความรู้ได้ สำหรับบุคคลนั้น ก็จำเป็นต้องปรับตัวเพื่อให้สามารถ ตามได้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้าน วิทยาการและเทคโนโลยี ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ การปรับตัวของบุคคลดังกล่าวนี้ ทำได้ โดยการศึกษาหาความรู้ตลอดเวลา โดยอาศัยการศึกษาในระบบ คือ การศึกษาในระบบ โรงเรียน การศึกษานอกระบบ คือ การศึกษาที่จัดให้เฉพาะอย่างแก่บุคคลนอกเหนือจากการศึกษา ในระบบโรงเรียน และการศึกษาที่ไม่เป็นระบบ หมายถึง การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ของบุคคลจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ (กรมการศึกษานอกโรงเรียน. 112 - 113) หาก ในสังคมมีบุคคลที่มีการปรับตัวโดยอาศัยการศึกษาหาความรู้มากเท่าใด สังคมจะเป็นสังคมที่มี คุณภาพมากขึ้นเท่านั้น

ในสังคมที่บุคคลมีการพัฒนาแล้ว นอกจากจะมีบุคคลที่มีการเรียนรู้แล้ว จะยังมีบุคคลที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย บุคคลที่มีคุณภาพเหล่านี้ เป็นที่ต้องการของทุกสังคมและในสังคมแต่ละแห่งจะพยายามหาทางสนับสนุนให้คนของตน เป็นผู้มีความเพียรพยายามและมีความสามารถในการทำงาน เชื่อกันว่า ความเจริญก้าวหน้าของประเทศนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรเป็นสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว มีการศึกษาค้นหาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมการทำงานของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่จะอธิบายถึงการทำงานของบุคคล ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของบุคคลนั้น มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งในที่นี้จะยกมาเพียง 3 ทฤษฎีเท่านั้น คือ

1. ทฤษฎีความต้องการเป็นลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow' Hierrachy of Needs) ซึ่งอธิบายว่า ความต้องการของบุคคล มีเป็นลำดับขั้น ตั้งแต่ความต้องการขั้นต่ำไปจนถึงขั้นสูงและบุคคลจะต้องได้รับการสนองตอบต่อความต้องการนี้ จากขั้นต่ำเสียก่อน จึงจะขึ้นไปสู่ความต้องการขั้นสูงต่อไปได้ หากยังไม่ได้รับการตอบสนองในความต้องการขั้นต่ำ ความต้องการขั้นสูงก็อาจจะไม่เกิดขึ้น

ตามแนวทฤษฎีนี้ ความต้องการของมนุษย์แบ่งเป็น 5 ขั้นคือ

1.1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Need หรือ Physical Need) ได้แก่ ความต้องการพื้นฐานทั่วไปในการดำรงชีวิตอยู่ ได้แก่ อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการได้รับการพักผ่อน เป็นต้น

1.2 ความต้องการด้านความปลอดภัย (Safety Need) หมายถึง ความต้องการให้ตนเองมีความมั่นคง อยู่ได้อย่างปลอดภัย มีหลักประกันด้านต่าง ๆ เช่น การงานและทรัพย์สิน เป็นต้น

1.3 ความต้องการด้านสังคม (Social Need) หมายถึง ความต้องการที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีกลุ่มเพื่อน หรือกลุ่มสังคมที่สามารถผูกพันทางจิตใจได้ เรียกว่า ต้องการมีสถานภาพเป็นสมาชิกในกลุ่มคนหรือในสังคมที่มีอยู่

1.4 ความต้องการด้านเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Need) หมายถึง ความต้องการได้รับการยกย่อง เชื่อถือจากบุคคลอื่น ซึ่งอาจเป็นกลุ่มคนหรือสังคม ผู้ที่ประสบความสำเร็จ ในส่วนนี้ จะมีความภาคภูมิใจในตนเองและจะแสวงหาความต้องการด้านอื่น ๆ ต่อไป

1.5 ความต้องการเป็นตามศักยภาพที่ตนเองมีอยู่ (Self-actualization Need) หมายถึง ความต้องการที่จะทำในสิ่งที่ความสามารถของตนเองมีอย่างสูงสุด นับเป็นระดับความต้องการขั้นสูง ซึ่งอาจจะไม่เกิดแก่ทุกคน บุคคลที่ได้รับการสนองตอบต่อความต้องการ 4 ระดับแล้ว อาจจะมีความต้องการในความต้องการระดับที่ห้าคือ ความต้องการเป็นอย่างสูงสุด ในศักยภาพที่ตนเองมีอยู่ก็ได้

มาสโลว์ (Maslow. 1970 : 80) ได้แบ่งความต้องการออกดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 - 3 เป็นความต้องการระดับต่ำ

ขั้นที่ 4 - 5 เป็นความต้องการระดับสูง

สำหรับการประยุกต์ทฤษฎีของมาสโลว์ใช้กับการทำงานของบุคคลนั้น อยู่ในแนวของการจัดกระบวนการเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความต้องการระดับต่ำขั้น 1 - 3 ให้ได้เสียก่อน แล้วจึงสนับสนุนให้บุคคลมีความต้องการในขั้นที่ 4 และ 5 ต่อไป ดังจะเห็นได้จากสถานการณ์และองค์กรต่าง ๆ ในปัจจุบัน ได้พยายามให้ความสำคัญแก่การจัดสวัสดิการและบริการแก่บุคลากรของตน เพื่อตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานของบุคลากร ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความต้องการในระดับสูงขึ้นไปต่อไป

ในปัจจุบันนี้ ได้มีการนำเอาทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ มาใช้ร่วมกับทฤษฎีความพึงพอใจต่องานของเฮิซเบอร์ก ซึ่งมีดังต่อไปนี้

2. ทฤษฎีความพึงพอใจต่องาน (Job Satisfaction)

เฮิซเบอร์ก ได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและไม่พึงพอใจต่องานของกลุ่มวิศวกรและนักธุรกิจจำนวนหนึ่งในสหรัฐอเมริกา พบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจต่องานของบุคคล แบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ปัจจัยค่าจ้างและปัจจัยงานซึ่งปัจจัยทั้ง 2 ด้านนี้ มีส่วนร่วมที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของบุคลากร (Herzberg. 1959) หน่วยงานใดที่มีปัจจัยทั้ง 2 ด้านมาก บุคคลก็จะมีพลังในการทำงาน ส่งผลต่อความก้าวหน้าของหน่วยงาน ในหน่วยที่มีปัจจัยทั้ง 2 ด้านนี้น้อย ก็จะส่งผลต่อการละทิ้งงานหรือการออกจากงานของบุคลากร

ตามแนวทฤษฎีของเฮิซเบอร์ก ปัจจัยค่าจ้าง (Hygiene Factors) ประกอบด้วย ปัจจัยด้าน นโยบายและการบริหารงาน การปกครองบังคับบัญชา ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน สภาพการทำงาน และเงินเดือนที่ได้รับ ส่วนปัจจัยงาน (Motivator Factors) ประกอบด้วยปัจจัยด้านลักษณะของงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ การได้รับความยอมรับนับถือ ความก้าวหน้า

ในตำแหน่งงาน และความสำเร็จของงาน ในหน่วยงานที่ถึงแม้จะมีการตอบสนองด้านปัจจัยค่าจ้างสูง แต่มีปัจจัยด้านปัจจัยจูงใจต่ำ คนก็จะมีความพึงพอใจต่องานน้อย และอาจออกจากงานได้ เพราะฉะนั้น หน่วยงานจึงควรจัดหาวิธีสนองตอบต่อปัจจัยทั้งสองด้าน ในระดับที่เทียบเท่ากันให้แก่บุคคล หรือให้ความสำคัญแก่ปัจจัยจูงใจให้มาก จึงจะสามารถดึงดูดบุคลากรให้อยู่กับหน่วยงานได้

ปัจจัยค่าจ้างของเฮิซเบอร์ก ได้นำมาใช้ร่วมกับความต้องการขั้นที่ 1 - 3 ของมาสโลว์ อธิบายได้ว่า ในด้านการงานนั้น หน่วยงานต้องจัดระบบการสนองตอบต่อความต้องการขั้นพื้นฐานของบุคคลให้อยู่ในระดับดี มีสภาพการทำงานดี มีความมั่นคงปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ มีหลักประกันที่มั่นคง มีระบบการทำงานร่วมกันของบุคลากรดี มีการยอมรับซึ่งกันและกัน ส่วนปัจจัยจูงใจนั้น ได้นำมาใช้ร่วมกับความต้องการขั้นสูง ขั้นที่ 4 - 5 ของมาสโลว์ โดยที่หน่วยงานต้องพยายามจัดตอบสนองต่อความต้องการเชิงจิตใจของบุคคล เช่น ความก้าวหน้าของงาน ความสำเร็จของงาน เพื่อให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง รวมไปถึงการเปิดโอกาสให้บุคคลได้มีการแสดงออก แสดงความคิด การสร้างสรรค์ใหม่ ๆ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้บุคคลได้ใช้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ในระดับสูง และเกิดความพึงพอใจต่องานได้

3. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

ตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายาม ไม่ท้อถอย มุ่งหวังต่อความสำเร็จของงานที่ทำนั้น และพยายามฝ่าอุปสรรคเพื่อให้งานลุล่วงไปได้ บุคคลที่บุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักจะเป็นผู้กระตือรือร้นในการทำงาน ค้นหาหาความรู้อยู่เสมอ เป็นผู้ตัดสินใจได้ถูกต้องแม่นยำ มีการเสี่ยงปานกลาง แต่จะมีความเพียรพยายามเพื่องานและมุ่งงานเป็นหลัก เป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในงานที่ทำ แมคเคลแลน (McClelland, 1961) ได้อธิบายว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นบุคลิกภาพลักษณะหนึ่ง ที่มีอยู่ในตัวคน ซึ่งสามารถปลูกฝังได้ โดยการอบรมเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนให้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีเหตุมีผล ควบคุมปานกลาง และได้รับความรักมาก ก็จะมีบุคลิกภาพในส่วนนี้สูง

แมคเคลแลนได้เสนอแนะให้ในสังคมต่าง ๆ มีการปลูกฝังเยาวชน เพื่อให้เกิดบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในสังคมใดมีประชากรมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง สังคมนั้นก็จะเป็นสังคมที่มีการพัฒนาก้าวหน้า ดังนั้นบุคลิกภาพด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงเป็นสิ่งที่สังคมต่าง ๆ เห็นความสำคัญและปรารถนาจะให้เกิดขึ้นในตัวของคนของประชากรของตน

สรุปได้ว่า สังคมในปัจจุบัน ต้องการบุคคลที่มีการเรียนรู้ตลอดเวลา เพื่อการปรับพัฒนาให้เข้ากับสภาพของสังคมที่มักเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ และควรมีการปลูกฝังลักษณะนี้ในตัวของเด็กและเยาวชน สำหรับผู้ใหญ่ในวัยทำงานนั้น ก็ควรมีการหาทางสนับสนุนให้เกิดลักษณะเช่นนี้ขึ้นมาก ๆ ในด้านการทำงาน โดยอาจนำเอาแนวทางทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาใช้เพื่อส่งเสริมให้บุคคลมีความต้องการขั้นสูงในการทำงาน หรืออาจนำเอาทฤษฎีของเฮิซเบอร์ก มาใช้ โดยการจัดสภาพที่เป็นปัจจัยจำเป็นให้อยู่ในระดับดี และมีการจูงใจให้มีความต้องการในปัจจัยจูงใจ เช่น มีความต้องการก้าวหน้าของงานในระดับสูง และหน่วยงานจัดส่งเสริมเพื่อสนองตอบต่อปัจจัยที่มีอยู่เหล่านี้ให้อยู่ในระดับสูงด้วย

การปฏิบัติงานของบุคลากรในสถาบันการศึกษาขั้นสูง เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรนั้น จำเป็นต้องใช้ความรู้ในระดับสูง ความรู้เหล่านี้ได้มาโดยการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ เช่น การเรียนโดยตรง หรืออาจได้มาจากวิธีการอื่น ๆ เช่น การเรียนรู้ จากสื่อในรูปแบบต่าง ๆ จากเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรืองานที่ผู้อื่นทำไว้แล้วก็ได้ งานวิจัยเป็นงานศึกษาค้นคว้าในเรื่องต่าง ๆ ที่ใช้เป็นข้อมูลได้อย่างถูกต้องและมีคุณภาพ ดังนั้นจึงสามารถใช้เป็นข้อมูลในการปฏิบัติงานของอาจารย์ในสถาบันการศึกษาได้ดี สำหรับนิสิตผู้เรียนนั้น ก็เป็นเช่นเดียวกัน การหาความรู้โดยการศึกษาค้นคว้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของงานวิจัยนั้น จะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ และจะช่วยส่งเสริมคุณลักษณะใฝ่รู้ตามแนวของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้วย เพราะฉะนั้น การส่งเสริมการทำงานอย่างมีคุณภาพทั้งของผู้สอนและผู้เรียนนั้น นอกจากจะจัดการสนองต่อความต้องการในระดับสูง เช่น ความก้าวหน้าของงานที่ทำ ความสำเร็จของงาน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการทำงานเต็มความสามารถที่มีอยู่ ซึ่งการสนับสนุนอาจทำได้โดยการปลูกฝังให้เกิดการใฝ่รู้ รักการศึกษาค้นคว้า ส่งเสริมให้มีทักษะในการทำงานอย่างมีระบบ ส่งเสริมให้มีการศึกษาหาความรู้อย่างเป็นระบบ เช่น การวิจัย มีการใช้ผลงานวิจัยเพื่อเป็นข้อมูลในการรวบรวมความรู้และแก้ปัญหาส่งเสริมให้มีความสามารถในการเลือกใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และที่สำคัญที่สุด ก็คือส่งเสริมให้เป็นผู้เห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบโดยการวิจัย และมีการนำเอาผลงานวิจัยมาใช้อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งทั้งหมดนี้จะช่วยส่งเสริมให้สามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องการใช้ผลงานวิจัยนั้น มีอยู่จำนวนน้อยมาก ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้คือ

สมศักดิ์ วิราพร (2513 : 113 - 115) ศึกษาเรื่อง การใช้ผลงานวิจัย ทำการศึกษาโดยใช้การสัมภาษณ์กรรมการสาขาวิชาต่าง ๆ ของสภาวิจัยแห่งชาติ ได้แก่ วิทยาศาสตร์กายภาพ และคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ วิทยาศาสตร์เคมีและเภสัช เกษตรศาสตร์ และชีววิทยา วิศวกรรมศาสตร์ และสังคมวิทยา โดยทำการสุ่มกรรมการมาจำนวน 153 คน ปรากฏว่าร้อยละ 73.5 ของกรรมการทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ผลของการวิจัยได้มีการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ คือสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ และเมื่อแบ่งความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ พบว่า กลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่าผลของการวิจัยสามารถนำไปแก้ปัญหาได้ในระยะยาวและมีประโยชน์ในทางอ้อม อีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่าผลการวิจัยนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติได้มาก โดยเฉพาะทางด้านการศึกษา และยังสามารถแก้ปัญหาด้านเศรษฐกิจได้ กลุ่มที่เหลือเห็นว่าผลการวิจัยจะมีประโยชน์มาก ถ้ารัฐบาลจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความคิดเห็นว่า ผลการวิจัยจะมีประโยชน์มาก หากรัฐบาลยอมรับและนำไปใช้ ปัญหาที่มีต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ก็คือ การพิมพ์เผยแพร่งานวิจัยมีความล่าช้า จึงทำให้การวิจัยถูกใช้ประโยชน์ได้ไม่เต็มที่

ทองซุบ มีต้องบัน (2519 : 112 - 113) ได้ศึกษาการจัดบริการและการใช้ประโยชน์ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร โดยการส่งแบบสอบถามไปยังหัวหน้าบรรณารักษ์และบรรณารักษ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการวิทยานิพนธ์ จากหอสมุดกลางและหอสมุดคณะรวม 25 แห่ง และสอบถามนิสิตปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย 6 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 535 คน พบผลว่า การนำวิทยานิพนธ์ไปใช้ มีปัญหาและอุปสรรคเป็นอันมาก เนื่องจากมีน้อยมาก และนำออกไปข้างนอกไม่ได้ นอกจากนี้ ยังขาดความสะดวกในการค้นหาวินิจฉัยในหอสมุด ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้มีหน่วยงานกลาง รวบรวมวิทยานิพนธ์และผลงานวิจัย ทำการเผยแพร่ทุก 3 เดือน และควรมีการร่วมมือกันระหว่างมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในการจัดการบริการด้านวิทยานิพนธ์ และผลการวิจัยต่าง ๆ ด้วย

วิทยาลัยครูอุดรธานี (2519 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารและผู้สอนในวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 39 คน ที่มีต่อผลงาน

วิจัยในวิทยาลัยครู พบผลว่า ผู้บริหารและผู้สอนในวิทยาลัยครูเกือบทั้งหมด เห็นว่ามีความจำเป็นในการนำผลการวิจัยไปประกอบการพิจารณาดำเนินงานของวิทยาลัยครู ส่วนในการปฏิบัตินั้น ผู้บริหารมหาวิทยาลัยตอบว่าได้นำไปใช้ในระดับปานกลางและน้อย สำหรับความคิดเห็นของผู้ตอบเกี่ยวกับประโยชน์ของผลงานวิจัยของหน่วยงานในมหาวิทยาลัยครู ว่ามีด้านใดนั้น เรียงลำดับได้ดังนี้คือ รวบรวมสถิติทางการศึกษา วางแผนงานที่เข้ามาแล้วและติดตามผลงานวิจัยปัญหาเกี่ยวกับท้องถิ่น แก่ปัญหาภายในมหาวิทยาลัย และปรับปรุงและพัฒนาแบบสอบถาม

ศจี จันทวิมล (2519 : 120 - 123) ได้ศึกษาปัญหาการใช้หนังสือและวัสดุห้องสมุดประกอบการวิจัยของนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยในสาขาวิชาการปกครอง โดยสำรวจวิทยานิพนธ์ของแผนกวิชาปกครอง แผนกสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาและแผนกวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งหมดจำนวน 133 เล่ม แล้วนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับปัญหาการใช้หนังสือและวัสดุห้องสมุดของนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยทั้ง 3 แผนกวิชา จำนวน 291 คน พบว่า ได้มีการนำผลการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่ทำขึ้นไว้แล้วไปใช้ประโยชน์ในการค้นคว้าวิจัยและทำวิทยานิพนธ์ในรุ่นต่อ ๆ มา มีปริมาณมากเป็นอันดับ 4 คือ วิทยานิพนธ์ภาษาไทยที่ใช้อ้างอิงร้อยละ 48.8 ในขณะที่วิทยานิพนธ์ภาษาอังกฤษใช้อ้างอิงเพียงร้อยละ 3.75 เท่านั้น

ทวีป อภิสัทธี (2521 : 131 - 133) ได้ศึกษาลักษณะและปริมาณของการนำผลงานวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของผู้บริหารวิทยาลัยครู ที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี 17 แห่ง ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะและปริมาณของการนำผลการวิจัยไปใช้กับความรู้ ความเข้าใจ ธรรมชาติของการวิจัย และลักษณะการมุ่งอนาคตของผู้บริหารวิทยาลัยครูด้วย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารในตำแหน่งสูงกว่า มีการนำผลการวิจัยไปใช้ มากกว่าผู้บริหารในระดับต่ำกว่า และพบความสัมพันธ์ภายในระหว่างลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ ด้านการบริหาร วิชาการ กิจกรรมนักศึกษาและนิเทศการศึกษา แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ กับความรู้ความเข้าใจ ธรรมชาติของการวิจัยและลักษณะการมุ่งอนาคต ส่วนในด้านปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ของผู้บริหารวิทยาลัยครู มีแตกต่างกันออกไป เช่น ไม่ทราบแหล่งจะได้ผลวิจัยที่ต้องการมาใช้ว่าอยู่ที่ใด และพบผลงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้วแต่ไม่ตรงกับความต้องการ เป็นต้น

มาณี สมิริสัมพันธ์ และคณะ (2521 : 119 - 121) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยไปใช้ในช่วงปี 2515 - 2518 โดยแบ่งอาจารย์ออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มอาจารย์ที่ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และกลุ่มอาจารย์ในมหาวิทยาลัยอีก 8 แห่ง พบว่า งานวิจัยประยุกต์ถูกนำไปใช้มากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องการเรียนการสอน รองลงมาเป็นการนำไปแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่เหลือเป็นการนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหามหาวิทยาลัยหรือหน่วยงาน โดยมีรายละเอียด ดังนี้คือ ในกลุ่มตัวอย่างที่ผลงานได้ถูกนำไปใช้ผู้ตอบประมาณร้อยละ 43.7 ตอบว่า ผลงานถูกนำไปใช้ ร้อยละ 29.6 ตอบว่า ยังไม่ได้ถูกนำไปใช้ และร้อยละ 26.8 ตอบว่า ไม่ทราบว่างานวิจัยของตนถูกนำไปใช้หรือไม่ สำหรับผลงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้แล้ว ร้อยละ 75.8 เป็นงานวิจัยประยุกต์และได้ถูกนำไปใช้ปฏิบัติการทางด้านวิชาการมากที่สุด หรือร้อยละ 54.3 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ร้อยละ 51.6 ถูกนำไปอ้างอิงโดยนักวิชาการ นักศึกษา และส่วนหนึ่งได้ถูกนำไปทำการวิจัยต่อไป ร้อยละ 39 ถูกนำไปใช้เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น ปัญหาความเป็นอยู่ของประชาชน สุขภาพ ส่งเสริมวิชาชีพ ร้อยละ 16.8 ถูกนำไปใช้เพื่อแก้ปัญหาในสถาบันของตนเช่น ในด้านความช่วยเหลือนักศึกษา การบริหารนักศึกษา นอกจากนี้แล้วจากการสัมภาษณ์ผู้แทนด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ข้อมูลสรุปสอดคล้องกับข้อมูลจากแบบสอบถามคือสถาบันต่าง ๆ ได้นำผลการวิจัยไปใช้ในด้านวิชาเป็นส่วนใหญ่คือ ในด้านการเรียนการสอน ใช้เป็นเอกสารอ้างอิง และเป็นพื้นฐานในการวิจัยต่อไป นอกจากนี้แล้ว ได้มีการใช้ผลการวิจัยเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาปรับปรุงสภาพสังคมในมหาวิทยาลัยอีกส่วนหนึ่งด้วย

ศศิธร พิรุณ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้ผลงานวิจัยของผู้บริหารมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 สถาบัน โดยการเปรียบเทียบปัญหาและปริมาณการใช้ผลงานวิจัย พบว่า ผู้บริหารที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาตรี และผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานนานกว่า มีปริมาณการใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานในระยะเวลาน้อยกว่า

ศรัทธา วัฒนา (2525 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้วิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์ของผู้บริหารห้องสมุดมหาวิทยาลัย 7 แห่ง ที่สอนวิชาบรรณารักษศาสตร์เป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีขึ้นไป พบว่า มีการใช้ผลงานวิจัยไม่มากนัก เนื่องจากไม่มีผู้รับผิดชอบการเผยแพร่ ทำให้งานวิจัยอยู่อย่างกระจัดกระจาย และงานวิจัยที่มีอยู่ไม่ตรงกับความต้องการ

ญาตา ดาวพลังพรหม (2526 : 132 - 134) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเผยแพร่ผลงานวิจัยทางการศึกษา ด้านปัญหาของผู้เผยแพร่และความต้องการของผู้รับ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ บรรณาธิการวารสารหรือสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับผลงานวิจัยการศึกษา จำนวน 27 คน และครูอาจารย์ระดับโรงเรียน วิทยาลัยครู มหาวิทยาลัย และนักวิชาการศึกษา ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจำนวน 370 คน ซึ่งเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม พบผลว่า การผลิตวารสารหรือสิ่งพิมพ์นั้น กลุ่มเป้าหมายของการเผยแพร่ได้แก่ นักวิชาการศึกษาและครูอาจารย์ ส่วนการจัดท้าวารสารหรือสิ่งพิมพ์ต้องอาศัยงบประมาณแผ่นดิน และมีปัญหาในการเผยแพร่ผลการวิจัย ในด้านสิ่งพิมพ์นั้น มีปัญหาด้านบุคลากร งบประมาณ และแหล่งพิมพ์และความล่าช้าในการพิมพ์ เนื่องจากคณะผู้จัดทำเป็นข้าราชการประจำ จึงไม่มีเวลาจัดทำวารสารได้เต็มที่

สำหรับในด้านความต้องการการเผยแพร่ผลงานวิจัยนั้น ผู้รับผลงานวิจัยต้องการให้หน่วยงานกลางรับผิดชอบในการเผยแพร่ผลงานวิจัย อาจารย์ในระดับวิทยาลัยครู ต้องการผลงานวิจัยเกี่ยวกับการแก้ปัญหาในหน่วยงาน นอกจากนั้นแล้ว อาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ต้องการผลงานวิจัยเต็มรูปที่อธิบายวิธีการวิจัยอย่างละเอียด ในขณะที่ครูอาจารย์ระดับโรงเรียน ต้องการให้หน่วยงานกลาง ทำหน้าที่สังเคราะห์ผลงานวิจัยให้เป็นภาษาง่าย ๆ ซึ่งแตกต่างจากอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู

ยุพดี จารุทรัพย์ (2527 : บทคัดย่อ) ศึกษาการใช้วิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์ของผู้บริหารห้องสมุดมหาวิทยาลัย จำนวน 167 คน ที่ทำงานอยู่ในห้องสมุด สังกัดมหาวิทยาลัย 14 แห่ง พบผลโดยสรุปว่า ผู้บริหารห้องสมุดที่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่า ใช้วิทยานิพนธ์สูงกว่าผู้ที่มีวุฒิทางการศึกษาดำกว่า และผู้บริหารที่ทำงานในมหาวิทยาลัยที่เป็นแหล่งผลิตวิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์ ใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้ที่ทำงานในมหาวิทยาลัย ที่ไม่ได้เป็นแหล่งผลิต ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ไม่มีผลต่อความแตกต่างในการใช้วิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์

เนื่องจากผลงานวิจัยด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้ มีจำนวนน้อย ดังที่ได้เสนอไปแล้ว ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องของการทำวิจัยมานำเสนอ ดังต่อไปนี้

ฉัตรทิพย์ นาถสุภา และคณะ (2511 : 76 - 79) ได้ประมวลปัญหาในการทำวิจัยของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 91 คน จากการตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า มหาวิทยาลัยควรเป็นศูนย์กลางสำหรับการวิจัย อย่างไรก็ตาม พบว่า มีอุปสรรคของการทำวิจัย อาทิ เช่น อาจารย์ต้องใช้เวลาส่วนมากไปในการสอน ทำให้มีเวลาในการทำ

วิจัยน้อย และขาดการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาอีกด้วย ในประการสำคัญนั้น อาจารย์เองก็ยังมีความสามารถในการท่วิจัยอยู่ในขีดจำกัด และอาจารย์ที่ทำการวิจัยส่วนมาก เป็นผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอก

พิสมัย ศรีอำไพ (2518 : 50 - 53) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการทำงานในหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า อาจารย์ในวิทยาเขตประสานมิตรใช้เวลาในการท่วิจัยมากกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ โดยที่ต้องใช้เวลาในการสอน การนิเทศการวิจัย การบริหารและการบริการ สัปดาห์ละ 25, 7, 12 และ 5 ชั่วโมง ตามลำดับ ซึ่งจะใช้เวลาในการวิจัยรองลงมาจากเวลาในการสอน สำหรับการวิจัยของอาจารย์ในวิทยาเขตอื่น ๆ นั้น พบว่ามีอาจารย์จำนวนน้อยที่ทำการวิจัย โดยมีปัญหาอุปสรรคด้านการขาดการสนับสนุนด้านเงินทุน ขาดอุปกรณ์ในการท่วิจัย ขาดเวลาในการท่วิจัย นอกจากนี้ ยังขาดความรู้และทักษะที่จะท่วิจัยด้วย

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ (2521 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจความสนใจของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ต้องการฝึกอบรมวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ โดยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 วิทยาเขต พบผลการสำรวจว่า อาจารย์ในวิทยาเขตต่างจังหวัด เห็นความสำคัญของการฝึกอบรมวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มากกว่าอาจารย์ในวิทยาเขตส่วนกลาง ในด้านความรู้ทางการวิจัยนั้น ผู้ตอบส่วนใหญ่ ตอบว่ามีความรู้ในระดับดีพอควรและน้อยมาก ผู้ตอบแบบสอบถามได้เสนอความคิดเห็นว่า ควรจัดการฝึกอบรมเน้นประสบการณ์จริงพร้อมกันไปกับภาคทฤษฎี ควรมีการอบรมแยกตามสาขา และควรมีการจัดการฝึกอบรมวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ แก่ผู้ที่สนใจอย่างแท้จริงเท่านั้น

ไพโรจน์ แสงจันทร์ (2527 : 91 - 93) ได้ศึกษาสภาพการทำงานวิจัยและความต้องการงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง โดยศึกษาจากอาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลางจำนวนทั้งสิ้น 330 คน ใช้วิธีการสัมภาษณ์และการส่งแบบสอบถาม พบผลว่า องค์ประกอบที่สำคัญมากในการท่วิจัย ก็คือ การมีผู้บังคับบัญชาสนับสนุนให้ท่วิจัย สำหรับองค์ประกอบที่เป็นปัญหานั้น ที่มีมากที่สุด ก็คือ ความรู้ด้านเทคนิควิธีวิจัย เวลาที่ใช้ในการวิจัย และบรรยากาศในการท่วิจัย รวมถึงการนำผลการวิจัยไปใช้ ซึ่งมีปัญหาย่อยมาก ส่วนความต้องการในการท่วิจัยนั้น ต้องการความรู้ด้านการวิจัยมากที่สุดและเวลาในการท่วิจัยในด้านสภาพของการท่วิจัยนั้น งานวิจัยที่เคยทำส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงประยุกต์ เก็บรวบรวม

ข้อมูลประเภทเชิงสำรวจ ส่วนการเผยแพร่ผลงานวิจัยนั้น มักทำในรูปของการพิมพ์เป็นรูปเล่ม เอกสาร ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการส่งเสริมการทำงานวิจัยของ อาจารย์อย่างจริงจัง นอกจากนี้แล้ว ยังควรสร้างแรงจูงใจให้แก่อาจารย์ในการทำวิจัย เช่น การยืดหยุ่นระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคในการทำวิจัยของอาจารย์เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว ยังควรส่งเสริมให้มีการใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์ในการดำเนินงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยด้วย

วันทนา ชูช่วย (2534 : 74 - 77) ได้ทำการศึกษาเรื่องการทำวิจัยของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาสาเหตุของการทำวิจัยและสาเหตุการไม่ทำงานวิจัยของครูมัธยมศึกษา จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 81 คน พบว่า สาเหตุจูงใจในการทำวิจัยของครู ได้แก่ ความต้องการนำข้อมูลไปใช้ เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานในโรงเรียน และการได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารให้ทำวิจัย ส่วนสาเหตุที่ไม่ทำงานวิจัยนั้น ได้แก่ การขาดความรู้และทักษะในการทำวิจัย การไม่มีเวลาและการไม่เห็นคุณค่าของงานวิจัย สำหรับกลุ่มครูที่ทำวิจัยนั้น พบว่า จะมีอายุโดยเฉลี่ยน้อยกว่า มีคาบการสอนน้อยกว่า มีงานด้านอื่น ๆ ทำควบคู่ไปด้วย และมีประสบการณ์ในการทำวิจัย มากกว่ากลุ่มครูที่ไม่ทำวิจัย ครูในกลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะสอดคล้องกันว่า ควรมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยให้ถึงมือผู้ใช้ โดยนำมาใช้จริงในโรงเรียนและมีการทำวิจัยเป็นตัวอย่างให้เห็นในโรงเรียน เมื่อครูเห็นว่าการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง พัฒนาการศึกษา ก็จะต้องการทำวิจัย นอกจากนี้แล้ว กรมสามัญศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระทรวงศึกษาธิการ ควรดำเนินการช่วยเหลือครู โดยการเผยแพร่งานวิจัยที่มีคุณภาพ และเป็นประโยชน์ในลักษณะของวารสารการวิจัยและจดหมายข่าว ให้ถึงมือครูเพื่อกระตุ้นความสนใจ และ เป็นการบริการข้อมูลให้แก่ครูที่ทำการวิจัยด้วย

สำหรับนิสิตนั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานวิจัยโดยตรงอยู่ในระดับน้อยมาก ดังนั้นในที่นี้จึงขอเสนอผลงานวิจัยที่ใกล้เคียง ดังมีต่อไปนี้คือ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2513 : 120) ศึกษาการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร โดยการสอบถามจากนิสิตจำนวน 1,000 คน พบว่านิสิตเกินกว่าร้อยละ 50 อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสาร เป็นครั้งเป็นคราวที่บ้าน และนิสิตที่มีอายุต่างกัน เรียนชั้นต่างกัน สนใจเรื่องราวในหนังสือพิมพ์ใกล้เคียงกัน ส่วน

นิสิตที่มีเพศต่างกันและนิสิตระดับปริญญาตรีและโทนั้น สนใจเรื่องราวในหนังสือพิมพ์แตกต่างกัน เฉพาะบางเรื่อง

ประทีป พุกยากิจ (2515 : 141 - 142) ศึกษาความสนใจการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสารของนักศึกษาวิทยาลัยครูเทพสตรี พบว่า นักศึกษาส่วนมากสนใจการอ่าน สิ่งตีพิมพ์ประเภทต่าง ๆ โดยอ่านยามว่างที่บ้านและที่ห้องสมุดของวิทยาลัย และไม่พบความแตกต่างของการอ่านระหว่างเพศ อายุ และระดับชั้นเรียน

สมสนิท สุกุทธนะ (2528 : บทคัดย่อ) ศึกษาความต้องการในการอ่านนิตยสาร ภาษาไทยของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 368 คน แบ่งออกเป็น นิสิตใน 4 คณะของมหาวิทยาลัย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ โดยการส่งแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่าง พบผลว่า นิสิตต้องการอ่าน นิตยสารประเภทท่องเที่ยวและประเภทสุขภาพครอบคลุมเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านเพศ ชั้นปีที่สังกัดและคณะที่สังกัดแล้ว พบว่า นิสิตชายและหญิงสนใจคอลัมน์ประเภทต่าง ๆ ต่างกัน โดยที่นิสิตหญิงสนใจมากกว่านิสิตชายในคอลัมน์ต่าง ๆ เกือบทั้งหมด มีเพียงคอลัมน์ด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีเท่านั้นที่นิสิตชายสนใจมากกว่านิสิตหญิง ส่วนนิสิตที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ต่างกันนั้น พบว่า นิสิตปี 1 - 2 และปี 3 - 4 มีความสนใจโดยรวมไม่แตกต่างกัน สำหรับคณะที่สังกัดนั้น พบว่านิสิตคณะต่าง ๆ มีความสนใจโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดแล้วพบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ให้ความสนใจต่อคอลัมน์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ คอลัมน์การแพทย์ คอลัมน์สุขภาพอนามัยมากกว่านิสิตคณะอื่น ๆ

พรทิพย์ สุวันทารัตน์ (2530 : 68 - 73) ศึกษาการใช้แหล่งสารนิเทศในการศึกษาค้นคว้าของบัณฑิตมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พบว่านิสิตที่ต่างสาขากันและมีระดับคะแนนเฉลี่ยต่างกัน ใช้แหล่งสารนิเทศที่เป็นทรัพยากรของมหาวิทยาลัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศักดิ์ชัย สุภาคง (2533 : 243 - 244) ศึกษาการใช้แหล่งสารนิเทศในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า แหล่งนิเทศที่ใช้ระดับมากคือ ตำราประกอบการสอนที่ผลิตโดยมหาวิทยาลัยและการเข้าฟังบรรยายในชั้นเรียน รองลงมาคือ การชมและฟังรายการข่าวและสารคดีวิชาการที่ถ่ายทอดทางสถานีโทรทัศน์ และการอ่านเอกสารแนะนำข้อสอบและคำตอบและสรุปการบรรยายที่จำหน่ายทั่วไป นอกเหนือจากนี้แล้ว ใช้อยู่ในปริมาณน้อย การวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ และคณะที่สังกัด

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับการเผยแพร่ผลงานวิจัยและการทาวิจัยของนิสิตและอาจารย์มหาวิทยาลัย มีอยู่จำนวนน้อยเช่นกัน ดังที่จะได้นำเสนอต่อไปนี้ คือ

แมคफी (McPhie. 1960 : 377 - 385) ศึกษาการใช้วิทยานิพนธ์ปริญาเอก ในสาขาการศึกษา ด้านการสอนสังคม โดยศึกษาจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 385 เรื่อง ในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา และการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ทาวิจัยและบรรณารักษ์ ของห้องสมุด เป็นต้น พบผลว่า มีการใช้ประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ปริญาเอกในระดับน้อย โดยที่เกือบร้อยละ 75 ของวิทยานิพนธ์ถูกยืมอย่างมากที่สุด 2 ครั้งเท่านั้น ส่วนวิทยานิพนธ์ที่มีการยืมเฉลี่ยเดือนละ 1 ครั้งขึ้นไป มีเพียงประมาณร้อยละ 5 เท่านั้น สำหรับการยืมระหว่างห้องสมุด นั้น ประมาณร้อยละ 33 ของวิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาไม่เคยมีการยืมระหว่างมหาวิทยาลัยเลย เพียงส่วนหนึ่งของจำนวนที่มีการยืม 1 - 4 ครั้ง สรุปได้ว่า มีการใช้ประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ และการเผยแพร่วิทยานิพนธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งทำให้ไม่คุ้มค่ากับความพยายามและทุนที่ได้ทำลงไป

แมคคอมมิด (McCormic. 1961 : 91) ประมวลการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย ในการตัดสินใจของผู้บริหาร พบว่า การตัดสินใจโดยอาศัยผลการวิจัยนั้นมีเพียงร้อยละ 30 หรือต่ำกว่าเท่านั้น การตัดสินใจดังกล่าวนี้ เป็นการตัดสินใจเพื่อวางนโยบายที่สำคัญบางเรื่อง ผู้เขียนได้สรุปความเห็นเห็นว่า ผู้บริหารจะใช้ผลการวิจัยเพื่อช่วยในการตัดสินใจเรื่องบางเรื่อง ในระดับกว้าง ๆ เท่านั้น เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถศึกษาให้ได้ผลตรงกับเรื่องที่จะต้องตัดสินใจนั้น อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนยอมรับว่า ข้อมูลจากผลการวิจัยมีส่วนช่วยในการตัดสินใจได้ถูกต้องขึ้น

สเลเวนส์ (Slavens. 1969 : 14 - 15) ได้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณค่าของการทาวิจัย โดยศึกษาจากผู้จบปริญาเอก สาขาบรรณารักษ์ศาสตร์ของมหาวิทยาลัย มิชิแกน สหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ตอบซึ่งทำงานอยู่ในหน้าที่ต่าง ๆ เช่น เป็นผู้บริหาร ผู้สอน และบรรณารักษ์ ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ตอบทั้งหมดให้ความเห็นว่า วิทยานิพนธ์เป็นประโยชน์ต่อการบริหารงานไม่มากนัก

สำหรับงานวิจัยที่ไม่ได้เป็นงานวิจัยด้านการใช้ผลงานวิจัยโดยตรง แต่เป็นผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีดังต่อไปนี้ คือ

รัสเซลล์ (Russell. 1971 : 65 - 66) ศึกษาการอ่านของคนอเมริกัน และวัยรุ่นอเมริกัน พบว่าผู้อ่านนิตยสารส่วนมากเป็นผู้มีอายุน้อย ผู้ที่เป็นวัยรุ่นมากกว่าร้อยละ 70 อ่านนิตยสารเป็นประจำ นอกจากนี้แล้ว สำหรับวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนมัธยมนั้น มีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการอ่านของนักเรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับสติปัญญา และสภาพทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพศ และอายุ จะเป็นตัวกำหนดความสนใจในการอ่าน และประเภทของเรื่องที่อ่าน อย่างเห็นได้ชัด

บอยเออร์ (Boyer. 1973 : 138 - 140) ศึกษาการพิมพ์เผยแพร่วิทยานิพนธ์ และการอ้างอิงวิทยานิพนธ์ในสาขาต่าง ๆ ของปริญญาเอกด้านพฤกษศาสตร์ วิศวกรรมเคมีและจิตวิทยา จำนวน 441 เรื่อง ของผู้จบการศึกษาระดับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย 3 แห่งของสหรัฐอเมริกา โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ และการสำรวจการอ้างอิงวิทยานิพนธ์ดังกล่าว พบว่าประมาณร้อยละ 53 ของวิทยานิพนธ์เหล่านี้ ไม่เคยถูกอ้างอิงเลย แม้ว่าจะมีผู้นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ ส่วนอีกประมาณร้อยละ 40 นั้น ไม่เคยถูกอ้างอิง และไม่เคยถูกนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์เลย ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่า สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากวิทยานิพนธ์ที่มีอยู่ ไม่ได้ถูกเก็บไว้ในที่ ๆ ผู้ใช้จะใช้ได้สะดวก อีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยมิได้ทำการเผยแพร่ข้อมูล หรือเนื้อหาวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จสมบูรณ์แล้วให้แพร่หลายอีกด้วย

มหาวิทยาลัยคอร์เนล (Cornell University. 1989 : 101 - 102) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำวิจัยทางด้านการส่งเสริมการเกษตร โดยสอบถามจากครูผู้สอนการเกษตร ศึกษานิเทศก์ และครูที่เกี่ยวข้องกับการสอนวิชาชีพทางการเกษตร จำนวน 99 คน ในหัวข้อต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง พบผลว่า ปัจจัยที่สนับสนุนการทำวิจัย ได้แก่ ทุนอุดหนุน ทักษะด้านการวิจัยและความรู้เนื้อหาเชิงการเกษตรของผู้วิจัย รวมไปถึงการสนับสนุนการทำวิจัยโดยการให้การเสริมแรงในด้านต่าง ๆ เช่น การเลื่อนเงินเดือน เป็นต้น ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยทำงานวิจัย ส่วนอุปสรรคที่สำคัญ ได้แก่ เวลาที่จะใช้ในการวิจัย การสอนที่มีมากเกินไป และการขาดเงินสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย เป็นต้น ที่มักเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการทำวิจัยของบุคลากรในสายนี้

จาเรล (Jarrell. 1993 : 98 - 99) ทำการสำรวจระบบการปลูกฝัง
อบรมการวิจัยให้แก่บัณฑิตระดับปริญญาโทและเอกของมหาวิทยาลัยอลาบามาในสหรัฐอเมริกา
ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา พบผลว่า การที่มหาวิทยาลัยได้ปลูกฝังอบรมและให้ทักษะและความรู้
ด้านคอมพิวเตอร์ ด้านสถิติวิจัย และการประเมินผลให้แก่ผู้เรียนมากขึ้นนั้น เป็นผลให้ผู้เรียน
ส่วนมากสามารถทำการวิจัยได้ และมีทัศนคติเชิงบวกต่อการวิจัย นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่าผู้เรียน
ส่วนใหญ่ใช้ผลการวิจัย เพื่อการทําวิจัยในโครงการต่อไปอีกด้วย

บาคเลย์ (Barkley. 1994 : 133 - 134) ศึกษากระบวนการพัฒนาความคิด
สร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่การวิจัย โดยการทดลองสอนนิสิตระดับปริญญาตรีปีที่ 1 และปีอื่น ๆ
ให้อ่านวรรณกรรมและเอกสารต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่เรื่องของการวิจัย พบว่า ยิ่งได้มีเอกสาร
ประกอบการอ่านมากเท่าไร ผู้เรียนก็จะสามารถวิเคราะห์และสร้างสรรค์ออกเป็นเรื่องของ
งานวิจัยได้มากขึ้นเท่านั้น

นิวแมน (Newman. 1994 : 87 - 88) ศึกษาวิธีการฝึกอบรมการวิจัยให้แก่ครู
โรงเรียนระดับมัธยมปลายในมลรัฐหลุยเซียนา สหรัฐอเมริกา โดยการใช้การปฏิบัติการ ได้แก่
การให้ครูลงมือทําวิจัยกับบุคลากรในมหาวิทยาลัย ในโครงการวิจัยตั้งแต่ต้นจนจบ พบว่า ครูผู้รับ
การฝึกอบรมให้ความเห็นว่า ตนมีความรู้ด้านการวิจัยดีขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อการวิจัย

เด็นตัน (Denton. 1995 : 126 - 127) ศึกษาเหตุผลในการลาเพื่อทําผลงาน
วิชาการของอาจารย์ ในมหาวิทยาลัยแถบกลางของสหรัฐอเมริกา โดยใช้ข้อมูลการลาไปเพื่อ
ทําผลงานทางวิชาการ ของอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 193 คน ในช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา
พบว่า ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง ให้เหตุผลว่า ได้ลาไปเพื่อทำการวิจัย ส่วนที่เหลือให้
เหตุผลว่า ลาไปเพื่องานเขียนงานอื่น ๆ สำหรับผลงานที่ได้รับจากการลานั้นพบว่า มีผลงาน
วิจัยมากที่สุด รองลงไปเป็นตำราทางวิชาการ นอกจากนั้นเป็นงานอื่น ๆ เช่น การจัดการ
ประชุมทางวิชาการและการเขียนรายงานต่าง ๆ เป็นต้น โดยสรุปผู้วิจัยให้ความเห็นว่า
คณาจารย์ส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญแก่การผลิตงานวิจัยใหม่ ๆ เพื่อใช้ใน
การเรียนการสอนอย่างมาก

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ได้นำเสนอมาแล้วทั้งหมดนี้ สรุปได้ว่า มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาระดับสูงที่ให้ความสำคัญแก่การศึกษาค้นคว้าด้วยการวิจัย และมีบุคลากรของมหาวิทยาลัย และหน่วยงานระดับใกล้เคียงอื่น ๆ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยการวิจัย และพบว่าในการทำวิจัยของบุคคลกรในหน่วยงานต่าง ๆ ตลอดจนผู้วิจัยระดับนิสิตนั้นมีปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีปัญหาอุปสรรคอยู่เป็นอันมาก พบว่าในด้านของการนำผลการวิจัยนั้นยังมีการนำไปใช้ในระดับน้อย ในประการสำคัญนั้น พบว่ายังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย การเผยแพร่งานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้ในสถาบันการศึกษาอยู่ในระดับน้อยมากสมควรได้มีการสนับสนุนให้มีการทำการวิจัยในเรื่องดังกล่าวนี้ต่อไปอีกเป็นจำนวนมาก

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่มีเพศ ระดับปริญญาที่ศึกษา อายุ และวิชาเอกต่างกัน มีการนำผลการวิจัยไปใช้แตกต่างกัน
2. อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่มีเพศ ระดับการศึกษาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ และวิชาเอกที่สอนต่างกัน มีการนำผลงานวิจัยไปใช้แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นลำดับขั้นตอน ตามหัวข้อของประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอก ที่กำลังเรียนอยู่ในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรและหน่วยงานเทียบเท่าคณะที่เปิดหลักสูตรการสอนในภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา 2539 จำนวนทั้งหมด 11,225 คน และอาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนอยู่ในมหาวิทยาลัย รวม 1,015 คน

กลุ่มตัวอย่าง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรในคณะต่าง ๆ และหน่วยงานที่เปิดสอนหลักสูตรคณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะพลศึกษา สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ และบัณฑิตวิทยาลัย รวมทั้งหมด 200 คน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรสังกัดคณะ และหน่วยงานเทียบเท่าคณะในมหาวิทยาลัย รวมทั้งหมด 100 คน เป็นอาจารย์จากคณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย สำนักทดสอบทางจิตวิทยาและการศึกษา สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 2 ชุด ใช้กับกลุ่มตัวอย่างนิสิต 1 ชุด และอาจารย์ 1 ชุด แต่ละชุดแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังมีรายละเอียดดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ ประเภทของงานวิจัย รูปแบบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ความถี่ของการใช้ผลงานวิจัย และความทันสมัยของผลงานวิจัยที่ใช้

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามปลายเปิด ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

สำหรับตอนที่ 2 นั้น ข้อคำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีการกำหนดค่าคะแนนดังนี้ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ใช้เป็นประจำ ใช้เสมอ ๆ	5	คะแนน
มาก	หมายถึง	ใช้บ้างค่อนข้างมาก	4	คะแนน
ปานกลาง	หมายถึง	ใช้บ้างแต่ไม่สม่ำเสมอแล้วแต่โอกาส	3	คะแนน
น้อย	หมายถึง	ใช้น้อยหรือในปริมาณต่ำ	2	คะแนน
น้อยที่สุด	หมายถึง	ใช้น้อยมากหรือไม่ใช้เลย	1	คะแนน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้คือ

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์และนิสิต รวมไปถึงเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น เรื่องการทำวิจัย เป็นต้น

2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในด้านจำนวนอาจารย์และนิสิตในภาควิชาและคณะต่าง ๆ

3. สร้างแบบสอบถาม จำนวน 2 ชุด ชุดหนึ่งใช้กับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและอีกชุดหนึ่งใช้กับอาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แต่ละชุดของแบบสอบถามประกอบด้วยเนื้อหา 3 ตอน คือ ด้านข้อมูลส่วนตัว ด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้และด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นข้อ

คำถามปลายเปิด เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ได้นำแบบสอบถามทั้งสองชุดไปใช้กับนิสิตและอาจารย์จำนวนหนึ่งเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ เสร็จแล้วได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุงเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้คือ

1. ติดต่อกับภาควิชาและคณะของกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
2. ในกรณีของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอกที่เรียนอยู่ ได้ติดต่ออาจารย์ผู้สอนของแต่ละระดับ ขอนัดแจกและเก็บแบบสอบถามในชั้นเรียน
3. สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต ที่ไม่ได้ลงทะเบียนในภาคการศึกษาขณะเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ติดต่อเป็นรายบุคคล เพื่อนัดแจกและเก็บแบบสอบถามภายในเวลาที่กำหนด
4. สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ ผู้วิจัยติดต่อเป็นรายบุคคล ขอแจกแบบสอบถาม แล้วนัดเวลาส่งแบบสอบถามกลับคืน
5. ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามคืนมาในรอบแรก แล้วส่งแบบสอบถามรอบที่สองเนื่องจากได้แบบสอบถามกลับคืนมาในรอบแรก ไม่ครบตามจำนวนที่ต้องการ
6. ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด จำนวน 259 ฉบับ แบ่งเป็นแบบสอบถามของนิสิตจำนวน 165 คน ฉบับ และของอาจารย์ จำนวน 94 คน คิดเป็นประมาณร้อยละ 86 ของแบบสอบถามที่ส่งออกไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามแต่ละฉบับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ข้อมูลในตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัว วิเคราะห์โดยใช้การหาค่าร้อยละ
3. ข้อมูลในตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลด้านการนำผลการวิจัยไปใช้ วิเคราะห์โดยสถิติหลายรูปแบบ เช่น ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าคะแนนที (t - test) และเอฟ - เทส (F - test) โดยมีเกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ยของการนำผลงานวิจัยไปใช้ ดังนี้คือ

1.00 – 1.80	ใช้น้อยที่สุด
1.81 – 2.60	ใช้น้อย
2.61 – 2.40	ใช้ปานกลาง
2.41 – 4.20	ใช้มาก
4.21 – 5.00	ใช้มากที่สุด

4. ในข้อมูลตอนที่ 3 ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น วิเคราะห์โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) หาค่าความถี่ของคำตอบแล้วจัดกลุ่มเนื้อหา นำเสนอตามลำดับความถี่นั้น ๆ เรียงจากมากลงไปหาน้อย



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อการแปลความหมายมีความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อต่อไปนี้

N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณา t - distribution
F	แทน ค่าที่ใช้พิจารณา F - distribution
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

ตอนที่ 2 การนำผลงานวิจัยไปใช้ช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยจำแนกตามตัวแปรด้าน เพศ ระดับปริญญาที่ศึกษา อายุ วิชาเอกที่ศึกษา

ตอนที่ 4 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 5 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 6 ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์

ตอนที่ 7 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 8 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยจำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาที่จบจำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน

ตอนที่ 9 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 10 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ตอนที่ 11 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คณะวิชา จำนวนปีที่ศึกษาอยู่ในวิทยาเขตประสานมิตร เพศ อายุ ระดับปริญญาที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา วิชาเอกที่ศึกษานำเสนอ ในตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 จำนวนนิสิตจำแนกตามข้อมูลส่วนตัว

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต	ความถี่ (คน) N = 165	ร้อยละ
1. คณะวิชา		
ศึกษาศาสตร์	65	39.40
มนุษยศาสตร์	50	30.30
พลศึกษา	15	9.09
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์	9	5.45
บัณฑิตวิทยาลัย	26	15.76

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต	ความถี่ (คน) N = 165	ร้อยละ
2. จำนวนปีที่ศึกษา		
1 ปี	50	30.30
2 ปี	86	52.12
3 ปี	14	8.50
4 ปี	7	4.24
5 ปี	4	2.42
6 ปี	4	2.42
3. เพศ		
ชาย	50	30.30
หญิง	86	52.12
4. อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	78	47.30
26 - 35 ปี	46	27.90
36 ปีขึ้นไป	41	24.80
5. ระดับปริญญาตรีที่ศึกษา		
ปริญญาตรี	61	36.96
ปริญญาโทภาคปกติ	50	30.30
ปริญญาโทภาคพิเศษ	27	16.37
ปริญญาเอก	27	16.37

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิต	ความถี่ (คน) N = 165	ร้อยละ
6. ชั้นปีที่ศึกษา		
ปีที่ 1	35	21.21
ปีที่ 2	103	62.42
ปีที่ 3	15	9.10
ปีที่ 4	5	3.03
ปีที่ 5	4	2.42
ปีที่ 6	3	1.82
7. วิชาเอกที่ศึกษา		
ด้านศึกษาศาสตร์	88	53.30
ด้านมนุษยศาสตร์	50	30.30
ด้านพลศึกษา	15	9.10
ด้านวิทยาศาสตร์	12	7.30

จากตาราง 1 ข้างต้นพบว่า นิสิตกลุ่มตัวอย่าง 165 คน เป็นนิสิตจากคณะศึกษาศาสตร์มากที่สุด รองลงมาเป็นนิสิตจากคณะมนุษยศาสตร์ ที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือนิสิตจากสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ทางด้านจำนวนปีที่ศึกษาอยู่ในประสามิตรนั้นมมีจำนวน 1 ปี และ 2 ปี มากที่สุด ที่น้อยที่สุดคือ 5 และ 6 ปี

ทางด้านเพศ พบว่า เป็นหญิงมากกว่าเพศชาย สำหรับอายุนั้น พบว่ามากที่สุด อายุต่ำกว่า 25 ปี รองลงมาเป็นอายุ 26 - 35 ปีและ 36 ปีขึ้นไปตามลำดับ

สำหรับระดับปริญญาที่ศึกษานั้น เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีและปริญญาโทภาคปกติมากที่สุด รองลงมาเป็นนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษและปริญญาเอก

ในส่วนของชั้นปีที่ศึกษาและวิชาเอกที่ศึกษานั้น ที่มีมากที่สุดคือกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 นอกจากนี้มีจำนวนน้อย ส่วนวิชาเอกที่ศึกษานั้น มากที่สุดเป็นทางด้านศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นอกนั้นมีจำนวนน้อย

ตอนที่ 2 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ของนิสิตมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รายนามและรายข้อ

การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและรายด้าน นำเสนอในตาราง 2 และตาราง 3
ต่อไป

ตาราง 2 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและรายด้าน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
1. ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภท ต่าง ๆ โดยรวม	3.20	1.06	ปานกลาง
2. ด้านประเภทต่าง ๆ ของผล การวิจัยที่ใช้	2.37	0.68	น้อย
3. ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัย ไปใช้	3.68	0.77	มาก
รวม	2.65	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงว่า การใช้ผลการวิจัยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านรูปแบบในการนำผลการวิจัยไปใช้ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) รองลงมาได้แก่ ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่างโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) และ ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลการวิจัยที่ใช้ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.37$)

ตาราง 3 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายชื่อ

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
1.	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ รวมแล้ว มากน้อยเพียงใด	3.20	1.06	ปานกลาง
2.	ในรอบปีที่ผ่านมาท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงไร			
2.1	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล	3.01	1.14	ปานกลาง
2.2	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาตามแนวของสังคมมนุษยวิทยา เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ศาสนา หรือ ชุมชนของไทย เป็นต้น	2.51	1.09	น้อย
2.3	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาพฤติกรรมของบุคคล ตามแนวของสังคมพฤติกรรมศาสตร์ เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการศึกษา เสพติด หรือปัญหาการติดยาเสพติด เป็นต้น	2.55	1.00	น้อย

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.4	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ติดตามผลระยะยาว ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการบริโภคของคนไทย เป็นต้น	2.12	0.97	น้อย
2.5	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่เก็บข้อมูลในเชิง ประวัติศาสตร์ เช่น งานวิจัยด้านการ เปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของไทย เป็นต้น	2.58	1.17	น้อย
2.6	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาอดีตชีวิตประวัติ ของบุคคลสำคัญ ในด้านต่าง ๆ ของไทย หรือที่อื่น ๆ	2.20	1.03	น้อย
2.7	งานวิจัยที่ใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษา เช่น การวิจัยด้านการเปลี่ยนแปลง ประชากรของไทย หรืองานวิจัยด้านการ ย้ายถิ่นของประชากรไทย เป็นต้น	2.12	1.00	น้อย
2.8	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้การเก็บข้อมูล หลายประเภทร่วมกัน ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การประเมินผลพฤติกรรมของบุคคล เป็น	2.68	1.13	ปานกลาง
2.9	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง เกี่ยวกับบุคคล การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ศึกษากลุ่มขนาดเล็ก	2.89	1.09	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.10	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ เช่น 1,000 คนขึ้นไป ในการเก็บข้อมูลหลาย ประเภทพร้อมกัน	2.16	1.04	น้อย
2.11	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือปัญหา เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดย เฉพาะ เช่น ปัญหาการสอนครูภาษาไทย ปัญหาในการปฏิบัติงานของบุคลากรระดับ ล่างในหน่วยงานรัฐบาล เป็นต้น	2.76	1.11	ปานกลาง
2.12	งานวิจัยประเมินผล เช่น การประเมิน โครงการอบรมต่าง ๆ เป็นต้น	2.56	1.25	น้อย
2.13	งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอน ของครูและนักเรียนในระดับต่าง ๆ	3.02	1.13	ปานกลาง
2.14	งานวิจัยประเมินหลักสูตร ในระดับต่าง ๆ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพของ เครื่องมือการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ	2.85	1.18	ปานกลาง
2.15	งานวิจัยประเมินองค์กร เช่น การ ประเมินโครงการต่าง ๆ ขององค์กร การประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ขององค์กร เป็นต้น	2.48	1.20	น้อย

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.16	งานวิจัยประเภทการทดลองเชิงบริสุทธิ์ เพื่อหาข้อมูลพื้นฐานของเรื่องหรือข้อสรุป เช่น การทดลองในเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นต้น	2.01	1.15	น้อย
2.17	งานวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผล ของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอน หรือเทคนิควิธีหรือเครื่องมือต่าง ๆ มีการ เปรียบเทียบผลก่อนและหลังการทดลอง	2.79	1.22	ปานกลาง
2.18	งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาที่เป็นเฉพาะด้าน เช่น การใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi) ในการเก็บข้อมูล เป็นต้น	2.05	1.12	น้อย
2.19	งานวิจัยที่ใช้วิธีศึกษาเฉพาะด้านกับบุคคล เฉพาะกลุ่ม เช่น ใช้การสัมภาษณ์แบบ เจาะลึก กับกลุ่มคนไข้ที่มีปัญหาด้านจิตใจ เป็นต้น	2.35	1.19	น้อย
2.20	งานวิจัยที่ศึกษาแบบการใช้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น การศึกษาเพื่อย้อนกลับไพบาสาเหตุ ที่มาของเรื่อง เช่น การศึกษาสาเหตุของ การตัดสินใจเลือกอาชีพของเยาวชน เป็นต้น	2.46	1.14	น้อย

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
3.	<u>ท่านนำผลการวิจัยไปใช้อย่างไร</u>			
3.1	นำไปใช้เพื่อการเรียนของท่าน	4.27	0.87	มากที่สุด
3.2	นำไปใช้เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ หรือได้ เนื้อหาสาระความรู้ใหม่ ๆ	3.56	1.00	มาก
3.3	นำไปใช้เพื่อเขียนรายงานประจำวิชาหรือ การเขียนงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำใน วิชาต่าง ๆ	3.28	1.53	ปานกลาง
3.4	นำไปใช้เพื่อการทำปริญญานิพนธ์เพื่อให้ จบการศึกษาหรืองานอื่น ๆ ที่มีลักษณะ เดียวกัน	3.28	1.53	ปานกลาง
3.5	นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน เช่น เพื่อเตรียมข้อมูลที่ได้รับมอบมาเป็นครั้ง คราวในกรณีต่าง ๆ หรือเพื่อในการเตรียม ตัวเข้าสอบแข่งขันหรือการสอบ เป็นต้น	2.58	1.17	น้อย

จากตาราง 3 สรุปการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายชื่อ พบว่า ในด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ของนิสิต โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) ด้านประเภทของผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่นิสิตได้นำมาใช้ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.37$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า นิสิตใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อยคือ จำนวน 13 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ข้อ ประเภทผลงานวิจัยที่นิสิตนำไปใช้มากกว่างานวิจัย

ประเภทอื่น ๆ คืองานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอนของครู และนักเรียนในระดับต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.02$) รองลงมาคือ งานวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ศึกษาเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล ($\bar{X} = 3.01$) และงานวิจัยที่นำไปใช้ต่ำสุดคือ งานวิจัยประเภททดลองเชิงปริสฐิเพื่อหาข้อมูลพื้นฐานของเรื่อง ($\bar{X} = 2.01$) และงานวิจัยที่ใช้วิธีศึกษาที่เป็นเฉพาะด้านในการเก็บข้อมูล ($\bar{X} = 2.05$) สำหรับรูปแบบการนำผลไปใช้นั้น พบว่า นิสิตมีการนำเอาไปใช้ประโยชน์ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) โดยที่นำเอาไปใช้ในการเรียนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) นอกนั้นมีการใช้ประโยชน์ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยจำแนกตามตัวแปรด้านเพศ ระดับปริญญาที่ศึกษา อายุ วิชาเอกที่ศึกษา

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามเพศ ผลดังตาราง 4 ต่อไปนี้

ตาราง 4 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จําแนกตามเพศ

การนำผลการวิจัยไปใช้	ชาย (N = 46)		หญิง (N = 119)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภท ต่าง ๆ โดยรวม	3.43	1.00	3.10	1.07	1.83
2. ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลการวิจัย ที่ใช้	2.58	0.69	2.29	0.66	2.50*
3. ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้	3.77	0.73	3.64	0.79	1.00
รวม	2.84	0.63	2.58	0.62	2.40*

จากตาราง 4 แสดงว่า นิสิตชายนำผลการวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาโดยรวมมากกว่านิสิตหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตชายนำผลการวิจัยไปใช้ในด้านการใช้ผลการวิจัยประเภทต่าง ๆ ไปใช้มากกว่านิสิตหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ นิสิตชายและหญิงนำผลการวิจัยไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จําแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษา ผลดังตาราง 5
ต่อไปนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จ้าแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษา

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัย ประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	65.79	20.00	27.05**
	ภายในกลุ่ม	163	122.61	0.76	
	รวม	164	189.40		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของ ผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	12.16	4.06	10.27**
	ภายในกลุ่ม	163	63.57	0.39	
	รวม	164	75.73		
ด้านรูปแบบของการนำผล การวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	26.13	8.71	19.43**
	ภายในกลุ่ม	163	72.17	0.45	
	รวม	164	98.30		
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	14.69	4.90	15.14**
	ภายในกลุ่ม	163	52.06		
	รวม	164	66.75		

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตที่ระดับปริญญาที่ศึกษาต่างกันได้นำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมนคูลส์ (Newman Keuls Method) พบผลดังแสดงในตาราง 6 - 9 ต่อไปนี้

ตาราง 6 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษา เป็นรายคู่

ระดับปริญญาตรีที่ศึกษา	ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาโท ปริญญาเอก				
		ภาคพิเศษ	ภาคปกติ		
	$\bar{X}$	2.41	3.56	3.62	3.85
ปริญญาตรี	2.41	-	1.15*	1.21*	1.44*
ปริญญาโทภาคพิเศษ	3.56		-	0.06	0.29
ปริญญาโทภาคปกติ	3.62			-	0.23
ปริญญาเอก	3.85				-

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตปริญญาเอก ปริญญาโทภาคปกติ ปริญญาโทภาคพิเศษ ได้นำผลงานการวิจัยไปใช้ในด้านการใช้ผลการวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวม มากกว่านิสิตปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษา เป็นรายคู่

ระดับปริญญาตรีที่ศึกษา	ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาโท ปริญญาเอก				
	ภาคพิเศษ ภาคปกติ				
	$\bar{X}$	2.09	2.36	2.54	2.86
ปริญญาตรี	2.09	-	0.27*	0.45*	0.77*
ปริญญาโทภาคพิเศษ	2.36		-	0.18	0.50
ปริญญาโทภาคปกติ	2.54		-	-	0.32
ปริญญาเอก	2.86				-

จากตาราง 7 แสดงว่า นิสิตปริญญาเอก ปริญญาโทภาคปกติ ปริญญาโทภาคพิเศษ ได้นำผลงานการวิจัยไปใช้ ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้ มากกว่านิสิตปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับปริญญาที่ศึกษาเป็นรายคู่

ระดับปริญญาตรีที่ศึกษา	ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาโท ปริญญาเอก				
		ภาคพิเศษ		ภาคปกติ	
	$\bar{X}$	3.16	3.90	3.98	4.07
ปริญญาตรี	3.16	-	0.74*	0.82*	0.91*
ปริญญาโทภาคพิเศษ	3.90		-	0.08	0.17
ปริญญาโทภาคปกติ	3.98			-	0.09
ปริญญาเอก	4.07				-

จากตาราง 8 แสดงว่า นิสิตปริญญาเอก ปริญญาโทภาคปกติ ปริญญาโทภาคพิเศษ ได้นำผลงานการวิจัยไปใช้ ในด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่านิสิตปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัย ประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	39.65	19.82	22.19**
	ภายในกลุ่ม	162	144.75	0.89	
	รวม	164	189.40		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของ ผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	3.68	1.84	4.13*
	ภายในกลุ่ม	162	72.05	0.44	
	รวม	164	75.73		
ด้านรูปแบบของการนำผล การวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	12.25	6.13	11.54**
	ภายในกลุ่ม	162	86.05	0.53	
	รวม	164	98.30		
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	5.70	2.85	7.57**
	ภายในกลุ่ม	162	61.05	0.38	
	รวม	164	66.75		

จากตาราง 10 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุต่างกัน นําผลงานวิจัยไปใช้ โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตที่มีอายุต่างกัน นําผลงานการวิจัยไปใช้ ในด้านการใช้ผลงานประเภทต่าง ๆ โดยรวมและด้านรูปแบบการนําผลงานวิจัยไปใช้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมนคูลส์ (Newman Keuls Method) ผลปรากฏดังแสดงในตาราง 11 - 13 ต่อไปนี้

ตาราง 11 เปรียบเทียบการนําผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุเป็นรายคู่

อายุ	ต่ำกว่า 25 ปี 26 - 35 ปี 36 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	2.21	2.47	2.55
ต่ำกว่า 25 ปี	2.21	-	0.26*	0.34*
26 - 35 ปี	2.47		-	0.08
36 ปีขึ้นไป	2.55			-

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไปและนิสิตที่มีอายุ 26 - 35 ปี นําผลงานการวิจัยในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยไปใช้ มากกว่านิสิตที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนิสิตที่อายุ 26 - 35 ปีและนิสิตที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป นําผลการวิจัยไปใช้ในด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ในด้านรูปแบบ
การนำผลงานวิจัยที่ใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ
เป็นรายคู่

อายุ	ต่ำกว่า 25 ปี 26 - 35 ปี 36 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	3.39	3.88	3.99
ต่ำกว่า 25 ปี	3.39	-	0.49*	0.60*
26 - 35 ปี	3.88		-	0.11
36 ปีขึ้นไป	3.99			-

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไปและนิสิตที่มีอายุ 26 - 35 ปี
นำผลงานการวิจัยในด้านรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ มากกว่านิสิตที่มีอายุต่ำกว่า
25 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนิสิตที่อายุ 26 - 35 ปีและนิสิตที่มีอายุ
36 ปีขึ้นไป นำผลการวิจัยไปใช้ในด้านรูปแบบนำผลงานวิจัยไปใช้ แตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 13 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมทั้ง 3 ด้าน
ของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่

อายุ	ต่ำกว่า 25 ปี 26 - 35 ปี 36 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	2.46	2.77	2.88
ต่ำกว่า 25 ปี	2.46	-	0.31*	0.42*
26 - 35 ปี	2.77		-	0.11
36 ปีขึ้นไป	2.88			-

จากตาราง 13 แสดงว่า นิสิตที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป และนิสิตที่มีอายุ 26 - 35 ปี
นำผลงานการวิจัยไปใช้โดยรวมทั้ง 3 ด้าน มากกว่านิสิตที่มีอายุ ต่ำกว่า 25 ปี อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนิสิตที่อายุ 26 - 35 ปีและนิสิตที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป นำผลการวิจัย
ไปใช้โดยรวมทั้ง 3 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา ผลดังตาราง 14
ต่อไปนี้

ตาราง 14 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัย ประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	23.42	7.80	7.81**
	ภายในกลุ่ม	161	160.98	0.10	
	รวม	164	189.40		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของ ผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	13.91	4.64	12.08*
	ภายในกลุ่ม	161	61.82	0.38	
	รวม	164	75.73		
ด้านรูปแบบของการนำผล การวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	14.21	4.74	9.07**
	ภายในกลุ่ม	161	84.10	0.52	
	รวม	164	98.30		
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	13.90	4.63	14.12**
	ภายในกลุ่ม	161	52.85	0.33	
	รวม	164	66.75		

จากตาราง 14 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกต่างกัน นำผลงานวิจัยไปใช้ในช่งปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ของวิธีการนิวแมนคูลส์ (Newman Keuls Method) ผลปรากฏดังตาราง 15 - 18 ต่อไปนี้

ตาราง 15 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่งปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จําแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา เป็นรายคู่

วิชาเอกที่ศึกษา	มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พลศึกษา				
	$\bar{X}$	2.66	3.36	3.50	3.80
มนุษยศาสตร์	2.66	-	0.70*	0.84*	1.14*
ศึกษาศาสตร์	3.36		-	0.31	0.44
วิทยาศาสตร์	3.50			-	0.30
พลศึกษา	3.80				-

จากตาราง 15 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านพลศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์ และด้านศึกษาศาสตร์ นำผลงานวิจัยไปใช้ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมมากกว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านมนุษยศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 16 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา เป็นรายคู่

วิชาเอกที่ศึกษา	มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พลศึกษา				
	$\bar{X}$	1.95	2.43	2.52	2.81
มนุษยศาสตร์	1.95	–	0.48*	0.57*	0.86*
ศึกษาศาสตร์	2.43		–	0.09	0.38
วิทยาศาสตร์	2.52			–	0.29
พลศึกษา	2.81				–

จากตาราง 16 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านพลศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์ และด้านศึกษาศาสตร์ นำผลงานวิจัยไปใช้ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้มากกว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านมนุษยศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 17 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านรูปแบบการนำ
ผลการวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอก
ที่ศึกษา เป็นรายคู่

วิชาเอกที่ศึกษา	มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พลศึกษา				
	$\bar{X}$	3.34	3.37	3.75	4.41
มนุษยศาสตร์	3.34	-	0.39*	0.41*	1.07*
ศึกษาศาสตร์	3.73		-	0.02	0.68
วิทยาศาสตร์	3.75			-	0.66
พลศึกษา	4.41				-

จากตาราง 17 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านพลศึกษา นำผลงานวิจัยไปใช้ด้าน
รูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่านิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านมนุษยศาสตร์ ด้านศึกษาศาสตร์
และด้านวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตที่ศึกษาด้านศึกษาศาสตร์
นำผลงานวิจัยไปใช้ด้านรูปแบบการนำผลงานวิจัยไปใช้มากกว่านิสิตที่ศึกษาด้านมนุษยศาสตร์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 18 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาโดยรวมทั้ง 3 ด้าน
ด้านของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา
เป็นรายคู่

วิชาเอกที่ศึกษา	มนุษยศาสตร์ ศึกษาาสตร์ วิทยาศาสตร์ พลศึกษา				
	$\bar{X}$	2.24	2.73	2.79	3.16
มนุษยศาสตร์	2.24	–	0.49*	0.55*	0.92*
ศึกษาาสตร์	2.73		–	0.06	0.43
วิทยาศาสตร์	2.79			–	0.37*
พลศึกษา	3.16				–

จากตาราง 18 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาวิชาเอกด้านพลศึกษา ด้านศึกษาาสตร์และด้าน
วิทยาศาสตร์ นำผลงานวิจัยไปใช้ทั้ง 3 ด้านมากกว่านิสิตที่ศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตที่ศึกษาวิชาเอกพลศึกษา นำผลงานวิจัยไปใช้ทั้ง 3 ด้าน
มากกว่านิสิตที่ศึกษาด้านศึกษาาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่าง
กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ผลแสดงดังตาราง 19 ต่อไปนี้

ตาราง 19 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร

ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้	ความถี่	ร้อยละ
อาทิตย์ละครั้ง	63	38.20
เดือนละครั้ง	44	26.66
ภาคเรียนละครั้ง	25	15.15
ปีละครั้ง	1	0.60
ไม่แน่นอน	25	15.15
ทุกวัน	7	4.24
รวม	165	100.00

จากตาราง 19 แสดงว่า นิสิตนำผลการวิจัยไปใช้ส่วนใหญ่อาทิตย์ละครั้ง จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20 รองลงมาได้แก่เดือนละครั้ง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 26.66 และต่ำสุดปีละครั้ง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.60

ตอนที่ 5 ความทันสมัยของผลงานวิจัยที่นำไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

ความทันสมัยของผลงานวิจัยที่นำไปใช้ของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร ผลแสดงดังตาราง 20 ต่อไปนี้

ตาราง 20 ความทันสมัยของผลงานวิจัยที่นำไปใช้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

ความทันสมัยของผลงานวิจัย	ความถี่	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	70	42.40
6 - 10 ปี	42	25.50
11 ปีขึ้นไป	2	1.20
ไม่จำกัดปี	51	30.90
รวม	165	100.00

จากตาราง 20 แสดงว่า นิสิตส่วนใหญ่ใช้ผลงานวิจัยไม่เกิน 5 ปี มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 42.40 รองลงมาคือใช้งานวิจัย 6 - 10 ปีมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 25.50 และต่ำสุด ใช้งานวิจัย 11 ปีขึ้นไปมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 สำหรับที่ตอบว่าใช้ผลงานวิจัยไม่จำกัดปีที่อยู่ 51 คน คิดเป็นร้อยละ 30.90

ตอนที่ 6 ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์

ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คณะวิชา จำนวนปีที่ศึกษาอยู่ใน
วิทยาเขตประสานมิตร เพศ อายุ ระดับปริญญาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน
นำเสนอในตาราง 21 ดังต่อไปนี้

ตาราง 21 จำนวนอาจารย์จำแนกตามข้อมูลส่วนตัว

ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์	ความถี่ (คน) N = 94	ร้อยละ
1. คณะวิชา		
ศึกษาศาสตร์	26	27.70
วิทยาศาสตร์	18	19.10
มนุษยศาสตร์	17	18.10
สังคมศาสตร์	14	14.10
บัณฑิตวิทยาลัย	3	3.20
สำนักทดสอบ	7	7.40
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์	9	9.60
2. จำนวนปีที่สอน		
ต่ำกว่า 10 ปี	32	34.00
10 - 20 ปี	33	35.10
21 ปีขึ้นไป	29	30.90
3. เพศ		
ชาย	31	33.00
หญิง	63	67.00
4. อายุ		
ต่ำกว่า 35 ปี	8	8.50
36 - 45 ปี	42	44.70
46 ปีขึ้นไป	44	46.80

ตาราง 21 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัวของอาจารย์	ความถี่ (คน) N = 94	ร้อยละ
5. ระดับปริญญาที่จบ		
ปริญญาโท	61	64.90
ปริญญาเอก	33	35.10
6. จำนวนปีที่รับราชการ		
ต่ำกว่า 10 ปี	14	14.90
11 - 20 ปี	37	39.40
20 ปีขึ้นไป	43	45.70
7. วิชาเอกที่สอน		
ด้านศึกษาศาสตร์	37	39.40
ด้านสังคมศาสตร์	26	27.70
ด้านวิทยาศาสตร์	18	19.10
ด้านมนุษยศาสตร์	13	13.80

จากตาราง 21 ข้างต้น พบว่า ในอาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 94 คน เป็นเพศชาย 31 คนและเพศหญิง 63 คน เป็นผู้ที่มียุ 36 - 40 ปีขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนปีที่สอนอยู่ในประสามมิติ 10 - 20 ปีและต่ำกว่า 10 ปีเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็มีผู้ที่สอนอยู่ในประสามมิติ 21 ปีขึ้นไปในจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับคณะที่สังกัดนั้น ส่วนมากสังกัดอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ที่สังกัดอยู่ในคณะอื่น ๆ มีจำนวนน้อย อาจารย์ผู้สอนส่วนมากจบการศึกษาระดับปริญญาโท ที่จบปริญญาเอกมีจำนวนน้อยกว่า

สำหรับจำนวนปีที่รับราชการนั้น ส่วนมากรับราชการ 11 - 20 ปี และ 21 ปีขึ้นไป ในส่วนของวิชาเอกที่สอนนั้น ส่วนมากสอนด้านศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองลงไปสอนด้านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์

ตอนที่ 7 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและรายด้าน

การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและรายด้าน นำเสนอในตาราง 22 ต่อไปนี้

ตาราง 22 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและรายด้าน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
1. ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภท ต่าง ๆ โดยรวม	3.21	1.09	ปานกลาง
2. ด้านประเภทต่าง ๆ ของผล การวิจัยที่ใช้	2.17	0.57	น้อย
3. ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัย ไปใช้	3.14	0.90	ปานกลาง
รวม	2.39	0.60	น้อย

จากตาราง 22 แสดงว่า การใช้ผลการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมแล้วอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าใน ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) รองลงมาคือ ด้านรูปแบบในการนำผลการวิจัยไปใช้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.41$) และด้านประเภท ต่าง ๆ ของผลการวิจัยที่ใช้ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.17$)

ตาราง 23 การนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายชื่อ

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
1.	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภท ต่าง ๆ รวมแล้วมากน้อยเพียงใด	3.21	1.09	ปานกลาง
2.	ในรอบปีที่ผ่านมาท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภท ต่าง ๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงไร			
2.1	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาเฉพาะ เรื่อง เกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล	2.50	0.90	ปานกลาง
2.2	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาตามแนวของ สังคมมานุษยวิทยา เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ความเชื่อ ศาสนา หรือ ชุมชน ของไทย เป็นต้น	2.30	0.90	น้อย
2.3	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาพฤติกรรมของ บุคคล ตามแนวของสังคมพฤติกรรมศาสตร์ เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการศึกษา เสพติด หรือปัญหาการศึกษาเสพติด เป็นต้น	2.16	0.91	น้อย

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.4	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ติดตามผลระยะยาว ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการบริโภคของคนไทย เป็นต้น	2.13	0.87	น้อย
2.5	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่เก็บข้อมูลในเชิง ประวัติศาสตร์ เช่น งานวิจัยด้านการ เปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของไทย เป็นต้น	2.02	0.87	น้อย
2.6	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาอดีตชีวิตประวัติ ของบุคคลสำคัญในด้านต่าง ๆ ของไทย หรือที่อื่น ๆ	1.90	0.82	น้อย
2.7	งานวิจัยที่ใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษา เช่น การวิจัยด้านการเปลี่ยนแปลง ประชากรของไทย หรืองานวิจัยด้านการ ย้ายถิ่นของประชากรไทย เป็นต้น	1.97	0.81	น้อย
2.8	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้การเก็บข้อมูล หลายประเภทร่วมกัน ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การประเมินผลพฤติกรรมของบุคคล เป็นต้น	2.11	0.99	น้อย
2.9	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง เกี่ยวกับบุคคล การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ศึกษากลุ่มขนาดเล็ก	2.51	1.04	น้อย

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.10	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ เช่น 1,000 คนขึ้นไป ในการเก็บข้อมูลหลาย ประเภทร่วมกัน	2.29	0.89	น้อย
2.11	การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือปัญหา เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดย เฉพาะ เช่น ปัญหาการสอนครุภาษาไทย ปัญหาในการปฏิบัติงานของบุคลากรระดับ ล่างในหน่วยงานรัฐบาล เป็นต้น	2.66	1.08	ปานกลาง
2.12	งานวิจัยประเมินผล เช่น การประเมิน โครงการอบรมต่าง ๆ เป็นต้น	2.63	0.98	ปานกลาง
2.13	งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอน ของครูและนักเรียนในระดับต่าง ๆ	2.71	1.06	ปานกลาง
2.14	งานวิจัยประเมินหลักสูตรในระดับต่าง ๆ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพของ เครื่องมือการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ	2.57	1.07	น้อย
2.15	งานวิจัยประเมินองค์กร เช่น การ ประเมินโครงการต่าง ๆ ขององค์กร การประเมินประสิทธิภาพในการดำเนิน งานขององค์กร เป็นต้น	2.40	1.02	น้อย

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
2.16	งานวิจัยประเภทการทดลองเชิงปริสฐิติ เพื่อหาข้อมูลพื้นฐานของเรื่องหรือข้อสรุป เช่น การทดลองในเชิงวิทยาศาสตร์ เป็นต้น	1.97	0.93	น้อย
2.17	งานวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผล ของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอน หรือเทคนิควิธีหรือเครื่องมือต่าง ๆ มีการ เปรียบเทียบผลก่อนและหลังการทดลอง	2.65	1.77	ปานกลาง
2.18	งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาที่เป็นเฉพาะด้าน เช่น การใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi) ในการเก็บข้อมูล เป็นต้น	2.06	0.81	น้อย
2.19	งานวิจัยที่ใช้วิธีศึกษาเฉพาะด้านกับบุคคล เฉพาะกลุ่ม เช่น ใช้การสัมภาษณ์แบบ เจาะลึกกับกลุ่มคนไข้ที่มีปัญหาด้านจิตใจ เป็นต้น	2.09	1.00	น้อย
2.20	งานวิจัยที่ศึกษาแบบการใช้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น การศึกษาเพื่อย้อนกลับไปหาสาเหตุ ที่มาของเรื่อง เช่น การศึกษาสาเหตุของ การตัดสินใจเลือกอาชีพของเยาวชน เป็นต้น	3.34	1.03	ปานกลาง

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการใช้ ผลงานวิจัย
3.	<u>ท่านนำผลการวิจัยไปใช้อย่างไร</u>			
3.1	นำไปใช้เพื่อการสอนของท่าน	3.54	1.05	มาก
3.2	นำไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางวิชาการและการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	3.40	1.02	ปานกลาง
3.3	นำไปใช้เพื่อเขียนผลงานเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ	2.64	1.08	ปานกลาง
3.4	นำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยของตนเอง	3.07	1.22	ปานกลาง
3.5	นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน เช่น เพื่อเตรียมข้อมูลที่ได้รับมอบมา เป็นครั้งคราว เช่น งานรวบรวมเอกสารทางวิชาการต่าง ๆ เป็นต้น	3.06	1.12	ปานกลาง

จากตาราง 23 สรุปการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นรายชื่อ ซึ่งพบว่า ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ของอาจารย์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) ส่วนด้านประเภทของผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่อาจารย์ได้นำมาใช้ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.17$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์ได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อยคือ จำนวน 13 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ข้อ ประเภทผลงานวิจัยที่อาจารย์นำไปใช้มากกว่าประเภทอื่น ๆ คือ งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอนของครู และนักเรียนในระดับต่าง ๆ ($\bar{X} = 2.71$) รองลงมาคือ งานวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือปัญหาเกี่ยวข้องกับ

สาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นปัญหาการสอนครูภาษาไทย ปัญหาในการปฏิบัติงานของบุคลากรระดับล่างในหน่วยงานรัฐบาล เป็นต้น ($\bar{X} = 2.66$) และประเภทงานวิจัยที่อาจารย์นำไปใช้ต่ำสุดคือ งานวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ศึกษาอัตตชีวประวัติของบุคคลสำคัญ ในด้านต่าง ๆ ของไทยหรือที่อื่น ๆ ($\bar{X} = 2.64$)

ด้านรูปแบบการนำผลงานวิจัยไปใช้ พบว่าอาจารย์ได้นำผลงานวิจัยไปใช้ในการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.45$) รองลงมาได้แก่ นำไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางวิชาการและการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ($\bar{X} = 3.40$) รองลงไปเป็นการนำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยของตนเอง ($\bar{X} = 3.07$) และนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน ($\bar{X} = 3.06$) และนำไปใช้ต่ำสุด คือนำไปเพื่อเขียนผลงานเพื่อขอเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ ($\bar{X} = 2.64$)

ตอนที่ 8 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่จบ จำนวนปีการศึกษาที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามเพศ ผลดังตาราง 24 ต่อไปนี้

ตาราง 24 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามเพศ

การนำผลการวิจัยไปใช้	ชาย (N = 31)		หญิง (N = 63)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวม	3.06	0.631	3.28	1.08	-0.93
2. ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลการวิจัยที่ใช้	2.14	0.63	2.18	0.54	-0.36
3. ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้	2.95	0.96	3.23	0.87	-1.44
รวม	2.33	0.69	2.43	0.55	-0.74

จากตาราง 24 แสดงว่า อาจารย์ที่มีเพศต่างกัน นำผลการวิจัยไปใช้ในปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ แสดงดังตาราง 25 ต่อไปนี้

ตาราง 25 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามอายุ

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.57	0.28	0.24
	ภายในกลุ่ม	91	109.17	1.20	
	รวม	93	109.74		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.18	0.09	0.28
	ภายในกลุ่ม	91	29.91	0.33	
	รวม	93	30.09		
ด้านรูปแบบของการนำผลการวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.32	0.16	0.19
	ภายในกลุ่ม	91	75.80	0.83	
	รวม	93	76.11		
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.08	0.04	0.12
	ภายในกลุ่ม	91	33.10	0.36	
	รวม	93	33.19		

จากตาราง 25 แสดงว่า อาจารย์ที่มีอายุต่างกัน ได้นำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปี การศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับการศึกษาที่จบ แสดงดังตาราง 26 ต่อไปนี้

ตาราง 26 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามระดับการศึกษาที่จบ

การนำผลการวิจัยไปใช้	ปริญญาโท (N = 31)		ปริญญาเอก (N = 31)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวม	3.00	1.17	3.60	0.79	-2.98**
2. ด้านประเภทต่าง ๆ ของผลการวิจัย ที่ใช้	2.12	0.61	2.25	0.48	-1.10
3. ด้านรูปแบบการนำผลการวิจัยไปใช้	3.02	0.98	3.38	0.69	-2.04*
รวม	2.33	0.65	2.52	0.47	-1.68

จากตาราง 26 แสดงว่า อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาที่จบต่างกัน นําผลการวิจัยไปใช้
ในการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็น
รายด้าน พบว่า อาจารย์ที่จบระดับปริญญาเอก นําผลการวิจัยไปใช้ในการใช้ผลงานวิจัย
ประเภทต่าง ๆ โดยรวมและด้านรูปแบบการนําผลการวิจัยไปใช้ มากกว่าอาจารย์ที่จบปริญญาโท
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนด้านประเภทต่าง ๆ ของ
ผลงานวิจัยที่ใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนําผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามจำนวนปีที่รับราชการ แสดงดัง
ตาราง 27 ต่อไปนี้

ตาราง 27 เปรียบเทียบการนําผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามจำนวนปีที่รับราชการ

การนําผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัย ประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.15	0.58	0.48
	ภายในกลุ่ม	91	108.59	1.19	
	รวม	93	109.74		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของ ผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.31	0.15	0.47
	ภายในกลุ่ม	91	29.79	0.33	
	รวม	93	30.10		

ตาราง 27 (ต่อ)

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านรูปแบบของการนำผลการวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.92	0.46	0.56
	ภายในกลุ่ม	91	75.19	0.83	
	รวม	93			
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.12	0.58	0.16
	ภายในกลุ่ม	91	33.07	0.36	
	รวม	93	33.19		

จากตาราง 27 แสดงว่า อาจารย์ที่มีจำนวนปีที่รับราชการต่างกัน นำผลงานวิจัยไปใช้โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จานแนกตามวิชาเอกที่สอน แสดงดังตาราง 28 ต่อไปนี้

ตาราง 28 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมาของอาจารย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่สอน

การนำผลการวิจัยไปใช้	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านการใช้ผลงานวิจัย ประเภทต่าง ๆ โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.59	0.53	0.44
	ภายในกลุ่ม	90	108.15	1.20	
	รวม	93	109.74		
ด้านประเภทต่าง ๆ ของ ผลงานวิจัยที่ใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	4.85	1.62	5.76**
	ภายในกลุ่ม	90	25.25	0.28	
	รวม	93	30.10		
ด้านรูปแบบของการนำผล การวิจัยไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	3	0.49	0.64	0.19
	ภายในกลุ่ม	90	75.63	0.84	
	รวม	93			
รวมทั้ง 3 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.87	0.96	2.84*
	ภายในกลุ่ม	90	30.32	0.34	
	รวม	93	33.19		

จากตาราง 28 แสดงว่า อาจารย์ที่สอนวิชาเอกต่างกัน ได้นำผลงานวิจัยไปใช้ใน
ช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์ที่สอนวิชาเอกต่างกัน นำผลงานวิจัยไปใช้ด้านประเภท
ต่าง ๆ ของผลงานที่ใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่น ๆ
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของนิวแมนคูลส์ (Newman Keuls' Method)
ผลปรากฏดังตาราง 29 และ 30 ต่อไปนี้

ตาราง 29 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา ด้านประเภทต่าง ๆ
ของผลงานวิจัยที่ใช้ ของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตาม
วิชาเอกที่สอน เป็นรายคู่

วิชาเอกที่ศึกษา	สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์				
	$\bar{X}$	1.85	2.08	2.19	2.24
สังคมศาสตร์	1.85	-	0.23	0.34	0.56*
วิทยาศาสตร์	2.08		-	0.11	0.33
มนุษยศาสตร์	2.19			-	0.22
ศึกษาศาสตร์	2.41				-

จากตาราง 29 แสดงว่า อาจารย์ที่สอนด้านศึกษาศาสตร์ นำผลงานวิจัยด้านการใช้
ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ของผลงานวิจัยไปใช้มากกว่า อาจารย์ที่สอนวิชาเอกด้านสังคม
ศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 30 เปรียบเทียบการนำผลงานวิจัยไปใช้ในช่วงปีการศึกษาที่ผ่านมา โดยรวมทั้ง 3 ด้าน
ของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำแนกตามวิชาเอกที่สอน
เป็นรายคู่

วิชาเอกที่สอน	สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาาสตร์				
	$\bar{X}$	2.15	2.33	2.46	2.57
สังคมศาสตร์	2.15	–	0.18	0.31	0.42*
วิทยาศาสตร์	2.33		–	0.13	0.24
มนุษยศาสตร์	2.46			–	0.11
ศึกษาาสตร์	2.57				–

จากตาราง 30 แสดงว่า อาจารย์ที่สอนด้านศึกษาาสตร์ นำผลงานวิจัยด้านการใช้
ผลงานวิจัยไปใช้โดยรวมทั้ง 3 ด้านมากกว่าอาจารย์ที่สอนวิชาเอกสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 9 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร แสดงในตาราง 31 ต่อไปนี้

ตาราง 31 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสาธมิตร

ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้	ความถี่	ร้อยละ
อาทิตย์ละครั้ง	13	13.80
เดือนละครั้ง	26	27.70
ภาคเรียนละครั้ง	23	24.50
ปีละครั้ง	8	8.50
ไม่ได้ใช้เลย	3	3.20
ไม่แน่นอน	16	17.00
ทุกวัน	5	5.30
รวม	94	100.00

จากตาราง 31 แสดงว่า อาจารย์นำผลการวิจัยไปใช้ส่วนใหญ่เดือนละครั้ง ซึ่งมีจำนวนผู้ตอบอยู่ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 27.70 รองลงมาได้แก่ภาคเรียนละครั้ง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 ต่อไปเป็นผู้นำไปใช้อาทิตย์ละครั้ง มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.80 นอกจากนั้น มีจำนวนน้อยที่ตอบว่าใช้ปีละครั้งหรือทุกวัน สำหรับผู้ที่ตอบว่านำผลงานไปใช้อย่างไม่แน่นอนนั้น มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 และต่ำสุดคือไม่ได้ใช้เลย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20

ตอนที่ 10 ความทันสมัยของผลงานวิจัยนำไปใช้ที่อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสาธมิตร

ความทันสมัยของผลงานวิจัยนำไปใช้ที่อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสาธมิตร แสดงในตาราง 32 ต่อไปนี้

ตาราง 32 ความทันสมัยของผลงานวิจัยที่นำไปใช้ ของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ความทันสมัยของผลงานวิจัย	ความถี่	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ปี	25	26.60
6 - 10 ปี	23	24.45
11 ปีขึ้นไป	4	4.25
ไม่จำกัดปี	39	41.50
ไม่ได้ใช้เลย	3	3.20
รวม	94	100.00

จากตาราง 32 แสดงว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ผลการวิจัยไม่จำกัดปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงมาได้แก่ ไม่เกิน 5 ปีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 26.60 และต่ำสุดไม่ได้ใช้เลยจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20

ตอนที่ 11 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานไปใช้ของ อาจารย์และนิสิต มีผู้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในจำนวนน้อย นำเสนอในตาราง 33 - 34 ต่อไปนี้

ตาราง 33 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิต

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ความคิดเห็นด้านรูปแบบของงานวิจัย</u>	
1. มักเป็นงานวิจัยที่ซ้ำซ้อน ใช้ภาษาที่ยากแก่ความเข้าใจ มีคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจมาก	25
2. เนื้อหารูปแบบของงานวิจัย ไม่ตรงกับความต้องการอ่านยาก เขียนไม่ตรงประเด็น	22
3. มีความซ้ำซ้อน ไม่มีอะไรแปลกใหม่ มีข้อผิดพลาดมาก	20
4. มักทำเฉพาะเรื่อง บางวิชาเอกไม่มีงานวิจัยให้ค้นคว้า	12
5. ส่วนมากเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีการวิจัยประเภทเชิงคุณภาพและการทดลองน้อย	10
6. มีปัญหาวิจัยกว้าง ไม่ลุ่มลึก ทำเรื่องซ้ำ ๆ กัน	8
7. ไม่มีการประยุกต์ความรู้ใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการวิจัย	6
8. เนื้อหารูปแบบดีอยู่แล้ว จัดอยู่ในเกณฑ์ดี ใช้งานได้ดี	3
9. รูปแบบไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดรูปเล่ม	2
10. ขาดความหลากหลาย	2
<u>ความคิดเห็นด้านการนำผลไปใช้</u>	
1. เนื้อหาไม่นำไปใช้ประโยชน์ไม่ค่อยได้ เลือกใช้เป็นบางส่วนเท่านั้น นำมาใช้ได้เฉพาะในบางส่วนเท่านั้น ส่วนมากใช้ในการอ้างอิง	25
2. งานวิจัยหลายเล่มนำผลไปใช้ในการเรียนได้และใช้ในการทำรายงานได้	13
3. การเขียนมีศัพท์เทคนิคมากเข้าใจยาก นำไปใช้ไม่ค่อยได้	10
4. ขาดการประชาสัมพันธ์งานวิจัย	6

ตาราง 33 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
5. ผู้บริหารไม่สนใจนำผลวิจัยไปใช้	5
6. วิจัยในระยะหลังนี้มีคุณภาพดีขึ้น ใช้งานได้มากขึ้น	5
7. มีการคัดลอกงานวิจัยต่อ ๆ กันมา ทำให้ผิดเพี้ยน	3
<u>ข้อเสนอแนะด้านรูปแบบของงานวิจัย</u>	
1. รูปแบบควรมีหลากหลาย และควรวิจัยเกี่ยวกับปัญหาปัจจุบัน	14
2. ควรลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิจัย ควรทำวิจัยเรื่องใหม่ ๆ ให้มาก	8
3. ควรแยกเป็นแต่ละวิชาเอกให้ชัดเจน เขียนง่าย ๆ ให้เข้าใจ	6
4. ควรเลือกเรื่องที่ทันสมัยและเป็นประโยชน์	6
5. ควรให้นิสิตทำวิจัยหลาย ๆ ประเภท เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น	3
6. ควรทำวิจัยเฉพาะด้านที่มีความสำคัญ ตามคำแนะนำของ สกว. เป็นต้น	3
7. ควรทำงานวิจัยด้านคุณภาพให้มาก ๆ	3
<u>ข้อเสนอแนะด้านการนำผลไปใช้</u>	
1. ควรนำเสนอผลวิจัยในรูปแบบง่าย ๆ ให้อ่านเข้าใจได้ และควรมีการสรุปผลก่อนที่จะพิมพ์เผยแพร่ นอกจากนี้ควรมีงานวิจัยในวิชาเอกต่าง ๆ อย่างหลากหลายให้เลือกไปใช้ได้	21

ตาราง 33 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
2. ควรมีการจัดประชุมเพื่อเสนอผลงานวิจัยบ่อย ๆ เพื่อช่วยเผยแพร่ผลงานวิจัยและควรสนับสนุนให้มีการนำผลวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาให้มากขึ้นกว่านี้ โดยมีการนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง	20
3. มหาวิทยาลัยควรขึ้นสังคม โดยเสนอให้ใช้ผลงานวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาสังคม	12
4. ควรนำเสนอผลงานวิจัยในรูปแบบใหม่ ๆ ที่สามารถใช้งานได้มากขึ้น	7
5. ควรแก้ไขปรับปรุงการประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยให้ได้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่	6
6. ควรให้นิสิตนำผลงานวิจัยที่มีผู้ทำแล้วมาใช้มาก ๆ ในระหว่างที่เรียน	4

ตาราง 34 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ความคิดเห็นด้านรูปแบบของงานวิจัย</u>	
1. ส่วนใหญ่มีรูปแบบคล้าย ๆ กัน มักเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจเพื่อหาข้อมูลพื้นฐาน	18
2. งานวิจัยส่วนใหญ่ยังศึกษาอย่างผิวเผิน รูปแบบไม่ชัดเจนในบางเรื่องก็ทำเฉพาะมากเกินไป เพื่อตามเจ้าของทุน	14
3. งานวิจัยในรูปแบบซ้ำกัน ตอบคำถามเดียวกัน การวิจัยที่เป็นประโยชน์ เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยต่อยอดจากของเก่า เช่น การศึกษาพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ได้แล้ว มีการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมดี ยังมีคนทำน้อย	10
4. บางสาขาวิชา เช่น มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์นั้นทำการวิจัยเชิงคุณภาพดีกว่าเชิงปริมาณ	4
<u>ความคิดเห็นด้านการนำไปใช้</u>	
1. งานวิจัยไม่ค่อยมีการใช้ประโยชน์ มีการเผยแพร่การทำเสร็จแล้วก็แล้วกัน	17
2. นักวิชาการไม่ค่อยนำผลวิจัยไปใช้ มักใช้ในการอ้างอิงเป็นส่วนมาก ไม่ได้นำผลวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือการปฏิบัติ	10
3. อาจารย์นำผลวิจัยไปใช้ส่วนมาก เพื่อเป็นตัวอย่างให้แก่นิสิตเท่านั้น บางครั้งนำไปประกอบการสอน	6
4. หน่วยราชการมักไม่ค่อยนำผลวิจัยไปใช้ทั้ง ๆ ที่น่าจะทำ	6
5. งานวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณให้คุณค่าที่แตกต่างกัน แต่มีประโยชน์ทั้งคู่	4

ตาราง 34 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
6. ขาดการประชาสัมพันธ์ในเรื่องการวิจัย	2
<u>ข้อเสนอแนะด้านรูปแบบของงานวิจัย</u>	
1. ควรทำวิจัยในรูปแบบอื่น ๆ นอกจากการสำรวจให้มากขึ้น	19
2. ควรมีการทำวิจัยเชิงคุณภาพและปริมาณร่วมกันแบบสหวิทยาการ ถ้าสามารถทำได้ในทุกสาขาวิชาจะดีมาก	15
3. ควรทำการวิจัยด้านการทดลองให้มากขึ้น	10
4. ควรมีงานวิจัยแบบท ที่มีการวิจัยหลายประเภทร่วมกัน โดยมีหัวหน้าโครงการที่เป็นผู้เชี่ยวชาญแต่ละด้าน สามารถได้ผลงานวิจัยที่เจาะลึกและตอบปัญหาได้	8
5. ควรมีการเลือกงานวิจัยเพื่อให้สามารถตอบปัญหาอย่างชัดเจนและคำนึงว่าจะนำผลวิจัยไปใช้ได้อย่างไร	4
6. ควรมีงานวิจัยที่แปลกใหม่ ด้านรูปแบบและกลุ่มตัวอย่างไม่ซ้ำของเดิม	3
<u>ข้อเสนอแนะด้านการนำผลไปใช้</u>	
1. ควรมีการเผยแพร่อย่างเป็นระบบ มีหน่วยงานถาวรหรือแหล่งศูนย์กลางที่ทำหน้าที่จัดรวบรวมงานวิจัยและเผยแพร่ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบและนำไปใช้	10
2. จัดการเสนอผลงานวิจัยอย่างน้อยปีละครั้งเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักวิชาการ นอกจากนี้ควรมีการทำจดหมายข่าวเสนอผลงานวิจัยออก ส่งให้หน่วยงานต่าง ๆ	10

ตาราง 34 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่
3. กำหนดการเผยแพร่ผลงานวิจัยต่อสาธารณะ น่าเสนอ โดยภาควิชาและคณะในงานวิจัยทั้งของอาจารย์ และนิสิต รวมทั้งไปบรรยายในโรงเรียนต่าง ๆ ด้วย	4
4. แต่ละหน่วยงาน ประมวลผลงานวิจัยและสถานภาพ ของการวิจัยในสาขาของตน	3
5. จัดการเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เช่น เขียนเป็นบทสรุปอภิปรายผลในรูปแบบของความลงพิมพ์ และนำผลการวิจัยไปใช้อย่างจริงจัง โดยมหาวิทยาลัย เป็นผู้เริ่มต้นจัดทำอย่างจริงจัง	3
6. จัดระบบการรวบรวมผลงานวิจัยให้ดีขึ้น สามารถค้นคว้า ได้โดยสะดวก	1
7. สร้างแรงจูงใจในการทำวิจัย เพื่อจะได้มีผลงานวิจัยมาก มาก แล้วกระตุ้นให้อาจารย์และนิสิตนำผลการวิจัยไปใช้ ในการเรียนการสอน	1

จากตาราง 33 และ 34 พบว่า นิสิตส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า รูปแบบของงานวิจัยที่ทำอยู่มีความซ้ำซ้อน ไม่มีอะไรแปลกใหม่ ส่วนมากเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ มีงานวิจัยประเภทเชิงคุณภาพและการทดลองน้อย และงานวิจัยมักทำเฉพาะเรื่อง ในบางวิชาเอกก็ไม่มีงานวิจัยให้ค้นคว้า

สำหรับความคิดเห็นด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น ส่วนมากให้ความเห็นว่าเนื้อหา
ของงานวิจัยยังนำไปใช้ไม่ค่อยได้ ส่วนมากใช้ในการอ้างอิงเท่านั้น การเขียนมีศัพท์เทคนิค
เข้าใจยาก อย่างไรก็ตามผู้ตอบบางส่วน มีความเห็นว่าผลงานวิจัยสามารถเอากลับไปใช้ในการ
การเรียนและเขียนรายงานได้

นิสิตส่วนมากให้ข้อเสนอแนะว่า ในรูปแบบของงานวิจัยนั้น ควรทำให้มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น งานวิจัยเชิงคุณภาพและควรทำวิจัยเรื่องใหม่ ๆ ให้มากขึ้น เรื่องที่ควรเป็นเรื่องที่ทันสมัยและเป็นประโยชน์ และงานวิจัยควรทำในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม

สำหรับข้อเสนอแนะด้านการนำผลวิจัยไปใช้นั้น นิสิตมีความเห็นว่า ควรมีการนำเสนอผลงานวิจัยในรูปแบบง่าย ๆ ให้เข้าใจได้ และควรทำวิจัยในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้หลากหลายยิ่งขึ้น รวมไปถึงการจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยบ่อยครั้ง มีการปรับปรุงระบบประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น และมหาวิทยาลัยควรมีส่วนร่วมในการขึ้นาให้มีการนำผลงานวิจัยไปใช้ปฏิบัติอย่างจริงจัง

ในส่วนของการคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์นั้น อาจารย์ส่วนมากมีความคิดเห็นว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีรูปแบบคล้าย ๆ กัน คือยังเป็นการวิจัยที่สำรวจหาข้อมูลพื้นฐานเท่านั้น งานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่ซับซ้อนกว่านี้ ยังมีผู้ทำน้อยมาก และในส่วนของผลการนำผลวิจัยไปใช้นั้น ส่วนมากมีความคิดเห็นว่า การวิจัยที่ทำแล้วมักไม่ค่อยมีผู้นำผลไปใช้ หากมีการนำไปใช้ก็เพื่อประกอบการสอบและการอ้างอิงเท่านั้น มักไม่มีการนำผลการวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือการปฏิบัติจริง และยังขาดประชาสัมพันธ์ที่ดีด้วย

ในด้านของข้อเสนอแนะนั้น ผู้ตอบส่วนมากให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการทำวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น เช่น การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงทดลอง เป็นต้น นอกจากนี้ยังควรมีโครงการวิจัยในลักษณะของการวิจัยหลายประเภทร่วมกัน หรืองานวิจัยที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำของเก่า

สำหรับข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้นั้น ผู้ตอบส่วนมากให้ข้อเสนอแนะว่า ควรจัดการเผยแพร่ผลงานวิจัยให้เป็นระบบและสม่ำเสมอ โดยมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของการเผยแพร่ และมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากขึ้น รวมไปถึงการขยายขอบข่าย ของการเผยแพร่งานวิจัยด้วย ให้มีการลงไปถึงคนกลุ่มต่าง ๆ เช่น หน่วยงานและโรงเรียน เป็นต้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

งานวิจัยเรื่อง การนำผลวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 300 คน แบ่งเป็นอาจารย์ จำนวน 100 คน และนิสิต จำนวน 200 คน ที่สอนและเรียนอยู่ในปีการศึกษา 2539

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยรวมและแต่ละประเภทของงานวิจัยและรูปแบบของการนำผลวิจัยไปใช้จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน ระดับปริญญาที่ศึกษา วิชาเอกที่ศึกษา เป็นต้น
2. เพื่อรวบรวมข้อมูลด้านความถี่ของการนำผลวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต และความทันสมัยของงานวิจัยที่ใช้ และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติของมหาวิทยาลัย ในด้านการสนับสนุนการวิจัยของอาจารย์และนิสิต และยังสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการหาแนวทางสนับสนุนการใช้ผลงานวิจัย ในกลุ่มอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยด้วยอีกประการหนึ่ง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มอาจารย์ที่กำลังทำการสอนอยู่ในคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และนิสิตที่กำลังเรียนอยู่ในระดับ

ปริญญาตรี โท และเอก ของมหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2539 แบ่งออกเป็นกลุ่มอาจารย์ 1,015 คน และกลุ่มตัวอย่างนิสิต 11,255 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจากคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ไปสู่วิชาเอกต่าง ๆ ในคณะ ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจำนวน 200 คน และอาจารย์จำนวน 100 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 300 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

กลุ่มนิสิต แบ่งเป็นตัวแปรด้าน เพศ อายุ ระดับปริญญาที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา และวิชาเอกที่ศึกษา

กลุ่มอาจารย์ แบ่งเป็นตัวแปรด้าน คณะวิชาที่สังกัด จำนวนปีที่สอนในมหาวิทยาลัย ศรินครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร เพศ อายุ ระดับปริญญาที่จบ จำนวนปีที่รับราชการ วิชาเอกที่สอน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ประเภทของผลงานที่นำไปใช้

3.2.1.1 งานวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ งานวิจัยที่เก็บด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ การใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ หรืองานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่จัดว่าเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ

3.2.1.2 งานวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ งานวิจัยที่เก็บด้วยวิธีเชิงสำรวจ การทดลอง การวิจัยประเภทหาข้อมูลย้อนกลับหรืองานวิจัยอื่น ๆ ที่อยู่ในข่ายของการวิจัยเชิงปริมาณ

3.2.1.3 งานวิจัยประเมินผล ได้แก่ งานวิจัยที่อยู่ในแนวของการประเมินผล เช่น การประเมินผลโครงการหรืออื่น ๆ ที่จัดอยู่ในแนวของการวิจัยประเมินผล

3.2.1.4 งานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่ไม่ได้ตกอยู่ในประเภทของการวิจัยที่กล่าวข้างต้น

3.2.2 รูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้

3.2.2.1 นำไปใช้เพื่อการเรียน การสอน

3.2.2.2 นำไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถทาง

วิชาการและการเรียนรู้สิ่งใหม่

3.2.2.3 นำไปใช้เพื่อการเขียนผลงาน บทความทางวิชาการ

หรือรายงานประจำวิชา

3.2.2.4 นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ เช่น เพื่อเป็น

แนวทางในการทำวิจัยของตนเอง เป็นต้น

3.2.3 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้

3.2.3.1 ความถี่ของประเภทของผลงานที่นำไปใช้

3.2.3.2 ความถี่ของการนำผลงานวิจัยไปใช้

3.2.4 ความทันสมัยของผลงานที่นำไปใช้

3.2.4.1 ไม่เกิน 5 ปี

3.2.4.2 6 - 10 ปี

3.2.4.3 10 ปีขึ้นไป

3.2.4.4 ไม่จำกัดปี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับ
นิสิตและอาจารย์อย่างละชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบที่เป็นนิสิตและอาจารย์ ได้แก่
เพศ อายุ จำนวนปีที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ชั้นปีที่ศึกษา
คณะวิชาที่สังกัด วิชาเอกที่ศึกษา ระดับปริญญาที่ศึกษา ระดับปริญญาที่จบ วิชาเอกที่สอน และ
จำนวนปีที่รับราชการ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ โดยรวมและโดยประเภท
ของงานวิจัยและรูปแบบของการนำผลวิจัยไปใช้

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะ
เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ติดต่อคณะและวิชาเอกต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
2. ติดต่อขอความร่วมมือกับอาจารย์ผู้สอน เพื่อขอเก็บข้อมูลจากนิสิตระดับปริญญา
ระดับต่าง ๆ ในชั้นเรียน และดำเนินการเก็บข้อมูลในชั้นเรียน ตามเวลาที่ได้นัดหมายไว้
3. ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์และนิสิต ระดับปริญญาตรี โท
และเอก ที่ไม่ได้ลงเรียนในภาคเรียนปลายปีการศึกษา 2539 พร้อมกับนัดหมายเวลา ในการส่ง
แบบสอบถามกลับคืน
4. ส่งแบบสอบถามรอบที่สองไปยังกลุ่มตัวอย่าง ที่ไม่ได้ส่งแบบสอบถามคืนในรอบแรก
5. เก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมด ได้แบบสอบถามคืนมาทั้งหมด 259 ชุด แบ่งเป็น
แบบสอบถามของนิสิต 165 ชุด และของอาจารย์ 94 ชุด คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวน
แบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ

1. ข้อมูลในตอนที่หนึ่ง ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้
การหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
2. ข้อมูลในตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และ
นิสิต วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ (X) ค่าคะแนนที (t-test) ค่าเอฟ-เทส (F-test)
และการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของนิวแมน คูลส์ (Newman Keuls' Method)
3. ข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นข้อความปลายเปิด วิเคราะห์โดยใช้การหาความถี่
ของข้อความ และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้ คือ

1. นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 165 คน แบ่งเป็น เพศชาย 49 คน และเพศหญิง
119 คน สำหรับอายุ พบว่า ที่มากที่สุดอายุต่ำกว่า 25 ปี รองลงมาเป็นอายุ 26 - 36 ปีและ

36 ปีขึ้นไป ตามลำดับ สำหรับระดับปริญญาที่ศึกษานั้น มีระดับปริญญาตรีมากที่สุด รองลงไปเป็นระดับปริญญาโท ภาควิทยา ภาควิชาพิเศษ และปริญญาเอก ตามลำดับ สำหรับคณะที่ศึกษานั้น พบว่า เป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มากที่สุด นอกจากนั้น เป็นนิสิตคณะสังคมศาสตร์และอื่น ๆ สำหรับชั้นปีที่ศึกษา จำนวนปีที่อยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิชาเอกที่ศึกษานั้น พบว่า มากที่สุด เรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 และ 2 และได้อยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรมาแล้ว 1 - 2 ปี ส่วนวิชาเอกที่ศึกษานั้น ส่วนมากศึกษาทางศึกษาศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ วิชาเอกอื่น ๆ มีน้อย

สำหรับอาจารย์นั้น มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างอยู่ 94 คน แบ่งเป็นเพศชาย 31 คน เพศหญิง 63 คน เป็นผู้มีอายุระหว่าง 36 - 45 ปี และ 46 ปีขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนปีที่สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรต่ำกว่า 10 ปี 10 - 20 ปี และ 21 ปีขึ้นไปในระดับใกล้เคียงกัน สำหรับคณะที่สังกัดนั้น ส่วนมากสังกัดอยู่ในคณะศึกษาศาสตร์ นอกจากนั้นเป็นคณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ ในด้านระดับการศึกษานั้น ส่วนมากจบการศึกษาระดับปริญญาโท และมีจำนวนปีที่รับราชการอยู่ในจำนวน 11 - 20 ปี และ 21 ปีขึ้นไป อาจารย์ผู้ตอบส่วนใหญ่ สอนวิชาด้านศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองลงไปเป็นด้านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์

2. ในด้านการนำผลวิจัยไปใช้โดยรวมและรายด้านนั้น พบว่า นิสิตใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและในรายด้าน คือด้านแต่ละประเภทของผลงานวิจัยที่ใช้ มีการใช้อยู่ในระดับน้อย และมีรูปแบบของการนำผลวิจัยไปใช้ในระดับมาก

สำหรับกลุ่มอาจารย์นั้น พบว่าอาจารย์ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ โดยรวมในระดับปานกลาง และในรายด้าน พบว่า มีการใช้ประเภทของผลงานวิจัยในระดับน้อย และมีรูปแบบของการนำผลวิจัยไปใช้ในระดับปานกลาง

3. ในด้านแต่ละประเภทของงานวิจัยนั้น นิสิตใช้ในระดับน้อยเป็นส่วนใหญ่ ที่ใช้อยู่ในระดับปานกลาง มีอาทิ เช่น งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอนของครูและนักเรียน ในระดับต่าง ๆ และงานวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ศึกษาเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล ที่นำไปใช้ในระดับน้อยมาก ได้แก่ งานวิจัยทดลองเชิงบริสุทธิ์และงานวิจัย ที่ศึกษาด้วยวิธีการเก็บข้อมูลเฉพาะด้าน

สำหรับอาจารย์นั้น มีการใช้แต่ละประเภทของงานวิจัยอยู่ในระดับน้อย ที่มีใช้อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ งานวิจัยประเภทประเมินผลการเรียนการสอนของครู ในระดับต่าง ๆ และการวิจัยเชิงสำรวจ ที่ศึกษาเรื่องหรือปัญหาเกี่ยวกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ปัญหาการสอนครูภาษาไทย เป็นต้น และที่ใช้น้อยที่สุด เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาประวัติของบุคคลหรืออื่น ๆ ที่อยู่ในลักษณะเดียวกัน

4. ในด้านการเปรียบเทียบตัวแปรต่าง ๆ กับการใช้ผลงานวิจัยนั้น นิสิตชายและหญิง ใช้ผลงานวิจัยแตกต่างกัน โดยนิสิตชายใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตปริญญาโทและเอก ใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตระดับปริญญาตรี โดยรวมและโดยประเภทของงานวิจัย และยังมีรูปแบบของการนำผลการวิจัยไปใช้มากกว่านิสิตระดับปริญญาตรี และนิสิตที่มีอายุมากกว่า คือ 26 - 35 ปีขึ้นไป มีการใช้ผลงานวิจัยโดยรวม โดยประเภทและรูปแบบของการนำผลวิจัยไปใช้มากกว่านิสิตอายุต่ำกว่า 25 ปี นอกจากนี้แล้ว นิสิตวิชาเอกด้านพลศึกษา ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มีการนำผลวิจัยโดยรวมและโดยประเภท ไปใช้มากกว่านิสิตวิชาเอกมนุษยศาสตร์ สำหรับความถี่ของการใช้ผลงานวิจัยนั้น ที่มากที่สุดคือ อาทิตย์ละครั้ง ต่อมาเป็นเดือนละครั้ง ภาคเรียนละครั้ง และมีการใช้ที่ไม่ได้กำหนดแน่นอน นิสิตใช้ผลงานวิจัยที่ไม่เกิน 5 ปีมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ก็ยังใช้ผลงานวิจัยโดยไม่จำกัดปีอีกด้วย

ในส่วนของอาจารย์นั้น อาจารย์เพศชายและหญิง ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกันกับอาจารย์ที่อายุต่างกัน และมีจำนวนปีของการรับราชการต่างกัน แต่สำหรับอาจารย์ที่มีระดับปริญญาต่างกัน วิชาเอกที่สอนต่างกัน มีการใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและรายด้านต่างกัน โดยที่อาจารย์ที่จบปริญญาเอก ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและนำไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ มากกว่าอาจารย์ที่จบปริญญาโท และอาจารย์ที่สอนวิชาเอกด้านศึกษาศาสตร์ ใช้ประเภทของผลงานวิจัยมากกว่า อาจารย์ที่สอนวิชาเอกด้านสังคมศาสตร์ และนำผลงานวิจัยไปใช้โดยรวม มากกว่าอาจารย์ที่สอนวิชาเอกทางสังคมศาสตร์ สำหรับความถี่ของการใช้ผลงานวิจัยนั้น ส่วนมากใช้เดือนละครั้งและภาคเรียนละครั้ง มีบางส่วนใช้อาทิตย์ละครั้งและมีการใช้ที่ไม่กำหนดแน่นอน ในด้านความทันสมัยของงานวิจัยนั้น ส่วนใหญ่ใช้โดยไม่จำกัดปี นอกจากนั้น ใช้งานวิจัยที่ทามาแล้วไม่เกิน 5 ปี หรือนานกว่านั้น คือ 6 - 10 ปี

ในด้านรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น อาจารย์นำไปใช้ในการสอนในระดับมาก นอกจากนั้น ใช้เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อการทำวิจัยของตนเองและเพื่องานบางอย่างที่ได้รับมอบหมายมา

5. ในด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะนั้น นิสิตให้ความคิดเห็นว่า งานวิจัยยังมีความซับซ้อน เนื้อหารูปแบบไม่ตรงกับความต้องการ อ่านยาก มีคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ และยังทำเฉพาะเรื่อง บางวิชาเอกก็ไม่มีงานวิจัยให้ค้นคว้า งานวิจัยส่วนมากทำในเชิงสำรวจ มีรูปแบบอื่น ๆ น้อย ในด้านการนำไปใช้นั้น ยังนำไปใช้ได้น้อย เนื่องจากเนื้อหา ยังนำไปใช้ได้เฉพาะในบางวิชาเอกเท่านั้น และส่วนมากนำไปใช้ในการอ้างอิงเท่านั้น นอกจากนี้แล้ว ก็มีการประชาสัมพันธ์การวิจัยน้อย

ในส่วนของอาจารย์นั้น มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า งานวิจัยยังมีรูปแบบซ้ำซ้อน เป็นงานวิจัยเพื่อหาข้อมูลพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ และทำในเชิงการสำรวจเป็นส่วนมาก ส่วนการนำไปใช้นั้น มักใช้ในการอ้างอิง ไม่มีการนำเอาไปปฏิบัติจริง และมีการเผยแพร่้อยมาก

สำหรับข้อเสนอแนะนั้น นิสิตให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมียานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาปัจจุบัน เป็นงานวิจัยใหม่ ๆ และแยกเป็นวิชาเอกให้ชัดเจน เขียนง่าย ๆ ให้เข้าใจ ส่วนอาจารย์ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการทำวิจัยในรูปแบบอื่น ๆ บ้าง เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ และการทดลอง หรือทำการวิจัยแบบสหวิทยาการ ที่รวมการเก็บข้อมูลหลายประเภทร่วมกัน ในด้านข้อเสนอแนะด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น นิสิตให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการเสนอผลงานวิจัยในรูปแบบง่าย ๆ ทำในวิชาเอกต่าง ๆ และมีการสรุปผลการวิจัยให้ด้วย และมีการเสนอผลงานวิจัยบ่อย ๆ มหาวิทยาลัยควรเป็นผู้ขึ้นำในการนำผลงานวิจัยไปใช้ สำหรับอาจารย์นั้นเสนอแนะว่า ควรจัดการเสนอผลการวิจัยเป็นประจำทุกปี อย่างน้อยปีละครั้ง โดยมีหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางและทำหน้าที่นี้อย่างถาวร มหาวิทยาลัย ภาควิชา และคณะวิชา ร่วมกันจัดการเผยแพร่งานวิจัย โดยให้มีรูปแบบของการเผยแพร่งานวิจัยในลักษณะต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการจัดประชุม การทำจดหมายข่าว และการนำผลงานวิจัยออกไปเผยแพร่ยังสถาบันและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็นผู้ใช้ผลงานวิจัย

อภิปรายผล

1. จากที่พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางนั้น อาจเป็นเพราะนิสิตมีความจำเป็นต้องใช้ผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำแล้ว เพื่อการค้นคว้าและอ้างอิงในการเขียนรายงานประจำวิชา หรือในงานที่อาจารย์ผู้สอนมอบหมายมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนิสิตระดับปริญญาที่สูงขึ้น เช่น ระดับปริญญาโทและเอก

ก็ยังจำเป็นต้องใช้ผลงานวิจัยมากขึ้น นอกจากนี้แล้ว การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ก็เน้นให้ผู้เรียนพึ่งพาตนเองอย่างมาก โดยที่ผู้เรียนจะต้องค้นคว้าหาข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่ ผลอันนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญทิศา สุขสงเคราะห์ (2530 : 82 - 87) ที่ศึกษาการใช้ห้องสมุดและการใช้หนังสืออ้างอิงของนักศึกษามหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์จำนวน 336 คน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการใช้ห้องสมุดและหนังสืออ้างอิง โดยเลือกใช้หนังสือประเภท พจนานุกรม และสารานุกรม เป็นอันดับแรก นอกจากนั้นเป็นประเภทสิ่งพิมพ์อื่น ๆ และให้เหตุผลว่าเพื่อนำไปใช้ในการเรียน ได้แก่ การทำรายงานและอ่านประกอบวิชาที่เรียน ซึ่งแสดงว่า นักศึกษาพยายามค้นคว้าหาความรู้เพื่อมาประกอบการเรียนของตน สำหรับที่พบว่า นิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีการใช้ประเภทของงานวิจัยอยู่ในระดับน้อย โดยที่ใช้มีการใช้งานวิจัยประเภท งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอนและงานวิจัยที่มีรูปแบบง่ายต่อความเข้าใจ เช่น งานวิจัยเชิงคุณภาพด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม บุคคล เป็นต้น มากกว่างานวิจัยประเภทอื่น ๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตยังขาดความรู้ ความเข้าใจในงานวิจัยที่ซับซ้อน เมื่ออ่านแล้วไม่เข้าใจ จึงไม่สามารถนำมาใช้ได้ แต่งานวิจัยเชิงสำรวจและเชิงคุณภาพ เป็นงานวิจัยที่มีรูปแบบไม่ซับซ้อน เข้าใจได้ง่าย นิสิตจึงนำมาใช้เสมอ ๆ อีกประการหนึ่งในปัจจุบัน งานวิจัยที่มีการจัดทำมากที่สุด มักเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ดังที่นิสิตเองก็ให้ความเห็นไว้ในการวิจัยครั้งนี้แล้วว่า รูปแบบของงานวิจัยที่มีอยู่ในปัจจุบัน มักเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจมากกว่างานวิจัยประเภทอื่น ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จึงเป็นเหตุผลการให้นิสิตใช้ผลงานวิจัยประเภทนี้มากกว่างานวิจัยอย่างอื่น ๆ ผลอันนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้หนังสืออ้างอิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ที่พบว่า นักศึกษามีการเลือกใช้หนังสืออ้างอิงที่เป็นประโยชน์ในการเรียนมากที่สุด เช่น พจนานุกรม สารานุกรม สิ่งพิมพ์ของรัฐบาล บรรณานุกรม เป็นต้น ไม่ได้ใช้เอกสารอ้างอิงทุกประเภทที่มีอยู่ในห้องสมุด

สำหรับอาจารย์นั้น ที่พบว่า อาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และใช้ประเภทต่าง ๆ ของการวิจัยอยู่ในระดับน้อยนั้น อาจเป็นเพราะว่าอาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ให้ความสำคัญแก่การสอนเป็นอันดับแรก ซึ่งจะต้องมาก่อนเรื่องอื่น ๆ ส่วนงานวิจัยเป็นเรื่องที่มีความสำคัญน้อยกว่า จึงมิได้ให้ความสำคัญมากนัก เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความกระตือรือร้นที่จะ

ค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ ๆ จากงานวิจัยเพื่อเป็นฐานในการทำวิจัยเรื่องใหม่ ๆ ของตนเอง จึงไม่มี
จึงเป็นผลทำให้ความสนใจที่จะใช้ผลงานวิจัยมีไม่มากนัก และอาจใช้บ้าง เพื่อมาประกอบการสอน
เท่านั้น ผลอันนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยภายในประเทศหลายเรื่อง เกี่ยวกับการทำวิจัยและการ
ใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์ ครู และบุคลากรในสถาบันการศึกษาของไทย (ฉัตรทิพย์ นาถสุภา.
2511, พิศมัย ศรีอำไพ. 2518, วันทนา ชูช่วย. 2534) ที่มักพบว่า อาจารย์ ครู และ
บุคลากรเหล่านี้ มีการทำงานวิจัยน้อย และยังไม่นำผลงานวิจัยไปใช้งานหน้าที่ของตนน้อยอีกด้วย
สำหรับที่พบว่า อาจารย์มีการใช้ผลงานวิจัยด้านการประเมินผลการเรียนการสอนของครูใน
ระดับต่าง ๆ และการวิจัยเชิงสำรวจ เกี่ยวกับปัญหาเฉพาะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากกว่า
งานวิจัยรูปแบบอื่น ๆ นั้น อาจเป็นเพราะงานวิจัยประเภทดังกล่าวนี้ สามารถนำมาใช้เพื่อ
ประกอบการสอนของอาจารย์ได้ดี และสอดคล้องกับเรื่องที่จะสอนก็เป็นได้ ผลของการวิจัย
ครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ทำในต่างประเทศ ที่พบว่า บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีความ
สนใจในการทำวิจัยอย่างมาก และเหตุผลของอาจารย์มหาวิทยาลัยในการขอลาเพื่อเพิ่มพูน
ความรู้ทางวิชาการ (Sabbatical Leave) ที่อยู่ในระดับสูงสุด ก็เพื่อการทำวิจัย (Donton.
1995, Sima. 1995) นอกจากนี้แล้ว มหาวิทยาลัยต่างประเทศ ยังมีการสนับสนุนให้บุคลากร
ของมหาวิทยาลัยและครู อาจารย์ ได้ทำการวิจัย โดยจัดเป็นโครงการฝึกอบรมบุคคลเหล่านี้
ให้รู้จักวิธีการวิจัยอีกด้วย (Stepans. 1992, Nowman. 1994) ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ทำให้
การทำวิจัยและการใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยในต่างประเทศ มีอยู่ในระดับ
ค่อนข้างสูง

สำหรับที่พบว่า นิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีรูปแบบของ
การนำผลงานวิจัยไปใช้ในระดับมาก ซึ่งส่วนมากได้แก่การนำผลงานวิจัยมาใช้ในการเรียน
และการเขียนรายงานประจำวิชานั้น อาจมาจากเหตุผลดังกล่าวแล้วข้างต้นว่า การเรียนใน
ระดับอุดมศึกษานั้น นิสิตจำเป็นต้องค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง มาประกอบการเรียนด้วย และ
การเรียนในแต่ละรายวิชานั้น จำเป็นต้องนำเสนอรายงานประจำวิชาด้วย ด้วยเหตุนี้ นิสิตจึงมี
การนำผลงานวิจัยมาใช้ในระดับมาก เพื่อการเรียนของตน ข้อมูลส่วนนี้สอดคล้องกับคำตอบใน
ข้อคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความถี่ในการใช้ผลงานวิจัย ซึ่งนิสิตตอบว่า ใช้มากที่สุดคือ อาทิตย์
ละครั้ง และเดือนละครั้ง ซึ่งก็มีความเป็นไปได้สูง เนื่องจากความจำเป็นในการเรียนดังกล่าว
แล้ว ในส่วนของอาจารย์ ที่พบว่า อาจารย์มีรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปใช้ ซึ่งได้แก่

การนำผลงานวิจัยไปใช้ในการสอน และการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ในระดับปานกลางนั้น อาจมีสาเหตุมาจาก อาจารย์ไม่ได้มีงานวิจัยทำเป็นประจำ จึงอาจไม่จำเป็นต้องค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ ๆ และในการสอนนั้น อาจารย์ส่วนมากสอนในรายวิชาเดิม ซึ่งมีความรู้และเตรียมมาอย่างดีแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าใหม่ ที่นำผลงานวิจัยมาใช้บ้าง ก็เพื่อทำให้การสอนดีขึ้นเท่านั้น ข้อมูลส่วนนี้สอดคล้องกับคำตอบในข้อคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความถี่ในการใช้ผลงานวิจัย ซึ่งก็พบว่า อาจารย์ส่วนมากใช้ผลงานวิจัยเดือนละครั้ง หรือภาคเรียนละครั้งเท่านั้น ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยในต่างประเทศ ดังกล่าวแล้วข้างต้นว่า พบว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยในต่างประเทศให้ความสำคัญแก่การทำวิจัยและการค้นคว้าหาความรู้ด้วยผลงานวิจัยเป็นอย่างยิ่ง

พบว่า อาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ส่วนมากใช้ผลงานวิจัยที่ไม่จำกัดปี และงานวิจัยที่ทำมาแล้ว 5 ปี และ 6 - 10 ปี โดยไม่ถือจำนวนปีที่ทำของงานวิจัยแต่ละชิ้นเป็นเกณฑ์นั้น น่าจะมาจากเหตุผลที่ว่า แต่ละวิชาเอกมีงานวิจัยของสาขาวิชาไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานวิจัยประเภทที่ผู้ใช้เข้าใจดีและต้องการใช้งาน เช่น งานวิจัยเชิงสำรวจ เป็นต้น มีจำนวนไม่มากนัก เป็นผลให้มีความจำเป็นต้องใช้งานการวิจัยเหล่านี้ โดยที่เลือกไม่ได้มากนัก อีกประการหนึ่ง ทั้งอาจารย์และนิสิต ใช้ผลงานวิจัยเพื่อการเรียนและการสอนเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้น เนื้อหาของงานวิจัยจึงเป็นหลักสำคัญ ซึ่งถ้าหากเนื้อหาของงานวิจัยตรงกับเรื่องที่จะใช้สอนหรือเรียนก็นับว่าใช้ได้ โดยที่ความทันสมัยของงานวิจัยอาจมีความสำคัญเป็นอันดับรองลงมา

สำหรับผลงานของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า นิสิตระดับปริญญาโทและเอก ใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตระดับปริญญาตรี ทั้งโดยรวมและโดยประเภทของงานวิจัย และนิสิตที่มีอายุมากคือ 26 - 35 ปี และ 36 ปีขึ้นไป ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและโดยประเภทของงานวิจัยมากกว่านิสิตอายุต่ำกว่า 25 ปี นั้น อาจมาจากสาเหตุที่ว่า นิสิตระดับปริญญาโทและเอก เป็นนิสิตระดับสูงซึ่งในการเรียนต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นอย่างมาก นอกจากนี้แล้ว ในหลักสูตรระดับปริญญาโทและปริญญาเอก มีงานวิทยานิพนธ์ ซึ่งผู้เรียนจะต้องศึกษาในรูปแบบของงานวิจัยและนำเสนอเพื่อให้งานการศึกษาดำเนินไป ในระดับปริญญาโททั้งภาคปกติและภาคพิเศษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร นิสิตต้องทำการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์ หรือสารนิพนธ์ตั้งแต่ 6 หน่วยกิต ไปจนถึง 12 หน่วยกิต หรืออาจมากกว่าในบางสาขาวิชาและสำหรับ

ปริญญาเอกนั้น ผู้เรียนจะต้องทำการศึกษาค้นคว้าเพื่องานปริญญานิพนธ์สูงกว่าระดับปริญญาโท อาจมีตั้งแต่ 15 หน่วยกิต หรือสูงกว่านั้น (บัณฑิตวิทยาลัย. 2539 : 1 - 2) เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว นิสิตในระดับปริญญาโทและเอก จึงมีการใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตในระดับปริญญาตรี

ในด้านของอายุนั้น การที่พบว่านิสิตมีอายุมากกว่าใช้ผลงานวิจัยมากกว่า นิสิตที่มีอายุต่ำกว่า ส่วนหนึ่งอาจมาจากสาเหตุที่ว่า นิสิตมีอายุมากกว่าจะเรียนในระดับสูงกว่า และมีความพร้อมในการเรียนสูงกว่า มีการพัฒนาด้านการรับรู้และสติปัญญา ในระดับที่มากกว่านิสิตที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งช่วยให้สามารถเข้าใจผลงานวิจัยที่จัดทำในรูปแบบต่าง ๆ และสามารถนำมาใช้ได้อย่างดี ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ บาร์คลีย์ (Barkley. 1994) ซึ่งศึกษาความสามารถในการคิดงานวิจัยของนิสิตระดับชั้นปีต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทนเนสซี สหรัฐอเมริกา โดยการให้อ่านเอกสารประเภทต่าง ๆ พบว่า นิสิตที่อยู่ชั้นปีที่สูงกว่า สามารถคิดงานวิจัยได้มากกว่า นิสิตที่อยู่ในชั้นปีที่ต่ำกว่า สำหรับที่พบว่านิสิตวิชาเอกด้านพลศึกษา ศึกษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มีการใช้ผลงานวิจัยมากกว่านิสิตวิชาเอกมนุษยศาสตร์นั้น อาจเป็นเพราะว่าในวิชาเอกทั้งสามนี้ มีงานวิจัยอย่างแพร่หลายในสาขาวิชามากกว่าก็เป็นได้ นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างของนิสิตวิชาเอกเหล่านี้ ยังมีจำนวนมากกว่ากลุ่มนิสิตวิชาเอกมนุษยศาสตร์ในงานวิจัยครั้งนี้อีกด้วย

สำหรับผลของการศึกษาในครั้งนี้พบว่า นิสิตชายใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและโดยประเภทมากกว่านิสิตหญิงนั้น ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่มักพบว่าทั้งสองเพศไม่มีความแตกต่างกัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่า ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนนิสิตชายน้อยกว่านิสิตหญิงอยู่เป็นจำนวนมาก จึงทำให้ได้ข้อมูลเช่นนี้ก็ว่าได้

สำหรับอาจารย์นั้น ที่พบว่า อาจารย์ที่จบการศึกษาระดับสูงกว่า ใช้ผลงานวิจัยโดยรวมและโดยประเภท มากกว่าอาจารย์ที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่า อาจเป็นเพราะอาจารย์ที่จบระดับปริญญาเอก มีทักษะและประสบการณ์ในการวิจัยมากกว่าก็เป็นได้ ทำให้มีความเข้าใจในการวิจัยรูปแบบต่าง ๆ สามารถดำเนินการวิจัยได้ด้วยตนเอง รวมทั้งนำเอามาใช้ในการสอนของตนด้วย อีกประการหนึ่ง อาจารย์ที่จบปริญญาเอกมักทำการสอนนิสิตในระดับสูง เช่น ระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกของมหาวิทยาลัย อาจารย์จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้ามากกว่าก็เป็นได้ ผลที่พบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่ได้ทำมาแล้ว เช่น งานวิจัยของ ทวีป อภิสิทธิ์ (2521 : 131 - 133) ที่ศึกษาการนำผลงานวิจัยไปใช้ของผู้บริหารวิทยาลัยครู พบว่า ผู้บริหาร

ที่มีตำแหน่งสูงกว่า นำผลงานวิจัยไปใช้มากกว่าผู้บริหารที่มีตำแหน่งต่ำกว่า และงานวิจัยของ วันทนา ชูช่วย (2534 : 74 - 77) ที่ศึกษาการทวิวิจัยของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า ครูที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทและมีประสบการณ์ในการทวิวิจัย มาก่อน จะทวิวิจัยมากกว่าครูที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี และไม่เคยทำการทวิวิจัยมาก่อน ซึ่ง แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์เดิมด้านการวิจัย รวมไปถึงทักษะ ความรู้ และความพร้อมของบุคคล มีส่วนสัมพันธ์กับการทวิวิจัยและการใช้ผลงานวิจัยอย่างมาก นอกจากนั้นแล้ว ลักษณะงานประจำที่ทำ เช่น วิชาเอกที่สอน เป็นต้น มีส่วนสัมพันธ์กับการใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์ด้วย ผู้สอนในวิชาเอก ที่ต้องการการศึกษาค้นคว้ามาก ก็จำเป็นต้องใช้ผลงานวิจัยมากกว่าผู้สอนในวิชาเอกที่ต้องการ ค้นคว้าน้อยกว่า เพื่อการสอนของตน นอกจากนั้นแล้ว สาขาของศึกษาศาสตร์ เป็นต้น จะมีผลงาน วิจัยจำนวนมากที่มีผู้ทำไว้ทำให้ผู้สอนในสาขาวิชานั้น สามารถใช้ผลงานวิจัยมากกว่าอาจารย์ผู้สอน สาขาอื่น ๆ ก็เป็นไปได้

สำหรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะนั้น นิสิตและอาจารย์ในการวิจัยครั้งนี้ มีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ มีความเห็นว่า รูปแบบของงานวิจัยมีความ ข้ำซ้อน มักทำในรูปของการสำรวจเพื่อหาข้อมูลพื้นฐาน สำหรับนิสิตให้มีความเห็นว่า งานวิจัย นำเสนอในรูปแบบที่อ่านยาก ใช้งานไม่ค่อยได้ดีเท่าที่ควร และงานวิจัยส่วนมากเป็นเชิงสำรวจ ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ ตรงกับผลการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2536 : 21 - 24) ที่วิเคราะห์ผลงานวิจัยทางการศึกษาที่มีผู้เสนอในงานประชุมเสนอผลงานวิจัยประจำปี ของหน่วยงาน พบว่า ผลงานวิจัยที่นำเสนอส่วนมาก เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับการเรียน การสอน และมีได้กระจายออกไปยังเนื้อหาอื่น ๆ ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของ การทวิวิจัยทางการศึกษาในประเทศไทยปัจจุบันอย่างชัดเจน

ในด้านข้อเสนอแนะนั้น ทั้งนิสิตและอาจารย์ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรให้มีการวิจัย ในรูปแบบอื่น ๆ บ้าง เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงทดลอง เป็นต้น และควรมีการ พิจารณาหัวข้อเรื่องใหม่ ๆ ที่เป็นปัญหาปัจจุบันให้มากขึ้น และควรปรับปรุงรูปแบบของการนำ เสนองานวิจัย ให้มีความง่ายต่อการวิจัยมากขึ้น ข้อเสนอแนะเหล่านี้ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะ ของผู้วิจัยส่วนใหญ่ ที่ทำการวิจัยทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเสนอแนะของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ดังกล่าวแล้วข้างต้น ทำให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการวิจัย ทางการศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยรูปแบบต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากวิธีการสำรวจให้มากยิ่งขึ้น

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำผลงานวิจัยไปใช้นั้น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตและอาจารย์ให้ข้อเสนอแนะคล้ายคลึงกันว่า ควรมีการเสนอผลงานวิจัยเป็นประจำทุกปี และควรมีหน่วยงานกลาง ที่ทำหน้าที่โดยตรง มหาวิทยาลัยรวมทั้งภาควิชาและคณะต่าง ๆ ควรมีส่วนร่วมในการผลักดันให้มีการใช้ผลงานวิจัยให้มากขึ้น นอกจากนี้แล้ว ควรมีการปรับปรุงรูปแบบการนำเสนอผลงานวิจัย ให้มีความหลากหลายมากขึ้น และควรมีการดำเนินการเพื่อสนับสนุนให้มีการใช้ผลงานวิจัยมากขึ้นในตัวของผู้ปฏิบัติ และในประการสุดท้ายนั้น ควรจัดรูปแบบของนำเสนอผลงานวิจัย ให้สอดคล้องกับกลุ่มบุคคลที่จะใช้งานด้วย เช่น กลุ่มนิสิต เป็นต้น ซึ่งผลงานที่นำเสนอควรเป็นรูปแบบง่าย ๆ ที่สามารถเข้าใจได้ดี ข้อเสนอแนะดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของนักวิจัยหลายคนของไทย ที่เสนอแนะว่า การเผยแพร่ผลงานวิจัยในปัจจุบันยังคงอยู่ในวงแคบ ควรหาแบบของการเผยแพร่ให้มีความหลากหลายขึ้น อาจเป็นการจัดการประชุมสัมมนา ร่วมกัน รูปแบบอื่น ๆ อีกหลายวิธีการจึงจะดี (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2525 : 13)

ข้อเสนอแนะ

ผลของการศึกษาค้นคว้าที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะ เพื่อการปฏิบัติ

1. จากที่พบว่า นิสิตและอาจารย์ยังใช้ผลงานวิจัยอยู่ในระดับปานกลางนั้น มหาวิทยาลัยควรหาทางสนับสนุนให้มีการใช้มากขึ้น โดยร่วมมือกับภาควิชาและคณะช่วยสร้างแรงจูงใจในการใช้ผลงานวิจัยในการเรียนการสอน ให้แก่ผู้เรียนและผู้สอนในคณะ และช่วยร่วมมือในการเผยแพร่ผลงานวิจัยของคณาจารย์ให้คณะให้มากขึ้น
2. มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้คณาจารย์และนิสิตทางงานวิจัยมากขึ้น มีการกำหนดรูปแบบของงานวิจัยด้วย โดยมุ่งเน้นงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ที่มีทำอยู่น้อย เช่น การวิจัยเชิงทดลองและเชิงคุณภาพ เป็นต้น จัดเป็นทุนอุดหนุนการวิจัย ให้แก่อาจารย์และนิสิตในภาควิชาต่าง ๆ ในการทำวิจัยในรูปแบบดังกล่าวนี้
3. จากผลที่ได้พบในครั้งนี้ว่า อาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยโดยรวม มีการนำผลงานวิจัยไปใช้ในระดับที่ยังไม่เพียงพอ ทั้งในด้านปริมาณและรูปแบบของการนำไปใช้ มหาวิทยาลัยควรหาทางปรับปรุงแก้ไขในส่วนนี้ โดยการตั้งเป็นนโยบายและเป้าหมายของการปฏิบัติเป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เริ่มจากการสร้างแรงจูงใจในการทำวิจัยให้แก่ นิสิตและคณาจารย์

ในวิชาเอกต่าง ๆ เช่น สนับสนุนด้านเงินทุนในการท้าววิจัย ปรับแก้ไขมาตรการต่าง ๆ ของ การขอทุนอุดหนุนให้ง่ายขึ้น รวมไปถึงการสร้างกระบวนการให้ความสำคัญแก่งานวิจัยให้มากขึ้น เท่าเทียมกับการเรียนการสอน ทั้งในส่วนของอาจารย์ผู้สอนและนิสิตผู้เรียน

4. หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านงานวิจัยโดยตรงของมหาวิทยาลัย เช่น ฝ่ายวิจัย เป็นต้น ควรเป็นตัวกลางในการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการใช้ผลงานวิจัยของอาจารย์ และนิสิต ดังกล่าวแล้วข้างต้น โดยร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จัดตั้งเป็นคณะกรรมการ ขึ้นชุดหนึ่ง มีหน้าที่ในการปรับแก้ไขงานด้านการวิจัยและการเผยแพร่ผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัย โดยให้มีคณะกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ภาควิชาในคณะต่าง ๆ ทุกคณะ ตัวแทนจากกองแผนงาน หอสมุดกลาง สำนักคอมพิวเตอร์ สถาบันวิจัยฯ สำนักทดสอบฯ และ บัณฑิตวิทยาลัย เป็นต้น จัดทำเป็นนโยบายและระเบียบปฏิบัติ เพื่อพัฒนางานด้านการวิจัยและการเผยแพร่ผลงานวิจัยให้มีคุณภาพดีขึ้น

5. ในการปรับปรุงพัฒนาการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตให้อยู่ในระดับ น่าพึงพอใจนั้น มหาวิทยาลัยจะต้องถือเป็นนโยบายที่จะต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนและมี แผนการดำเนินงานที่แน่นอนเป็นระยะยาว ซึ่งจะต้องเริ่มจากการปลูกฝังค่านิยมด้านการวิจัย ให้เกิดขึ้น ในอาจารย์และนิสิตเป็นอันดับแรก การจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่เหมาะสม แก่การวิจัย การสนับสนุนและการให้ความสำคัญแก่การวิจัย การพัฒนาความรู้และทักษะในการ ท้าววิจัยให้แก่บุคลากร และท้ายสุดก็คือ การวางระบบเผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งกระบวนการทั้งหมดนี้ จะนำไปสู่การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิตและบุคลากร อื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยได้ในระดับที่น่าพึงพอใจ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีได้ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เช่น นิสิต และอาจารย์ของคณะแพทยศาสตร์ และคณะอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อที่จะได้ข้อมูลมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้

2. ควรมีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ เช่น การวิจัยด้านการท้าววิจัยของนิสิตและอาจารย์ เป็นต้น เพื่อดูปัญหาที่เกิดขึ้นในการท้าววิจัย รวมไปถึงความต้องการ การฝึกอบรมด้านการวิจัยด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้ทั้งหมดนี้ จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการนำ ผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต

3. ในต่อไป ควรมีการวิจัยในด้านรูปแบบของการนำผลงานวิจัยไปให้ใช้ ซึ่งอาจเป็น การวิจัยเชิงทดลอง หาวิธีการเผยแพร่ผลงานวิจัยในรูปแบบต่าง ๆ หากพบว่า รูปแบบใดมี ประสิทธิภาพ ก็อาจใช้เป็นรูปแบบที่ถาวรต่อไป
4. ในต่อไปควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกัน แต่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ ครอบคลุมนิสิตและอาจารย์ทั้งหมดของมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นภาพชัดเจน กว่าการศึกษาในครั้งนี้





บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมการศึกษานอกโรงเรียน. การศึกษาตลอดชีวิตการศึกษาของไทย
ยุคโลกาภิวัตน์. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว,
2538.
- จรรยา สุวรรณทัต. ปัญหาการใช้ผลการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และแนวทางแก้ไขปรับปรุง
เอกสารฉบับพิเศษในวันครบรอบปีที่ 25. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ญาดา ดาวพลังพรหม. ปัญหาและความต้องการการเผยแพร่ผลงานวิจัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- วิจิตร ศรีสะอ้าน. ความเป็นเลิศทางวิชาการ รายงานการสัมมนาเรื่องรูปแบบที่เหมาะสม
ของมหาวิทยาลัยในอนาคต. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2525.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. "พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ : เน้นจิตวิทยาและสังคมวิทยา,"
เอกสารฉบับพิเศษในวันครบรอบปีที่ 25. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ทองสุข มีต้องบัน. การจัดบริการและการใช้วิทยานิพนธ์ในห้องสมุดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2519. อัดสำเนา.
- ทวีป อภิสิทธิ์. การศึกษาลักษณะและปริมาณการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติงานของ
ผู้บริหารวิทยาลัยครูที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี 17 แห่ง. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- บุญทิwa สุขสงเคราะห์. การศึกษาการใช้หนังสืออ้างอิงของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2530. อัดสำเนา.
- ประทีป พงษ์กกิจ. การศึกษาความสนใจในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารและวารสาร
ของนักเรียนวิทยาลัยครูเทพสตรี ปีการศึกษา 2514. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.

ประภาวดี สืบสนธิ์. "การใช้และการเข้าถึงผลงานวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์," วารสารบรรณารักษศาสตร์, 2 : 3 - 13 ; มกราคม 2525.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. นิสัยการอ่าน รสนิยม และความสนใจเรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารและวารสาร ของนิสิตนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา 2512. ปริณิฎานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513. อัดสำเนา.

ไพศาล หวังพานิช. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

พิทยา สายหู และคณะ. "สภาพการวิจัยทางการศึกษาของประเทศ," ข่าวสารวิจัยการศึกษา. 6 : 23 - 34 ; สิงหาคม - กันยายน 2526.

พิศมัย ศรีอาไฟ. การศึกษาเปรียบเทียบหน้าที่การงานของอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.

เพ็ญแข ประจณปัจจนึก. วิธีการเก็บข้อมูลการวิจัยทางสังคมศาสตร์. เอกสารประกอบการบรรยาย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

_____. เทคนิควิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. เอกสารประกอบการบรรยาย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538, อัดสำเนา.

พรทิพย์ สุวันทาร์ตน์. การศึกษาการใช้แหล่งสารนิเทศในการศึกษาค้นคว้าของบัณฑิตมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ปริณิฎานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ไพโรจน์ แสงจันทร์. สภาพและความต้องการทำงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

มาณี สมิธิสัมพันธ์ และคณะ. การสำรวจการนำผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยไปใช้ : ปีงบประมาณ 2515 - 2518. รายงานการวิจัย. สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2521.

- ยุพดี จารุทรัพย์. การใช้วิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์ของผู้บริหารห้องสมุดมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- วันทนา ชูช่วย. การทำวิจัยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534. อัดสำเนา.
- ศักดิ์ชัย สุภาคง. การใช้แหล่งสารนิเทศในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์การพิมพ์, 2533.
- ศจี จันทวิมล. ปัญหาการใช้หนังสือและวัสดุห้องสมุดประกอบการวิจัยของนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยในสาขาวิชาการปกครอง วิชาการสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ, มหาวิทยาลัย กอการเจ้าหน้าที่. เอกสารประกอบการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ, 2532.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ, มหาวิทยาลัย กอบริการการศึกษา. สรุปงานนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประจำปี 2539. สิงหาคม 2539.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ, มหาวิทยาลัย สมาคมศิษย์เก่า. สี่ทศวรรษมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสาณมิตร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ, 2532.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ, มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย. ปฐมนิเทศนิสิตใหม่ ระดับบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2540. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสาณมิตร, 2540.
- ศรรัตน์ วัฒนา. การใช้ผลการวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสาณมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2536.
- สมศักดิ์ วิชาพร. การใช้ผลงานวิจัย. รายงานการวิจัย. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : 2513.

- สมสนธิ์ สกลชนะ. ความสนใจในการอ่านนิตยสารภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. การวิจัยเชิงบรรยาย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, บารมีการพิมพ์, 2525.
- Bailey, K. Methods of Social research. N.Y. : Free Press, 1978.
- Barkley, M. Taking It Personally : Using Literature to Stimulate and Sustain Research. IN : The University of Tennessee Press, 1994.
- Boyer, C. The Doctoral Dissertation as an Information Source : A study of Scientific Information Flow. N.J. : Scarecrow Press, 1973.
- Cornell University. Research Priorities and Factors Affecting Research in Agricultural Education in the United States. N.Y. : Cornell University Press, 1989.
- Griffit, W. and R. Verth. "Hot and Crowded Influences of Population Density and Temperament on Interpersonal Affective Behavior," Journal of Personality and Social Psychology. 17 : 92 - 97 ; 1971.
- Herzberg, F. The Motivation to work. 2nd ed. N.Y : John Wiley and Sons, 1959.
- Hornstein, H.A. Social Psychology as Social Intervention. p. 211 - 236. in Deutsch, M., & Hornstein, H.A. (eds.) N.Y. : LEA Publishers, 1975.
- Jarrell, M. Educational Research - Past Present and Future as Viewed by Graduates of an Educational Research Program. New Orleans, LA : The University of Alabama Press, 1993.
- Johnson, J. Doing Field Research. N.Y. : Free Press, 1975.
- Maslow, A. Motivation and Personality. 2nd ed. N.Y. : Harper and Row, 1970.
- McCormic, D. Thesis and Dissertations as Information Sources. London : Clive Eingley, 1961.
- McPhie, C. Journal of Education for Librarianship. 21 : 435 - 453 ; November, 1961.
- Newman, K. Teachers in Residence : Bringing More Minority Teachers and Preservice Teachers into the Research Arena. Louisiana : Louisiana University Press, 1994.

- Russell, D. Children Learn to Read. Boston : Ginn and Company, 1971.
- Sima, C. Reasons for and Products of Faculty Sabbatical Leaves. Paper presented at the Annual Meeting of the Association for the Study of Higher Education. Florida, Nov. 2 - 5, 1995.
- Slavens, T. "A Study of Library Science Dissertation Accepted by the University of Michigan," Journal of Education for Librarianship. 19 : 233 - 240 ; Winter, 1979.
- Stepans, J. Teacher, Administrator and University Educator Form a Triad. KS : The University of Kansas Press, 1992.
- Swingle, P. Social Psychology in a Natural Setting : A Reader in Field Experimentation. Chicago : Aldine Press, 1973.
- Will, G.M. Support Services : University of Missouri - Columbia Creating Employment Opportunities. Miss : University of Missouri Press, 1993.

ภาคผนวก



แบบสอบถามเรื่อง

"การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร"

คำชี้แจง

การวิจัยเรื่อง "การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจดูปริมาณการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รวมไปถึงประเภทของผลงานวิจัยที่นำไปใช้และรูปแบบของการนำไปใช้ และเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการนำผลวิจัยไปใช้ด้วยอีกประการหนึ่ง ข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวางแผนสนับสนุนงานวิจัยของอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยต่อไป

ข้อมูลที่ได้รับจากท่านในครั้งนี้ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านตอบคำถามตามความเป็นจริง และตอบข้อความทุกข้อ ไม่เว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ ข้อมูลที่ได้นี้ จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้นต่อผู้ตอบ

แบบสอบถามเรื่องนี้แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่หนึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ ตอนที่สองเป็นข้อความเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ และตอนที่สาม เป็นคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

ขอขอบคุณอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

1/11/2562
(ดร. เพ็ญแข ประจวบจันทน์)

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1
ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน [] หน้าข้อความ ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้ เพื่อให้ข้อความสมบูรณ์

- 1. สภาพปัจจุบัน กรณารอกข้อความ
ท่านเป็นนิสิต สังกัด ภาควิชา.....
คณะ.....
จำนวนปีที่ได้ศึกษาอยู่ในวิทยาเขตประสานมิตร..... ปี
- 2. เพศ
[] ชาย
[] หญิง
- 3. อายุ
[] ต่ำกว่า 25 ปี
[] 26 - 35 ปี
[] 36 ปีขึ้นไป
- 4. ระดับปริญญาที่ศึกษา
[] ปริญญาตรี
[] ปริญญาโท
[] ภาดปกติ, [] ภาคพิเศษ
[] ปริญญาเอก
[] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

5. ชั้นปีที่ศึกษา

[] ปีที่ 1

[] ปีที่ 2

[] ปีที่ 3

[] ปีที่ 4

[] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

6. วิชาเอกที่ศึกษา

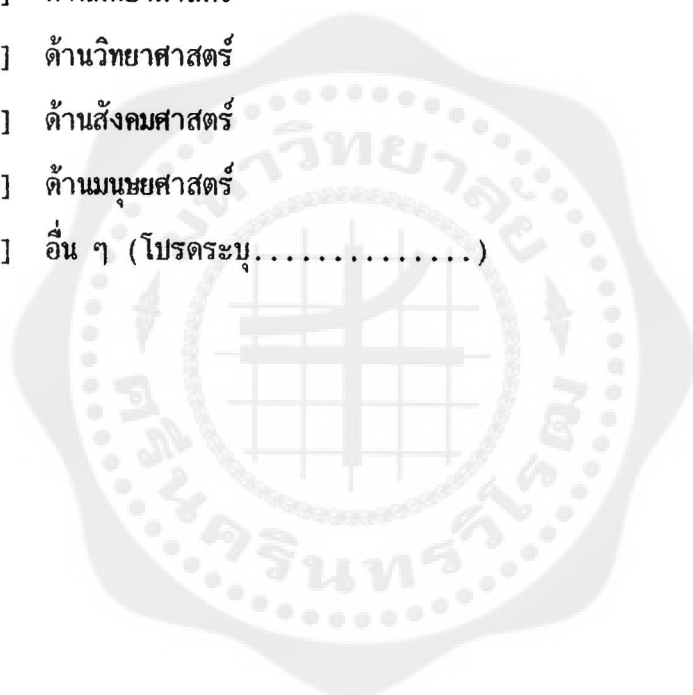
[] ด้านศึกษาศาสตร์

[] ด้านวิทยาศาสตร์

[] ด้านสังคมศาสตร์

[] ด้านมนุษยศาสตร์

[] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)



ตอนที่ 2
การนำผลงานวิจัยไปใช้

คำชี้แจง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย / ลงในช่อง ที่ตรงกับระดับการใช้
ผลงานวิจัยของท่านมากที่สุด ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาเลือกดังนี้

- มากที่สุด หมายถึง ใช้เป็นประจำ ใช้เสมอ ๆ
- มาก หมายถึง ใช้บ้างค่อนข้างมาก
- ปานกลาง หมายถึง ใช้บ้างแต่ไม่สม่ำเสมอแล้วแต่โอกาส
- น้อย หมายถึง ใช้บ้างหรือในปริมาณต่ำ
- น้อยที่สุด หมายถึง น้อยมากหรือไม่ใช้เลย

ข้อ	ข้อความถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ รวมแล้ว มากน้อยเพียงไร					
2	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงไร					
2.1	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล					
2.2	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาตามแนวของสังคมมนุษยวิทยา เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ศาสนา หรือชุมชนของไทย เป็นต้น					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
2.3	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาพฤติกรรมของบุคคลตามแนวของสังคมพฤติกรรมศาสตร์ เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการติดยาเสพติด หรือปัญหาการติดยาเสพติด เป็นต้น					
2.4	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ติดตามผลระยะยาวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการบริโภคของคนไทย เป็นต้น					
2.5	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่เก็บข้อมูลในเชิงประวัติศาสตร์ เช่น งานวิจัยในด้านการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของไทย เป็นต้น					
2.6	งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาอัตชีวประวัติของบุคคลสำคัญในด้านต่าง ๆ ของไทย หรือที่อื่น ๆ					
2.7	งานวิจัยที่ใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษา เช่น การวิจัยด้านการเปลี่ยนแปลงประชากรของไทยหรืองานวิจัยด้านการย้ายถิ่นของประชากรไทย เป็นต้น					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	2.8 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้เก็บข้อมูลหลาย ประเภทร่วมกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การประเมินผลพฤติกรรมของ บุคคล เป็นต้น					
	2.9 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง บุคคล การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ศึกษา กลุ่มขนาดเล็ก					
	2.10 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ เช่น 1,000 คนขึ้นไป ใช้การเก็บข้อมูล หลายประเภทร่วมกัน					
	2.11 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือ ปัญหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะ เช่น ปัญหาการสอนครู ภาษาไทย ปัญหาในการปฏิบัติงานของ บุคลากรระดับล่างในหน่วยงานรัฐบาล เป็นต้น					
	2.12 งานวิจัยประเมินผลโครงการอบรม ต่าง ๆ เป็นต้น					
	2.13 งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอน ของครูและนักเรียนในระดับต่าง ๆ ..					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	2.14 งานวิจัยประเมินหลักสูตรในระดับต่าง ๆ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพของเครื่องมือการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ .					
	2.15 งานวิจัยประเมินองค์กร เช่น การประเมินโครงการต่าง ๆ ขององค์กร การประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานขององค์กร					
	2.16 งานวิจัยประเภทการทดลองเชิงบริสุทธ์เพื่อหาข้อมูลพื้นฐานของเรื่องหรือข้อสรุป เช่น การทดลองในเชิงวิทยาศาสตร์หรือการแพทย์ เป็นต้น					
	2.17 งานวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนหรือเทคนิควิธีหรือเครื่องมือต่าง ๆ มีการเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการทดลอง					
	2.18 งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาที่เป็นเฉพาะด้าน เช่น การใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi) ในการเก็บข้อมูล เป็นต้น .					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	2.19 งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาเฉพาะด้านกับ บุคคลเฉพาะกลุ่ม เช่น ใช้การสัมภาษณ์ แบบเจาะลึกกับกลุ่มคนไข้ที่มีปัญหา ด้านจิตใจ เป็นต้น					
	2.20 งานวิจัยที่ศึกษาแบบการใช้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น การศึกษาเพื่อย้อนกลับไปหาสาเหตุ ของการตัดสินใจเลือกอาชีพของเยาวชน เป็นต้น					
3	<u>ท่านนำผลงานวิจัยไปใช้อย่างไร</u>					
	3.1 นำไปใช้เพื่อการเรียนของท่าน					
	3.2 นำไปใช้เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ หรือ ได้อะไรสาระความรู้ใหม่ ๆ					
	3.3 นำไปใช้เพื่อการเขียนรายงานประจำ วิชา หรือการเขียนงานที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำในวิชาต่าง ๆ					
	3.4 นำไปใช้เพื่อการทำปฏิญานิพนธ์เพื่อให้ จบการศึกษาหรืองานอื่น ๆ ที่มีลักษณะ เดียวกัน					
	3.5 นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน เช่น เพื่อเตรียมข้อมูลที่ได้รับมอบมา เป็นครั้งคราว ในกรณีต่าง ๆ หรือเพื่อ ในการเตรียมตัวเข้าสอบแข่งขันหรือ การสอบ เป็นต้น					

4. ท่านใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อความที่ปฏิบัติจริง

4.1 [] อาทิตยละครึ่ง

4.2 [] เดือนละครึ่ง

4.3 [] ภาคเรียนละครึ่ง

4.4 [] ปีละครึ่ง

4.5 [] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

5. ผลงานวิจัยที่ท่านใช้มีความทันสมัยเพียงไร โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อความที่เป็นจริง

5.1 [] ไม่เกิน 5 ปี

5.2 [] 6 - 10 ปี

5.3 [] 11 ปีขึ้นไป

5.4 [] ไม่จำกัดปี

5.5 [] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ตอนที่ 3

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้อย่างไร? โปรดให้รายละเอียด โดยเขียนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านลงในช่องว่างข้างล่างนี้

ความคิดเห็น

- ด้านรูปแบบของงานวิจัย

.....

.....

.....

.....

.....

- ด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

- ด้านรูปแบบของงานวิจัย

.....

.....

.....

.....

.....

- ด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณอย่างยิ่งในความร่วมมือ
ผู้วิจัย



แบบสอบถามเรื่อง

"การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร"

คำชี้แจง

การวิจัยเรื่อง "การนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจดูปริมาณการนำผลงานวิจัยไปใช้ของอาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รวมไปถึงประเภทของผลงานวิจัยที่นำไปใช้และรูปแบบของการนำไปใช้ และเพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการนำผลวิจัยไปใช้ด้วยอีกประการหนึ่ง ข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวางแผนสนับสนุนงานวิจัยของอาจารย์และนิสิตของมหาวิทยาลัยต่อไป

ข้อมูลที่ได้รับจากท่านในครั้งนี้ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ดังนั้น จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านตอบคำถามตามความเป็นจริง และตอบข้อคำถามทุกข้อ ไม่เว้นข้อหนึ่งข้อใดไว้ ข้อมูลที่ได้นี้ จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้นต่อผู้ตอบ

แบบสอบถามเรื่องนี้แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่หนึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ ตอนที่สองเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ และตอนที่สาม เป็นคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

ขอขอบคุณอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

/ศษ.ร. ประมวลผล
(ดร.เพ็ญฯ ประจันปัจจนิก)

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1

ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน [] หน้าข้อความ ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้ เพื่อให้ข้อความสมบูรณ์

1. สภาพปัจจุบัน กรณารอกข้อความ

ท่านเป็นอาจารย์ สังกัด ภาควิชา.....

คณะ.....

จำนวนปีที่ได้สอนอยู่ในวิทยาเขตประสาธน์..... ปี

2. เพศ

[] ชาย

[] หญิง

3. อายุ

[] ต่ำกว่า 35 ปี

[] 36 ปี - 45 ปี

[] 46 ปีขึ้นไป

4. ระดับการศึกษาที่จบ

[] ปริญญาโท

[] ปริญญาเอก

[] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

5. จำนวนปีที่รับราชการ

[] ต่ำกว่า 10 ปี

[] 10 - 20 ปี

[] 21 ปีขึ้นไป

6. วิชาเอกที่สอน

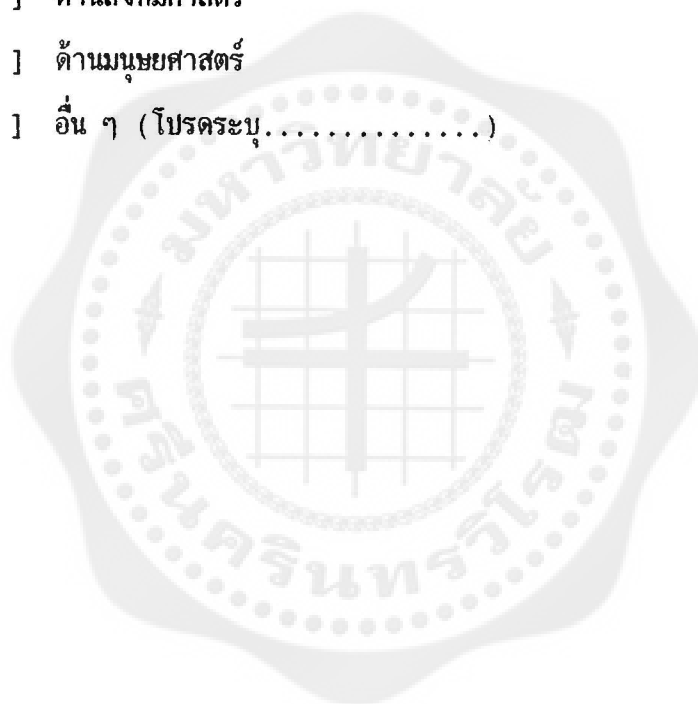
[] ด้านศึกษาศาสตร์

[] ด้านวิทยาศาสตร์

[] ด้านสังคมศาสตร์

[] ด้านมนุษยศาสตร์

[] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)



ตอนที่ 2
การนำผลงานวิจัยไปใช้

คำชี้แจง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย / ลงในช่อง ที่ตรงกับระดับการใช้
ผลงานวิจัยของท่านมากที่สุด ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาเลือกดังนี้

- มากที่สุด หมายถึง ใช้เป็นประจำ ใช้เสมอ ๆ
- มาก หมายถึง ใช้บ้างค่อนข้างมาก
- ปานกลาง หมายถึง ใช้บ้างแต่ไม่สม่ำเสมอแล้วแต่โอกาส
- น้อย หมายถึง ใช้บ้างหรือในปริมาณต่ำ
- น้อยที่สุด หมายถึง น้อยมากหรือไม่ใช้เลย

ข้อ	ข้อความถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ รวมแล้ว มากน้อยเพียงไร					
2	ในรอบปีที่ผ่านมา ท่านได้ใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงไร					
	2.1 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง บุคคล					
	2.2 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาตามแนวของสังคมมานุษยวิทยา เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ศาสนา หรือชุมชนของไทย เป็นต้น					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	2.3 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาพฤติกรรมของบุคคลตามแนวของสังคมพฤติกรรมศาสตร์ เช่น งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการติดยาเสพติด หรือปัญหาการติดยาเสพติด เป็นต้น					
	2.4 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ติดตามผลระยะยาวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการบริโภคของคนไทย เป็นต้น					
	2.5 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่เก็บข้อมูลในเชิงประวัติศาสตร์ เช่น งานวิจัยในด้านการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของไทย เป็นต้น					
	2.6 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาอัตชีวประวัติของบุคคลสำคัญในด้านต่าง ๆ ของไทย หรือที่อื่น ๆ					
	2.7 งานวิจัยที่ใช้แหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการศึกษา เช่น การวิจัยด้านการเปลี่ยนแปลงประชากรของไทยหรืองานวิจัยด้านการย้ายถิ่นของประชากรไทย เป็นต้น					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	2.8 งานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้เก็บข้อมูลหลาย ประเภทร่วมกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การประเมินผลพฤติกรรมของ บุคคล เป็นต้น					
	2.9 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง บุคคล การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ศึกษา กลุ่มขนาดเล็ก					
	2.10 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเฉพาะเรื่อง ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ เช่น 1,000 คนขึ้นไป ใช้การเก็บข้อมูล หลายประเภทร่วมกัน					
	2.11 การวิจัยเชิงสำรวจที่ศึกษาเรื่องหรือ ปัญหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะ เช่น ปัญหาการสอนครู ภาษาไทย ปัญหาในการปฏิบัติงานของ บุคลากรระดับล่างในหน่วยงานรัฐบาล เป็นต้น					
	2.12 งานวิจัยประเมินผลโครงการอบรม ต่าง ๆ เป็นต้น					
	2.13 งานวิจัยประเมินผลการเรียนการสอน ของครูและนักเรียนในระดับต่าง ๆ ..					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.14	งานวิจัยประเมินหลักสูตรในระดับต่าง ๆ รวมไปถึงการประเมินประสิทธิภาพของเครื่องมือการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ .					
2.15	งานวิจัยประเมินองค์กร เช่น การประเมินโครงการต่าง ๆ ขององค์กร การประเมินประสิทธิภาพในการดำเนินงานของขององค์กร					
2.16	งานวิจัยประเภทการทดลองเชิงบริสุทธิ์ เพื่อหาข้อมูลพื้นฐานของเรื่องหรือข้อสรุป เช่น การทดลองในเชิงวิทยาศาสตร์หรือการแพทย์ เป็นต้น					
2.17	งานวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลของกลุ่มต่าง ๆ เช่น การวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนหรือเทคนิควิธีหรือเครื่องมือต่าง ๆ มีการเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการทดลอง					
2.18	งานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาที่เป็นเฉพาะด้าน เช่น การใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi) ในการเก็บข้อมูล เป็นต้น .					

ข้อ	ข้อความถาม	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	2.19 งานวิจัยที่ใช้วิธีศึกษาเฉพาะด้านกับ บุคคลเฉพาะกลุ่ม เช่น ใช้การสัมภาษณ์ แบบเจาะลึกกับกลุ่มคนไข้ที่มีปัญหา ด้านจิตใจ เป็นต้น					
	2.20 งานวิจัยที่ศึกษาแบบการใช้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น การศึกษาเพื่อย้อนกลับไปหาสาเหตุ ของการตัดสินใจเลือกอาชีพของเยาวชน เป็นต้น					
3	<u>ท่านนำผลงานวิจัยไปใช้อย่างไร</u>					
	3.1 นำไปใช้เพื่อการเรียนของท่าน					
	3.2 นำไปใช้เพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ หรือ ได้เนื้อหาสาระความรู้ใหม่ ๆ					
	3.3 นำไปใช้เพื่อการเขียนรายงานประจำ วิชา หรือการเขียนงานที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำในวิชาต่าง ๆ					
	3.4 นำไปใช้เพื่อการหาพันธมิตร เพื่อให้ จบการศึกษาหรืองานอื่น ๆ ที่มีลักษณะ เดียวกัน					
	3.5 นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน เช่น เพื่อเตรียมข้อมูลที่ได้รับมอบมา เป็นครั้งคราว ในกรณีต่าง ๆ หรือเพื่อ ในการเตรียมตัวเข้าสอบแข่งขันหรือ การสอบ เป็นต้น					

4. ท่านใช้ผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงหน้าข้อความที่ปฏิบัติจริง

4.1 [] อาทิตยละครึ่ง

4.2 [] เดือนละครึ่ง

4.3 [] ภาคเรียนละครึ่ง

4.4 [] ปีละครึ่ง

4.5 [] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

5. ผลงานวิจัยที่ท่านใช้มีความทันสมัยเพียงไร โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงหน้าข้อความที่เป็นจริง

5.1 [] ไม่เกิน 5 ปี

5.2 [] 6 - 10 ปี

5.3 [] 11 ปีขึ้นไป

5.4 [] ไม่จำกัดปี

5.5 [] อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ตอนที่ 3

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับรูปแบบของงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้อย่างไร? โปรดให้รายละเอียด โดยเขียนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านลงในช่องว่างข้างล่างนี้

ความคิดเห็น

- ด้านรูปแบบของงานวิจัย

.....

.....

.....

.....

.....

- ด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

- ด้านรูปแบบของงานวิจัย

.....

.....

.....

.....

- ด้านการนำผลงานวิจัยไปใช้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณอย่างยิ่งในความร่วมมือ
ผู้วิจัย

